

Meet Me în Venice by Elizabeth Adler

Toate drepturile rezervate acestui titlu aparțin
Editurii MIRON

ELIZABETH ADLER

ÎNTÂLNIRE LA VENEȚIA

Traducere: Lucia Ostafi-Iliescu

Pictura „Veneția” de Raoul Sârbru

PROLOG

Ana Yuan, o tânără obișnuită într-o rochie albastră de vară și sandale, nu a simțit nicio urmă de pericol când s-a urcat în trenul supraetajat, care făcea legătura între Shanghai și orașul Suzhou de pe malul lacului Taihu.

Peisajul era un vis, mai mult de șaizeci la sută apă, cu dealuri joase mărginind câmpurile cultivate. Canalele străbăteau anticul oraș, încadrate de grațioase poduri arcuite. Avea străduțe umbroase și pavilioane vechi de secole, precum și grădini faimoase datând de patru dinastii. Nu e de mirare că Suzhou a fost descris de Marco Polo ca „Veneția Orientului”.

Călătoria nu durase decât nouăzeci de minute, dar când trenul se opri, Ana a fost dezamăgită să descopere că ploua. Totuși, în permanentă nesiguranță în această climă temperată, își luase cu ea umbrela. Regretând ce urma să se întâmple cu rochia albastră de vară și cu sandalele, se grăbi să se urce într-un taxi.

Sosind la destinație, Ana plăti șoferul. Apoi deschise umbrela și pomi pe trotuarul pietruit de pe marginea canalului. Era târziu și locul era pustiu. Ploaia cădea mai deasă și cu norii, amurgul, apa cenușie aproape neagră și trotuarul umbrit de copacii stufoși, era mai întuneric și mai pustiu decât îi făcea plăcere. Devenind brusc nervoasă, își aruncă privirea în jur, dar nu văzu pe nimeni.

Sandalele de vară ale Anei ciocăneau zgomotos pe pietrele ude și alunecoase, în timp ce se grăbea spre

întâlnire. Cu capul ascuns sub umbrelă, tremurând din cauza umezelii, nu era conștientă de cel aflat în spatele ei și care se ținea cu grijă în umbra copacilor observând-o.

Se opri la podul arcuit, ce semăna atât de bine cu cele din Veneția, privi în jur și zâmbi ușor. Nu-l auzi pe urmăritor apropiindu-se cu pași catifelați.

Acesta îi dădu o lovitură puternică în spatele genunchilor, făcând-o să se lungească pe pavaj. Craniul i se izbi de pietre și ochii i se rostogoliră în cap. Leșină. El o trase pe marginea canalului și o împinse în apă. Se auzi un plescăit, apoi zgomotul înăbușit al pașilor lui grăbiți, când o luă la fugă înapoi pe trotuar. Ploaia puternica spăla orice urmă a sângelui de pe trotuar. Era o crimă perfectă.

În dimineața următoare, cadavrul Anei în rochia albastră de vară fu găsit acolo unde fusese dus de curenți, în aval pe canal, prins între trestii. Moartea a fost considerată un accident: căderea pe pietrele alunecoase, de care s-a izbit cu capul; rostogolirea în stare de inconștiență în canal; înecul.

A fost îngropată cu mare pompă pe domeniile bogatei familii Yuan, din Shanghâi. Tânărul și chipeșul ei soț american, Bennett Yuan, plângea cu suspine, cu inima frântă, dar – în ciuda tristeții – familia ei chineză rămase impasibilă și demnă.

Ce tragedie! comentau participanții la funeralii. O fată atât de dulce, cu o căsătorie fericită și tot ce avea nevoie de la viață! Totuși, ce pustiului făcea ea la Suzhou?

PARTEA ÎNTÂIA

PRECIOUS

UNU

SHANGHAI Șase luni mai târziu

Lily Song lua micul dejun în ceainăria *Happybird*, un local cu fațada deschisă spre o alee ce pornea din Calea Renmin și care era numit astfel datorită păsărelelor, animale de companie ale clienților, ce-i însoțeau în micile lor colivii de bambus, intonându-și cântecele matinale. În fiecare dimineață mânca exact la aceeași oră – opt – și

întotdeauna același fel: creveți cu legume și ceai verde cu boabe de griș, ce se umflau ca niște ghiulele miniaturale în ceaiul fierbinte și aveau un gust asemănător cărnii de pasăre. Partenerii ei de la micul dejun erau toți bărbați, dar asta n-o deranja și oricum erau prea cufundați în ziarele și în tăieteeii lor pentru a o remarca, deși era o femeie atractivă.

Micuță și foarte subțire, cu o coamă de păr negru lucios lăsat pe umeri și ochi de un căprui atât de întunecat încât păreau aproape negri, avea pielea albă a mamei ei europene și nasul delicat și drept al tatălui chinez și era îmbrăcată, uneori în haine clasice din vest, cumpărate de la cele mai scumpe buticuri de pe Calea Nanking, alteori în rochia tradițională de brocart, *quipao*, în tonuri rubinii, lucrata special pentru ea și conform indicațiilor ei, de un expert, în prâvălia lui cu fațada îngusta de lângă Calea Bubbling Well. Oricum, deși nu era o frumusețe, dădea impresia unei femei atractive și plină de succes. Ceea ce, într-un sens, era.

În această dimineață însă, purta pantaloni negri strâmți și o bustieră din pânză neagră. Părul îi era adunat la spate și ochelari mari de soare îi ascundeau ochii. Ar fi putut să treacă neobservată în mulțimea din Shanghai. Ridica ochii când intră un bărbat, care se opri se privind în jur. Era străin, în vârstă, elegant cu un costum de birou ușor de culoare bej și ducea cu el o servietă din piele, pentru documente. Lily ridică mâna și-i făcu semn.

Se apropie de ea și se așeză în scaunul de vizavi. Cu un aspru, „bună dimineața” puse servietă cu documente pe masă, în fața lui. Imediat apărură un serviant cu pașii catifelați și Lily comandă pentru oaspete ceai verde. Apoi îl întreabă dacă n-ar dori să mănânce ceva și el, cu o privire ușoară de dezgust, refuză. Era elvețian, tradiționalist, și nu-i plăcea mâncarea chinezească. Ceainăria nu era locul pe care l-ar fi ales el pentru a încheia afaceri, dar așa i-a indicat Lily.

— Clientul meu e interesat de orice poți să-i oferi,

zise el fără să mai piardă vremea. Cu condiția să fie autentificate.

Lily făcea afaceri cu el de multă vreme. Identitatea clientului lui fusese ținută sub pavăza unui strict anonim, ceea ce-i convenea destul de mult și ei. În felul acesta nu trebuia să aibă de a face cu șmecheri, bogătași sau personalități artistice, care-și închipuiau că știu mai multe decât ea. Antichitățile, și în special antichitățile furate, erau lucrurile de care se ocupa ea încă de când avea șaisprezece ani, așa că știa despre ce vorbește.

— Am unele obiecte de care clientul tău ar putea fi interesat, zise ea cu voce joasă, deoarece niciodată nu se știa cine ascultă. Mă aștept să mi se livreze foarte curând o șarjă de lucruri antice. Cloisonne-uri, moșteniri de familie, statui...

— Când le vei avea? Ochii lui îi sfredeliră pe ai ei, sondându-i integritatea. Îl ura pentru asta, dar nu-i arătă. În schimb, zâmbi.

— În câteva săptămâni. Între timp, am aici ceva foarte special. Cea mai importantă piesă peste care am dat vreodată. Scotoci prin geantă, scoase o fotografie și iro dădu.

Omul o studie cu grija.

— Clientului meu nu-i pasă de bijuterii, zise el tăios.

— Eu cred că de aceasta îi va păsa, când îi va afla proveniența. Lily mai luă o gură de ceai verde întâlnindu-i privirea peste masă. Fără îndoială, clientul tău a auzit de marea Doamnă Dragon, Cixi, împărăteasa Văduva a Chinei? rosti numele literă cu literă și-i spuse că se pronunța ciiși, pentru ca el să și-l poată nota corect. Cixi a fost la început concubina, continuă ea, dar până la urmă a condus China și se spune că a fost mai puternica decât contemporană ei, Regina Victoria. Împărăteasa a trăit în Orașul Interzis într-o splendoare uluitoare și pregătindu-se de moarte și-a construit un mausoleu magnific, un complex enorm de temple, portaluri și pavilioane sclipind de aur și pietre prețioase. Până la urmă a fost îngropată acolo,

purtând o coroană elaborată și mantii magnifice, alături de minunatele ei bijuterii și ornamente prețioase. Și înainte de a sigila coșciugul, conform obiceiului imperial, o perlă mare și foarte rară, de mărimea unui ou de prihor, i-a fost pusă în gură. Se credea că aceasta va menține cadavrul regal să nu se descompună. Lily făcu o pauză în desfășurarea narațiunii studiindu-l pe bărbatul din fața ei. Acesta privea fotografia pe care i-o dăduse. Din limbajul trupului, putea să afirme că era interesat, deși pretinsese altceva. E vorba doar de bani, gândi ea, cinică. Dar nu asta era întotdeauna problema? Douăzeci de ani mai târziu, reluă ea, trupele revoluționare au dinamitat intrarea în camera funerară a lui Cixi. Soldații au jefuit templele, au prădat comorile și i-au deschis sicriul. I-au sfâșiat mantiile imperiale și i-au furat coroana de pe cap. Apoi i-au aruncat cadavrul gol pe un teren mocirlos. Lily făcu o pauză și ochii năuciți ai bărbatului îi întâlniră pe ai ei, în așteptarea a ceea ce urma. Se spune că trupul era intact, rosti ea încet. Și i-au furat din gură, acea unică perlă, enormă și rară. Era ca lumina razelor de lună și rece ca însăși moartea. Omul își aplecă din nou ochii asupra fotografiei și ea zâmbi; știa că-i trezise interesul. Da, rosti la fel de încet, e exact aceea. A mai fost, se spune, încă o perlă, aceasta scoasă din coroana ampărătesei. Se șoptește că cea de a doua a intrat în posesia premierului Chiang Kai-shek și a sfârșit ca ornament, împreună cu alte perle minunate, pe pantofii de ceremonie ai soției sale, faimoasa Soong Mai-ling. Restul bijuteriilor au dispărut în neant și în colecțiile secrete. Printr-o nouă pauză, îl făcu iar să aștepte. Până când deodată, reluă ea, acum șaiszeci de ani sau cam atât, a ieșit la suprafață un colier împodobit cu smaralde și rubine, diamante și jad, toate provenind din mormântul lui Cix-i. Și în mijlocul acestora se afla faimoasa perlă.

Zâmbi când îl văzu cum trage adânc aer în piept. După care i se adresa:

— Și vrei să spui că acest colier, cu perla aceea, se

află în posesia ta?

Ea lăasă ochii în jos.

— Hai să spunem doar, că știu de unde să pun mâna pe el. Lily înțelegea că și el era conștient că existența colierului trebuia ținută secretă, pentru că dacă aflau autoritățile, în mod cert ea se afla în pericol.

— Și prețul?

— Ca de obicei, supus negocierilor. În mod evident, nu va fi ieftin. Și mai există, desigur, și un adaos datorat istoriei și provenienței lui sinistre. Mulți bărbați ar fi încântați să țină în mână o perlă din gura împărătesei moarte, o femeie care cândva fusese o faimoasă concubină. Le-ar crea o emoție specială, cred. Închizându-și geanta, îi zâmbi omului din fața ei. Sunt sigură că putem să facem în continuare afaceri împreună, mai spuse ea oferindu-i mâna.

Când pleca, păsărelele scoteau triluri vesele.

DOI

PARIS

Cu zece mii de kilometri mai departe, verișoara lui Lily, Precious Rafferty, ședea într-o cafenea aglomerată de pe strada Buci din Paris, pe Malul Stâng al Senei. Era ora zece a unei dimineți ploioase de sâmbătă. Își sorbea cafeaua cu frișca și mușca dintr-o felie de baghetă prăjită, uitându-se la cumpărătorii din piața agitată de pe stradă, deschizându-și umbrelele și măbind pasul, în trecere pe lângă tarabele încărcate până sus cu fructe, legume, verdețuri parfumate și brânzeturi.

Cumpărătorii începuseră să se rărească; o sâmbătă ploioasă nu era propice pentru târguieli, dar – din fericire – propriul ei magazin „*Antichitățile Rafferty*” nu depindea de trecători, pentru a face vânzare.

Își termină cafeaua, îi făcu cu mâna un semn de rămas bun chelnerului care o cunoștea bine, deoarece era localnică și lua micul dejun acolo de ani întregi, în fiecare zi, după care își croi drumul printre mesele înghesuite. Se opri o vreme sub tendă, înfășurându-și eșarfa albastră în

jurul capului, pentru a-și proteja părul de ploaie, privind tânăra pereche ce stătea la o masă, înfruntând elementele naturii. Se țineau de mână și se uitau unul la altul cu dragoste. Își dădu seama că erau turiști, probabil în luna de miere, și se gândi cu melancolie ce fericiți păreau.

Cum poți-reuși să găsești felul acesta de fericire? se întreabă ea. De unde venea? Era vreun element invizibil ce plutea prin aer și pe care îl apucaai fără să știi, și iată-te brusc îndrăgostită și binecuvântată cu fericire? O pereche, în loc de unul singur. Indiferent ce era, în mod cert ea n-o găsisese încă.

Oprindu-se la patiserie pentru un Napoleon cu zmeură, care să-i țină de foame toată dimineața, se grăbi luând-o înapoi prin ploaie și cotind pe strada Jacob unde locuia, deasupra magazinului ei de antichități.

Preshy își conducea negoțul de cincisprezece ani, exact de când bunicul ei Hennessy decedase, dar tot o mai înfiora de plăcere să vadă *Antichitățile Rafferty*, scris cu litere cursive aurite de-a curmezișul vitrinei. Se opri să se uite înăuntru, imaginându-se client, privind pereții cândva roșii, decolorați de ani într-o nuanță fucsia dulce și admirând aplicele de alabastru în formă de scoici ce dădeau locului o strălucire mată.

Încăperea îngustă era saturată de piese antice, scăldate într-o aură blândă de lumina specială ce se revărsa din tavan. Se afla acolo un frumos cap de băiat din marmora, cu buclele dese ale tinereții; un bol etrusc mic, ce probabil că era o copie târzie și o statuie de marmoră mărime naturală al Afroditei ieșind din mare, cu mina ei delicata întinsă.

Alături de magazin, niște porți înalte din lemn conduceau într-una din acele curți pariziene tainice și încântătoare, în mijloc cu un copac bătrân paulownia, ce primăvara se încărca cu flori care-și ningeau petalele albe peste pietrele cenușii ale pavajului.

Bunicul lui Preshy, Arthur Hennessy, care luptase în Franța în cadrul armatei S.U.A. și se îndrăgostise de Paris,

descoperise apartamentul din curtea cea tainică. îl cumpărase pe nimica toată și la parter deschise un magazin de antichități, specializat în artefacte provenind din Italia și din Balcani, de unde, imediat după război, erau mai ușor de procurat.

Când avea șase ani, părinții lui Preshy au murit într-un accident de avion, prins într-o furtună de zăpadă, pe când zburau spre o conferință a scriitorilor. Bunica ei murise de tânără, așa că bunicul Hennessy o trimise pe mătușa ei austriacă la San Francisco, pentru a o aduce pe Preshy la Paris. Și astfel, mătușa Grizelda, contesă von Hoffenberg, femeie de lume, excentrică, strălucitoare, seducătoare, fără copii și fără să aibă habar de felul cum trebuie crescut un copil, a fost cea care a crescu. i-o.

Faptul că avea un copilăș pe lângă ea n-a schimbat stilul de viață al Grizeldei. Puf și simplu angajă o guvernantă franțuzoaică și o cără pe Preshy peste tot cu ea, ridicând ancora la fiecare câteva luni și purtând-o astfel, din castelul

Hoffenberg din munții de lângă Salzburg, până în apartamentul permanent din hotelul *Carlyle* de la New York, sau cel din hotelul *Ritz* de la Paris. Astfel că Preshy deveni un fel de Eloise internațională, obișnuită cu portarii, menajerele și chelnerii și răsfățată de șefii de sală și directorii de hotel.

O adora pe mătușa Grizelda și la fel își iubea și bunicul, care în final deveni interesat de ea, când fu suficient de mare pentru a se înscrie la un colegiu din Boston și a-i face câte o vizită la Paris, unde învață totul în legătură cu comerțul de antichități.

Convins că se va descurca de minune, bunicul i-a lăsat moștenire magazinul și apartamentul de deasupra.

La câteva săptămâni de la moartea lui, Preshy descoperi că afacerea era într-o stare de haos. În ultimii ani ai bătrâneții, bunicul lăsase lucrurile în paragină și nu exista niciun fel de avere, decât marfa din stoc – nu prea multă – și foarte puțini bani. Încet, cu muncă asiduă și

dăruire, ea schimbă totul. Nu făcuse încă avere, pentru că cea mai mare parte a câștigului dispărea imediat, reinvestit în mărfuri noi. Dar, își organizase viața și era optimistă în privința unui viitor mai bun.

Între timp, parcă fără veste, ajunsese la vârsta de treizeci și opt de ani, fără să aibă nicio relație serioasă. Desigur, avusese câteva aventuri amoroase și au fost chiar câțiva bărbați pe care îi considerase o vreme atractivi sau romantici, dar într-un fel oarecare niciunul dintre ei n-a rezistat.

— Ești prea mofturoasa, se plângea mătușa Grizelda, când încă un pretendent mușca țărâna, dar Preshey râdea. În sinea ei totuși, începuse să se întrebe dacă va întâlni vreodată pe cineva care realmente să-i *placă*? Cineva care să-i producă bucurie și cu care să poată râde. Cineva care să o scoată din papuci. Întrebarea era de-a dreptul neplăcută.

Nu era nimic în neregulă cu ea. Era o femeie înaltă, subțire și atractivă, cu norul ei de păr cârlionțat blond-arâmiu, ce se încrețea oribil în ploaie, cu pomeții proeminenți ai mamei ei și gura mare a familiei Hennessy. Nu dădea prea mare atenție îmbrăcămînții, ceea ce o înnebunea pe mătușa ei, mare admiratoare de haine frumoase, dar considera că se îmbrăca totuși rezonabil când era nevoie, mai ales având la bază rochița aceea neagră clasică. Zilnic, nu purta decât blugi și tricouri.

Era educată și amuzantă; se bucura de o mâncare bună și în mod deosebit de vinul preferat. Se ducea la ultimele premiere cinematografice, la vernisaje, concerte și la teatru, împreună cu prietenii. De fapt se bucura de viața, dar – gândi ea cu tristețe – s-ar putea bucura și mai mult, dacă și-ar găsi sufletul-pereche.

Intră în curte și urcă treptele spre apartamentul ei de piatră din secolul al șaisprezecelea „de deasupra magazinului” Iama, căminul ei era un adevărat refugiu, iar vara, cu ferestrele lui înalte ce captau orice adiere, era un spațiu răcoros al orașului, luminat de soare și inundat de

cântecele păsărilor ce cuibăriseră în copacul paulownia.

Tocmai suna telefonul, așa că o luă la fugă de-a curmezișul camerei și apucă receptorul:

— Alo! găfâi ea.

— Bună, dulceăto, eu sunt.

Vocea puternică și nazală, tip Boston, a celei mai bune prietene a ei, Daria, îi bubui în ureche, așa că depărta receptorul cu o încruntare exasperată.

— Nu e puțin cam devreme pentru tine să suni? întreba ea încercând să calculeze diferența de fus orar.

— Da, dar Super-Kid a stat trează toată noaptea. Presh, ce presupui tu că e de făcut când cineva în vârstă de trei ani are coșmaruri? Să o duci la psihiatru?

Preshy râse.

— Să încetezi să o mai îndopi cu băuturi răcoritoare și bomboane, aș zice eu. Oricum, e o soluție mai ieftină decât un psihiatru. Și în afară de asta, nu cred că are încă un vocabular suficient de bogat, pentru a sta de vorbă cu un psihiatru.

Zâmbi în timp ce spunea asta în gluma, așa cum făceau ele întotdeauna. Numele fiicei de trei ani a Dariei era Lauren, dar era cunoscută în mod obișnuit ca Super-Kid, fiind totodată și fina lui Preshy.

— Daria era căsătorită cu un profesor de fizică, Tom, și era întotdeauna gata să-i caute și lui Preshy „omul potrivit”. Astăzi nu făcea excepție.

— Deci, e sâmbătă, începu Daria. Ce intenționezi să faci diseară?

— O, Daria, să știi, sunt obosită! A fost o săptămână lungă. Am șofat până la Bruxelles la târgul de antichități de acolo și apoi când am venit înapoi, asistenta mea era răcită - deși personal sunt înclinată să cred că e o „răceală de gen masculin”.

— Hm, păcat că nu ești tu în locul ei, interveni prompt Daria. Presh, ai putea să ai și tu puțină „răceală de gen masculin”. Vreau să spun, cum poate o fată care arată ca tine, care este... care ești *tu*, să stea acasă singură

sâmbătă noaptea, în Paris?

— Pentru că așa vreau, Daria. Are loc un vernisaj chiar pe strada mea, unde aş putea să mă duc, dar pur şi simplu nu-mi place vinul alb şi pălăvrăgeala cu artistul, mai ales că nu-mi plac nici lucrările lui. Iar pentru un film sunt prea obosită.

— Trebuie să trăieşti, Presh, zise Daria perseverentă. Adu-ţi aminte, nu ne aflăm pe lume decât o singură dată. De ce nu vii aici şi să mă laşi să-ţi recomand un profesor simpatic, în funcţie? Ai fi o soţie ideală de universitar.

— *Eu?* A, sigur că da! El va locui la Boston şi eu la Paris. O căsătorie grozavă, ce zici?

— Atunci pune-o pe Sylvie să-ţi recomande pe cineva.

Sylvie era cea de a treia „cea mai bună prietenă”. Era franţuzoaică şi bucătar-şef, care-şi deschisese propriul ei bistrou plin de succes „*Verlaine*” în urmă cu doi ani şi care era atât de prinsă de muncă, încât nu avea timp să se întâlnească cu vreun prieten.

— Sylvie nu cunoaşte decât bucătari-şefi şi cu orarul lor, cine are nevoie de aşa ceva? răspunse Preshy. Oricum, ai stat vreodată să te gândeşti că aş putea să fiu fericită aşa cum sunt? Nu vreau nicio schimbare; nu am timp pentru schimbări. Am viaţa mea, mă duc unde vreau...

— *Cu cine?* zise Daria nelăsându-i nicio portiuă de scăpare, însă Preshy râse. Vorbesc serios, dulceata, continuă Daria cu un suspin exasperat, lasă magazinul timp de o săptămână în sarcina asistentei „cu răceală de gen masculin” şi vino încoace. Promit câţi voi organiza o bună petrecere a timpului.

Preshy îi promise că se va gândi, apoi mai pâlâvrăgîră o vreme. După ce închise telefonul, se îndreptă spre o etajeră şi se uită la fotografia în ramă de argint ce le reprezenta pe cele trei, cele mai bune prietene, la vârsta de optsprezece ani.

Daria se afla în mijloc, cu părul ei blond drept şi lung fluturând în briza mârâi, cu picioarele lungi şi subţiri plantate ferm pe sol, cu ochi albaştri şi siguri zâmbind

cade obicei. Personificarea elevei de la cursurile de pregătire, în șort și bluză sport.

Sylvie era cea din stânga, cu părul ei negru lucios tuns băiețește și ochii solemni și negri, durdulie încă de pe atunci, deoarece în vara aceea lucrase într-un restaurant local și gustase mereu mâncarea, „pentru a se asigura că totul e în regulă”.

Preshy era cea din dreapta, mai înalta decât celelalte două și scheletica, cu părul ei de aur încrețit de aerul umed al mării într-un halou în jurul capului, cu ochii verzi-albaștri sclipind amuzați, cu gura mare deschisă într-un hohot de râs. Niciuna dintre ele nu putea fi numită mare frumusețe, dar erau tinere, atractive și pline de viață.

Cele trei fete își petrecuseră vacanța de vară la conacul familiei Dariei, acoperit cu șindrila cenușie, de la Cape Cod, pierzându-și timpul ce părea că se va desfășura plăcut până la infinit, întinzându-și loțiuni de soare pe trup și stând întinse cât erau de lungi, cu intenția de a capătă un bronz de invidiat. Făceau lungi plimbări pe plajă, flirtând cu colegii pe care îi întâlneau în drum, întâlnindu-se din nou cu ei când soarele apunea, pentru o bere și niște brânză, pe punțile fragile de lemn jupuit. Apoi, când apărea luna, dans la discoteca, răcorite de briză și fericite, sexy în șorturi și bustiere pentru a-și expune bronzul, alături de băieții cu testosteronul la apogeu.

Preshy o întâlnise pe Sylvie la una din școlile urmate ocazional când se afla la Paris și mai târziu, când a întâlnit-o pe Daria la școala din Boston, a dus-o pe Sylvie cu ea în America, deoarece știa că pur și simplu ele trei se vor înțelege de minune. De atunci deveniseră cele mai bune prietene. Nu era nimic pe care să nu-l știe una despre alta, iar ea le iubea ca pe niște surori.

Copleșita de bruscă nostalgie a trecutului, când erau atât de lipsite de griji, atât de tinere și cu toată lumea și viitorul înainte, Preshy se întreba dacă, la urma urmei, nu făcuse o alegere proastă. Însă trecutul nu dispăruse chiar de tot, așa ca acum tot ce trebuia să urmărească era să

devină o femeie cu o carieră de succes. Căsătoria și copiii, în mod categoric nu-i erau înscrise în stele.

Impunându-și să nu mai fie atât de aiurită și de sentimentală, puse fotografia la loc pe etajeră, lângă cea a bunicului Hennessy și a frumoasei lui mirese, austriacă cea blondă. Era făcută în ziua nunții lor și mireasa purta un colier ciudat, ce părea din diamante și smaralde, în mijloc cu o perlă de mărimea unui ou de prihor. Părea o bijuterie ciudată pentru o tânără mireasă îmbrăcată într-o rochie simplă tradițională și Preshy nu văzuse niciodată în realitate obiectul acela. Colierul nu se aflase printre posesiunile bunicului și se pare că pur și simplu dispăruse.

Desigur, mai exista acolo și o fotografie a părinților lui Preshy, ale căror fețe și le amintea vag estompate, deși iubea amintirea lor. și în special când au luat-o cu ei la Veneția, o întâmplare despre care se spunea că era prea mică pentru a și-o aminti, dar ea știa că nu e adevărat.

Erau desigur și nenumărate fotografii cu mătușa Grizelda: una bând gin-fizz cu prințul Rainier, pe o terasă de pe Coasta de Azur; alta înmânând trofeul câștigătorului unei curse de automobile, alături de regele Spaniei; și încă una într-un nor de tul roșu aprins, la o masă a celebrităților internaționale, de la o gală anuală a Crucii Roșii din Monte Carlo, cu coama ei de păr mai roșie decât rochia și zâmbetul ei larg și radios, subliniat de rujul strălucitor roșu aprins. Și cu ea, desigur, se afla prietena ei cea mai bună de multă vreme, blonda, zvelta, fosta-dansatoare la *Follie Bergere*, Mimi Moskowitz, văduva unui bancher bogat dintr-o familie influentă.

Grizelda adora clima caldă din sudul Franței, moda, recepțiile, gin-fizz-ul și o companie amuzantă. Și de asemenea, o adora pe Preshy. Aceasta stărnise întotdeauna mare agitație pe unde trecea și fusese tratată ca un om mare – cu excepția gin-fizz-ului.

Acuma cele două văduve împărțeau un apartament luxos, excesiv de scump, din Monte Carlo, călătorind împreună pentru a-și vizita prietenii care le mai

rămăseseră. Niciuna dintre ele nu avusese copii și o considerau pe Preshy fiica lor, astfel încât desigur, în decursul anilor, au făcut tot ce au putut pentru a o răsfăța.

— Dar, să fim sincere, dragă, spunea Grizelda până la urmă, în defensivă. Fata asta e imposibil de răsfățat. Nu-i pasă de bijuterii și nici de rochii. Tot ce dorește sunt plictisitoarele alea de antichități. Și nu i-a păsat niciodată în mod serios de vreun bărbat.

Și, reflectă Preshy zâmbind, probabil că avea dreptate.

Oricum, gândindu-se la ceea ce spusese Daria, hotărî ca în seara aceasta să-și pună rochița neagră, tocurile înalte și șiragul subțire de diamante, pe care mătușa Grizelda i-l dăruise la aniversarea ei de șaisprezece ani – (atât de diferit de fantasticul colier al bunicii, acum pierdut) –, precum și inelul cu diamant din Canare, un cadou deja aniversarea a douăzeci și unu de ani. („Pentru că niciun bărbat nu ți-a dat încă un inel cu diamant, presupun că trebuie să îndrept lucrurile” îi spusese mătușa Grizelda când i l-a dăruit, și pentru că la Grizelda dimensiunea conta, era monstruos de mare). Preshy se simțea întotdeauna elegantă când și-l puneă pe deget și Daria spunea că o face să arate a fata bogată, adăugând puțină clasă acțiunilor ei.

Preshy suspină profund. La urma urmei, va trebui să se ducă la vernisajul acela, apoi va lua o cină târzie la *Verlaine*, împreună cu Sylvie. Era încă o sâmbătă seara, la Paris.

TREI

SHANGHAI

Lily, locuia în partea istorică a Shanghai-ului cunoscută sub numele „Concesiunea Franceză”, într-o casă veche în stil colonial ce, mulțumită eforturilor ei, supraviețuise dezvoltării distructive din ultimii câțiva ani.

La sfârșitul secolului nouăsprezece și începutul secolului douăzeci, cartierul găzduise diplomați francezi, afaceriști și întreprinzători, ca și unele evenimente sociale

cunoscute, dar după revoluție decăzuse total. Acuma, totuși, fusese readus la viață datorită unei aglomerări de mici afaceri vechi tradiționale și de prăvălii cu fațada deschisă, alături de restaurante, baruri elegante și buticuri șic, înșirate de-a lungul aleilor și străzilor mărginite de copaci.

Ascunsă într-un longtang, o alee îngustă cu un club de noapte pe o latură și o prăvălie de tăietei pe cealaltă, casa lui Lily era o bijuterie a trecutului, așezată în curtea ei privata, cu acoperiș de țigla roșie, obloane înalte vopsite în verde și o verandă vastă.

Casa a fost proprietatea familiei Song de generații întregi și era singura posesiune a tatălui lui Lily, pe care nu reușise s-o piardă la cărți. Fusese singura ancoră în viețile lor haotice și singurul lucru pe care Lily simțea că nimeni nu i-l va lua vreodată. Tatăl ei își pierduse toate bunurile și resursele financiare jucând baccarat și *pai gow* în Macao și în alte capitale ale jocurilor de noroc din lume, lăsându-și soția să se zbată pentru a supraviețui, dar Lily era făcută din alt aluat. De foarte tânără, hotărâse că va reuși cu orice preț.

Mama ei, care era fiica mai mare a familiei Hennessy, nu și-a ascultat părinții și a fugit la Shanghai cu seducătorul și cartoforul Henry Song. N-au mai vorbit cu ea niciodată, în timp ce tatăl lui Lily ocupa mesele de joc, mama ei încerca să-și câștige existența vânzând copii ieftine ale Unor obiecte antice. Și într-un fel, familia a supraviețuit. Când avea șaisprezece ani, tatăl ei a murit, iar Lily a părăsit școala apucându-se de afaceri. Cinci ani mai târziu, a murit și mama ei. Lily rămase singură pe lume, cu nimeni altcineva pe care să se bazeze, decât pe ea însăși.

Își conducea comerțul cu antichități de acasă și se aproviziona cu cele mai multe dintre achizițiile „de vânzare” din satele și orașele mici, unde căuta obiecte vechi de familie la țăranii simpli, care habar n-aveau care era adevărata lor valoare. Nu considera asta drept furt, ci

mai curând o afăcere bună. În timpul din urmă totuși, când Yangtze, Marele Fluviu Galben fu deviat pentru a se construi un baraj, bande de hoți descoperiră mormintele ascunse de lângă fostele sate și le demolară ilegal și în secret, furând comorile strămoșilor.

Superstițioasă, Lily fusese șocată, dar în curând nu-i mai păsă și descoperi astfel o nouă sursă de venit foarte productivă, cumpărând obiecte de la aceste bande, sau de la „furnizori” cum prefera ea să-i numească, apoi vânzându-le unor clienți particulari, cum era și afaceristul elvețian care acționa în numele unui colecționar bogat. Ca paravan al activităților ei ilegale, continua să-și mențină prăvălia ei obișnuită, unde vindea copii de antichități, fabricate recent: Buddha tradiționali, amintiri despre Mao și faimoșii luptători de teracotă din Xi an, pe care le vindea magazinelor pentru turiști, și altora de peste hotare.

Își parcă SUV-ul negru în curte și apăsă butonul electronic ce închidea porțile în urma ei. Existau camere de luat vederi de securitate ce supravegheau aleea, deoarece își conducea afacerea de acasă și uneori păstra antichități valoroase acolo.

Deși casa era în stil colonial francez, grădina era strict chinezească, cu un bazin cu pești grași aurii, simboluri ale prosperității și banilor, și o fântână simplă pe un perete, ce clipoceă cu seninătate peste florile roz de lotus, a căror mireasmă dulce plutea în aer.

Era locul unde îi plăcea să stea seara, când avea o clipă liberă, cu un pahar de vin și numai cu gândurile ei și cu micul canar cântător drept companie. Nu avea niciun prieten; pur și simplu nu avea timp pentru acest fel de relații complicate. Tot timpul lui Lily era destinat adunării de bani.

Mary-Lou Chen ieși pe terasă, întrerupându-i gândurile.

— O, aici erai, Lily, strigă ea. Acum câteva minute te-a sunat cineva. Un bărbat. Nu și-a dat numele. Îi adresă lui Lily o grimasă. Un prieten nou?

— Ha, ha! Lily își înălță capul cu dispreț. Ce ocazie grozavă! Cred că știi cine a fost, totuși.

— I-am cerut numărul, dar n-a vrut să mi-l dea. Mi-a spus că va suna din nou peste o jumătate de oră.

Lily zâmbi.

— Bine. Acuma era sigură că îl agățase pe elvețian.

Mary-Lou Chen era cea mai bună prietenă a ei, colaboratorul și partenerul ei de ilegalități. Se cunoșteau una pe alta dintotdeauna. La școala chinezească unde învățaseră, fuseseră singurele intruse bi-rasiale, cu tații lor chinezi și mamele europene. Și ambele familii erau sărace. A lui Lily, din cauza spiralei în coborâre provocată de jocul de cărți și a lui Mary-Lou, din cauza metodelor proaste folosite de tatăl ei în afaceri, precum și a lenii. Pe măsură ce creșteau, cu timpul, amândouă au început să nutrească aceeași ambiție arzătoare. Să devină bogate. Erau gata să se îmbogățească pe orice cale se putea.

Mary-Lou era o frumusețe, cu pielea fină ca de porțelan a mamei ei și ochi enormi ușor migdalați de culoarea orhidelor de ambră strălucitoare. Părul negru cu firul gros era tăiat scurt, în genul tradițional chinezesc, cu breton lung peste ochii ei uluitori.

Cu pomeții înalți și osatura delicată, la început încercase să devină star de cinema, dar n-avea talent. Desigur, primise o mulțime de oferte pentru a deveni star în filme de alt gen și, pentru a spune adevărul, din cauza pericolului reprezentat de sărăcie fusese tentată. Din aceasta a salvat-o Lily. A băgat-o în afacerea ei, a învățat-o stratagemele ce trebuiau urmate și acuma, cele mai bune prietene lucrau împreună, deși nu locuiau împreună.

Mary-Lou avea un apartament modern pe Bund, cea mai eleganta stradă din Shanghai, cu vedere spre râul Huangpu și mărginită de clădiri de birouri ca niște palate, restaurante elegante de primă categorie, baruri șic și blocuri cu apartamente de lux. Micul ei apartament se afla la etajul trei, deci nu era chiar atât de scump, dar îl mobilase extravagant, cu piese moderne importate din

Italia. Își făcea cumpărăturile în cele mai elegante buticuri, cu ultima modă europeană, și pentru a-și permite acest mod de trai, fără să știe Lily, se ocupa în secret cu bijuterii furate, dându-le la tăiat și transformând astfel pietrele prețioase pentru a li se pierde urma, după care le vindea.

Mary-Lou nu credea în morala și n-avea scrupule. Când ai fost atât de săracă cum fusese ea, lupti croindu-ți drumul cum poți. „Bogata cu orice preț” era deviza ei. Nu datora loialitate nimănui. Nici chiar lui Lily.

O urma pe aceasta în casă, cu tocurele ciocănind pe dușumelele lustruite de bambus.

— De câte ori trebuie să-ți amintesc să-ți scoti pantofii? se plânse Lily iritată. Știi destul de bine că aduc murdărie înăuntru. Există papuci curați după ușă.

— Scuză-mă. Deși fusese crescută ca o chinezoaică, Mary-Lou nu era de acord cu vechiul obicei de a-ți scoate încălțăminte când intri într-o casă. Devenise, își spunea sie însăși, în timp ce-și scotea nemulțumită sandalele, mai apuseană decât Lily.

În casă era puțină mobilă, o sofa tare, o pereche de scaune bune din lemn de ulm și o masă antică de altar lăcuită în roșu, pe care se afla un Buddha aurit. Mai exista și o tăviță frumoasă din lemn, cu bețe-talisman parfumate ce ardeau într-un suport cloisonne, și un mănunchi de crizanteme de bronz. Pe masa de altar mai era și o fotografie înrămată a mamei ei, dar nicio imagine a tatălui, pe care îl ura. Chiar și când era pe moarte, Lily n-a fost în stare să-l ierte, pentru că distrusese viețile ei și ale mamei ei, lăsându-le literalmente sărace.

În afară de scaune și de masa de altar, în casa lui Lily mai erau și câteva antichități, nici prea scumpe, nici prea ieftine. Dormitorul ei însă conținea ceva cu adevărat clasic: un pat matrimonial chinezesc, lăcuit tot în roșu închis, culoarea succesului și a fericirii. Era încastrat în perete, cu un baldachin din lemn și perdele ce se închideau complet, ca o cămăruță izolată, de sine stătătoare. Și în el, Mary-

Lou știa sigur, Lily dormea singură. Niciun bărbat n-a trecut niciodată dincolo de ușa dormitorului, să tragă perdelele peste el și peste Lily goală și să facă dragoste până la epuizare! Așa cum îi plăcea lui Mary-Lou să facă cu partenerii ei.

O ajută pe Lily să ducă în pivniță cutiile cu copiile luptătorilor de teracotă, apoi Lily o expedie cu un comision. Mary-Lou bănuia că Lily voia să fie singură, când va primi telefonul acela. Avea senzația că ceva era în curs de desfășurare, ceva ce n-o includea și pe ea. Și asta nu-i plăcea deloc.

PATRU

Când sună telefonul, Lily ridică receptorul după primul semnal.

— Am vorbit cu clientul meu. E foarte interesat. Vocea afaceristului era fermă și rece. Desigur, are nevoie să vadă autentificarea.

— Hmm, s-ar putea să fie cam greu în circumstanțele date. După cum știi, piesa a fost furată cu aproape optzeci de ani în urmă. Totuși, atât vârsta cât și autenticitatea pot fi dovedite, deși în mod clar e nevoie să folosim un expert corespunzător – înțelegând prin asta *foarte discret*. Cineva garantat că-și va ține gura.

— Asta se poate aranja. Următorul lucru pe care trebuie să-l discutăm este prețul.

— Avansează o ofertă, zise Lily închizând telefonul. Nu intenționa să se târguiască cu afaceristul. Aceasta însemna timp, poate luni, deci aștepta să-i ofere până la urmă o sumă rezonabilă. Adică mai multe milioane de franci elvețieni. Suficienți cât să-i asigure ei, în sfârșit, libertatea deplină.

Se îndreptă spre fundul pivniței. Era întuneric, dar cunoștea drumul. Apăsă butonul disimulat în spatele unei grinzi și panoul alunecă, scoțând la iveală un vechi seif de oțel, tipul la care trebuia să formezi un cifru pentru a-l deschide. Știa numerele pe dinafară și ușa grea se deschise. Printre teancurile de bancnote ascunse înăuntru

se afla o casetă de bijuterii plată de culoare roșu închis. Lily o scoase. Se duse la lumină și o deschise.

Colierul sclipi în ochii ei din cuibul de catifea neagră, vechi pietre nestemate, smaralde, rubine și diamante în montura lor grea de aur. Și marea perlă, lucind în lumina scăzută de parcă era vie. Întinse un deget ezitant și o atinse, simțind șocul răcelii prin tot trupul. Repede își retrase mâna.

Lily intrase în posesia colierului de numai câteva săptămâni. La aniversarea ei de patruzeci de ani, primise vizita unui străin, un bătrân cu barba cenușie, îmbrăcat ca un înțelept din trecut, într-un halat lung cenușiu peste pantalonii strâmți. Era o imagine de altă dată, deși într-un fel simțea că-l cunoaște.

— Mă numesc Tai L-am, începu el. Am venit aici în calitate de prieten al mamei tale.

Surprinsă, îl invită înăuntru și-l servi cu ceai, tratându-l ca pe un oaspete de onoare. Apoi îi spuse că nu știa că mama ei să fi avut prieteni. El își pleca fruntea cu gravitate și o asigură că aceasta era realitatea. Inițial, mama ei i-a cerut un sfat și astfel au devenit prieteni.

— Cea mai mare parte a vieții ei, mama ta a fost o femeie bună, afirmă el, totuși uneori cam încăpățânată. Numai o dată a furat ceva și fără să aibă resentimente. Mi-a spus că s-a întâmplat pentru că altfel nu-și putea asigura un drum în viață, deoarece nu obținuse permisiunea părinților pentru a se căsători cu Henry Song. Era foarte tânără pe atunci, adăugă el oferindu-i lui Lily pachetul pe care-l ținea în mână. Înainte de a muri, cu mulți ani în urmă, continuă el, m-a rugat să-ți dau aceasta când vei împlini patruzeci de ani. Mi-a spus să faci cu acest obiect orice dorești. Și mi-a mai spus povestea felului cum a intrat în posesia lui. Colierul aparținuse mamei ei, o doamnă Arthur Hennessy din Paris, un cadou de nuntă de la soțul ei. Se spune că acesta l-a cumpărat odată cu o grămadă de alte antichități și bijuterii ce pătrunseseră în Franța, via creuzetul creat de piața de după război, și - cu

toate că avea atașat istoricul său – el nu l-a tratat ca pe o bijuterie și nici n-a avut cunoștință de valoarea lui reală. Știa doar că nestematele erau extraordinare și că era foarte indicat pentru un cadou de făcut noii sale soții. Când fiica lor – mama ta – a fugit cu Henry Song, a furat colierul și l-a luat cu ea. Mi-a spus că nu-și va ierta niciodată aceasta, dar a fost prea mândră și prea încăpățânată pentru a-l înapoia. Și în toți acești ani, i-a ascuns de cartoforul ei soț, de teamă să nu-l piardă la masa de joc, așa cum s-a întâmplat cu toate celelalte bunuri. În final, când s-a îmbolnăvit și știa că urmează să moară, mama ta a venit la mine. „Ia asta și păstrează-o pentru fiica mea, Lily” mi-a spus ea. „E tot ce am de lăsat pentru ea. Dar nu i-l da până nu împlinește patruzeci de ani, deoarece doar atunci va fi suficient de deșteaptă pentru a ști ce să facă cu el și a nu-i permite unui bărbat să i-l ia, doar pentru că are impresia că e îndrăgostită”. De asemenea, mama ta mi-a lăsat o scrisoare pentru tine, în care relatează istoricul colierului. E o poveste adevărată.

Ascultându-l, Lily strângea la piept caseta de bijuterii plată roșu închis. Ochii îi erau plini de lacrimi. Mama ei i-a dat singurul lucru de valoare pe care l-a avut pe lume. Singurul lucru pe care-l lăsase în urma ei. Și în toți acești ani, l-a păstrat pentru ea.

Lily știa despre familia ei franceză, familia Hennessy, și de faptul că avea o verișoară care se numea Precious Rafferty. Dar asta era tot.

Mai târziu, când a rămas singură, a citit povestea colierului, adunată cu migală din toate informațiile pe care bunicul ei le avusese, dar le nesocotise ca pe un fel de basm privind perla și împărăteasa Doamnă Dragon. Continuă să facă investigații și descoperi fotografii și dovezi că povestea e adevărată. Iar acum, celebra perla era a ei și putea să facă cu ea ce voia. Trebuia însă ca totul să fie ținut secret. Dacă aflau autoritățile, sfârșea în închisoare.

CINCI

Mary-Lou avea o mulțime de „mici secrete” și unul dintre ele privea bijuteriile furate. Altul era faptul că o spiona pe Lily. Și în dimineața aceea, când Lily o trimisese cu un comision, în loc să o asculte, o urmări și se ascunse printre umbrele din pivniță. O văzu astfel pe Lily apăsând butonul ce făcea ca panoul de lemn să alunece în lături și să dea la iveală vechiul seif de oțel.

Mary-Lou știa deja totul despre seif. Aflase cu mai multe luni în urmă, în timp ce o urmărea pe Lily. Ținându-se în umbra pivniței, se apropiase tăcută cât mai mult, ridicase telefonul celular și fotografiase cifrul, în timp ce Lily forma numerele. Apoi fugise sus pe scări, cu pași ușori ca de vrăbiuță.

Mai târziu, când Lily era plecată, coborî din nou aceleași scări cu trepte din lemn, trecu de coșurile cu copii din plastic ale luptătorilor dinastiei Qin, ale lui Mao, și ale lui

Buddha. Când apasă pe buton, panoul aluneca. Formă cifrul și seiful se deschise, conținutul lui stându-i la dispoziție”.

Până acuma, în el nu se găsiseră decât bani. *Doar bani*, gândi Mary-Lou. *Forța mea motrică*. Realizase că descoperise de fapt ascunzătoarea secretă unde, neputând să-l depună legal la o bancă, Lily păstra profitul acumulat din tranzacțiile ei cu antichități furate. Bani se aflau în pachete îngrijite, dar Mary-Lou era aproape sigură că Lily nu îi număra niciodată. De ce ar fi făcut-o, când nici nu-i trecea prin minte că altcineva ar fi putut să știe de seiful secret și să cunoască cifrul de acces.

Luni de zile, Mary-Lou se înfruptase din plin din bani, sigură că dacă Lily ar controla, n-ar putea să o acuze niciodată pe ea că i-a furat, deoarece cum ar fi putut să cunoască existența seifului și combinația cifrului? Și oricum, n-avea nicio remușcare că fură de la prietena ei. Avea nevoie de bani, deci îi lua.

În dimineața aceasta totuși, continuând să observe comportamentul lui Lily, simți că ceva era în curs de

desfășurare și, în loc să se ducă să facă comisionul pe care Lily îl imaginase pentru ea, se strecură pe scările pivniței, mulțumind destinului că Lily îi amintise să-și scoată pantofii. În timp ce se apropia în picioarele goale, nu făcea niciun zgomot. Și, ca și mai înainte, făcu câteva fotografii, în timp ce Lily scotea din seif caseta plată de bijuterii.

Ridicând camera celularului, Mary-Lou făcu fotografii rapid și fără zgomot și când Lily deschise cutia. Aproape că nu fu în stare să-și rețină suspinul de uluire, când văzu ce conține.

Nu văzu se niciodată o asemenea bijuterie: smăralde masive, diamante și rubine, și perla aceea de mărimea unui ou de prihor. De unde, se întrebă surprinsă, pusese mâna Lily pe ea?

Urcă în liniște scările, cu pulsul accelerat de emoție și cu adrenalina scurgându-i-se prin vene. Colierul trebuie că valora o avere! De tot ce aveai nevoie, era cumpărătorul adecvat. Aha! Acesta era deci telefonul pe care îl așteptase Lily. Avea deja un cumpărător?

Mary-Lou se grăbi să iasă în stradă, unde era parcată mașinuța ei. Urcă și plecă repede, astfel ca Lily să nu vină să o găsească tot pe acolo și să o suspecteze că a spionat-o. Conduse fără țință, cu mintea lucrându-i febril. Îi era ușor să fure colierul, dar mai întâi avea nevoie să găsească un cumpărător.

A doua zi, când Lily era plecată, Mary-Lou coborî din nou la subsol și deschise seiful. Scoase colierul, lăsându-l să-i alunece printre degete și minunându-se de greutatea și transparența pietrelor prețioase, ca și de mărimea strălucitoarei perle albă-crem. Ochii i se deschiseră și mai mari, când citi notița lui Lily despre proveniența lui. Probabil că valorează chiar mai mult decât sperase ea.

Fapt era că, acest colier ar putea pune capăt tuturor suferințelor ei; i-ar fi oferit milioanele de care avea nevoie, pentru viața frumoasă pe care o dorea și de care credea că e vrednică. Merita orice risc. Dacă Lily îi va face necazuri, se va ocupa de ea în mod „corespunzător” Lui Mary-Lou

nu-i era teama de asta. Singura ei problema era acum să găsească un cumpărător.

ŞASE

Câteva zile mai târziu, Mary-Lou sosi la biroul şlefuitorului de diamante, aflat la etajul doi al unei mici clădiri sărăcăcioase dintr-un cartier rău-famat, clădire strânsă ca un sandvici între un „cabinet de masaj” ieftin şi una din acele prăvălii pe jumătate ascunse, unde veneau jucătorii să cumpere bilete de loterie, visând la marele câştig.

Clădirea era ferecă în spatele unor porţi duble de fier şi strada îngustă clipea de semnalele luminoase ale neonului, uneori câte trei, atârinate deasupra barurilor şi ceainăriilor jalnice, ce miroseau a peşte prăjit, a creier de oaie şi a orez, ce înota într-un bulion subţire şi iute. Oameni zdrenţăroşi părăsiţi de noroc, sau pur şi simplu beţi sau prostiţi, stăteau aşezaţi pe vine pe trotuare, cu spatele sprijinit de pereţi, fumând şi privind în gol şi uneori horcăind şi scuipând cocoloaşe de flegmă.

Nasul perfect al lui Mary-Lou se încreţi de dezgust. Ura să vină aici. Ştia că atrăgea atenţia cu aspectul ei exotic, de aceea întotdeauna se îmbrăca în blugi şi un tricou, fără bijuterii, nici măcar cu un ceas. Chiar şi aşa, îi era teamă pentru maşina ei, aşa mică şi ieftină cum era. Nimic nu era sigur pe străzile astea care o făceau să devină nervoasă, mai ales cu ceea ce avea ascuns în buzunar. Două diamante, fiecare de câte patru carate, furate de la o familie de bogătaşi, care fuseseră de curând retăiate de şlefuitorul de diamante din fundul străzii, pierzând ceva din greutatea lor în acest proces, dar asta însemnând că acum erau de nerecunoscut. Folosindu-se de banii lui Lily, făcuse un târg cu hoţii şi acum diamantele erau ale ei, pentru a le vinde.

Punându-şi ochelarii de soare, ieşi în stradă. Îşi parcase maşina chiar în faţa clădirii, dar acum în locul ei se afla un camion vechi. Scoase un urlet de furie şi se răsuci, privind acuzator la vagabonzii de pe stradă. Ei o

priviră la rândul lor râzând și unul horcăi gata să-și scuipe flegma în față.

— Iisuse! făcu un pas înapoi dezgustată și-și simți tocul lovindu-se de un picior. Brațele unui bărbat o înconjură și ea scoase un strigăt. Se adunase o mulțime, privind și rânjind. Furioasă, se răsuci, astfel încât să fie exact cu fața la omul care o ținea. Acesta o apucă de braț, înainte ca pumnul ei să-l atingă.

— Ai grijă, zise el. În felul acesta, ai putea să rănești pe cineva.

Se uită la bărbatul chipeș, pe care nu-l văzuse niciodată, înalt, cu umerii lați, zvelt în genul american, cu părul negru și niște ochi de un albastru intens lipsiți de zâmbet, dar care îi întâlneau pe ai ei într-un fel foarte sexy. Îl cunoștea. Sau, mai curând, știa cine e. Nu cu mult timp în urmă, articolele despre moartea accidentală a bogatei lui soții dominaseră mass media timp de mai multe săptămâni.

— Te cunosc, zise ea tot furioasă.

— Mi-ar plăcea și mie să te cunosc, zise el. Asta dacă îmi promiți să nu-mi distrugi piciorul cu tocul și să nu încerci să-mi dai pumni.

Mary-Lou îl privi în ochi un timp ce păru destul de îndelungat.

— OK, rosti ea în sfârșit.

El îi dădu drumul la braț.

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Cineva mi-a furat mașina.

El dădu din cap.

— Nu mă surprinde. Pe aici ți s-ar fura și dinții din gură. Ar trebui să-ți iei cu tine întotdeauna o gardă de corp și să-l lași în mașină, în timp ce tu ai grijă de indiferent ce afacere te aduce aici.

Nu o întrebă ce fel de afacere ar fi putut să fie și nici ea nu-l întrebă ce căuta pe acolo. Întrebările directe despre ce faci în acest loc suspect erau în afară de problemă. Fiecare își păstra „afacerea” pentru el însuși.

— Mașina mea e puțin mai jos, pe stradă, zise el. Ce părere ai dacă ți-aș da o mână de ajutor, apoi să contactezi poliția și să le spui amănuntele.

— Și mare scofală dacă o fac, zise ea cu amărăciune făcându-l iar să râdă.

— Hei, zise el. E doar o mașină. Presupun că era asigurată.

— Da, confirma ea posomorâtă, dar va fi nevoie de ani întregi și de munți de hârtii, până vor face ordine. Știu cum sunt.

— Pentru o femeie atât de frumoasă, ești cu adevărat cinică, zise el făcându-l semn bodyguardului să-i deschidă portiera mașinii. Mary-Lou urcă în Hummerul verde cu geamuri fumurii. El se duse de cealaltă parte a mașinii și se așeză lângă ea. Încotro? întrebă el. Ea se întoarse pentru a se uita la el, o privire lungă și adâncă.

— Spre cel mai apropiat bar bun, răspunse ea cu o șoaptă răgușită.

ȘAPTE

Bennett Yuan o duse la *Bar Rouge* de pe Bund, nu departe de locuința ei. Era un loc șic și modern cu uriașe instantanee-foto ale unor frumuseți asiatice cu buze roșii și îmbufnate, încadrate în rame asortate din lemn roșu lăcuit, care țineau loc și de paravane, pentru a crea intimitate separeurilor și meselor. Duzine de candelabre venețiene de un roșu rubiniu răspândeau o lumină blândă roz, iar ferestrele și terasa ofereau o priveliște panoramică asupra zgârie-norilor din Shanghai.

Se așeză în fața ei, nu alături așa cum se așteptase ea, așa că se îmbufnă plină de farmec.

— În felul acesta pot să te privesc mai bine, explică el. Știi de ce te-am adus aici? Ea dădu din cap. Pentru că ești mai frumoasă decât oricare dintre fetele astea de pe pereți. O privi în ochi, o privire lungă și adâncă, privire care o făcu pe Mary-Lou să vibreze până în fundul stomacului. Încă nu mi-ai spus cum te cheamă, continua ei.

Sau preferi să rămâi în anonim.

— Mă numesc Mary-Lou Chen. Numele tău îl cunosc, ți-am văzut fotografia în ziare.

Ridică din umeri ca pentru a înlătură realitatea.

— Și ce ai dori să bei, Mary-Lou Chen?

Îi făcu semn chelnerului în timp ce Mary-Lou se gândi vreme de un minut.

— Mi-ar plăcea un pahar de șampanie, hotărî ea, iar Bennett comandă o sticlă.

Râmaseră tăcuți, continuând să se privească profund în ochi, recunoscând posibilitatea a ceea ce s-ar putea întâmpla între ei, până când chelnerul apăru cu o frapiera de argint cu gheața, pe un suport, și șampanie. Înfășură sticla într-un șervet alb, apoi scoase expert dopul cu'o pocnitură puternică, odată cu curentul de aer ce ieșea pe gâtul ei. Îi turnă puțină lui Bennet, pentru a o gusta, și când el dădu din cap aprobator, chelnerul umplu două cupe. Un al doilea chelner aduse un bol cu pișcoturi și apoi îi lăsară singuri, în separeul lor intim, sub strălucirea voalată a lampionului roșu.

Bennett Yuan ridică paharul îndreptându-l spre ea și rosti:

— Pentru noi doi, Mary-Lou Chen.

— Da, zise ea devenind brusc nervoasă. Exista în el un fel de intensitate, pe care nu o întâlnise până atunci la niciun bărbat. Este, gândi ea, un om care știe ce vrea și întotdeauna va căpăta ceea ce dorește. Și îi era puțin teamă de el.

— Așa că, vorbește-mi despre tine. Bennett se lăsă pe spate, cu un braț așezat pe spătarul scaunului.

Brusc, desprins de privirea ochilor ei, păru că devine altă ființă. Mai nepăsător, reconfortat, un bărbat total mulțumit de sine însuși. Și atât de chipeș, încât Mary-Lou nu putu să-i găsească niciun defect. Pâr șaten închis pieptănat lins pe spate; ochi de un albastru profund cu privirea aceea intensă de sub sprâncenele negre; un nas aproape prea perfect pentru un om; bărbie pătrată și o

gură mare și fermă, care o făcu să se întrebe cum ar simți-o dacă l-ar săruta.

Își scutură părul greu și negru tuns scurt, luă o gură de șampanie și începu să vorbească despre munca ei și despre Lily.

— Deci, cine este această Lily Song? întrebă el umplându-i din nou paharul.

— O veche colegă de școală. Întotdeauna s-a ocupat de antichități, dar în special cumpără și vinde obiecte pentru turiști. Știi tu, amintiri despre Mao, luptătorii, imagini ale lui Buddha.

— Și asta aduce profit?

Ea sorbi din nou din șampanie și-l învălui într-o privire lungă.

— Unele da.

— Și care ar fi acestea?

Mary-Lou râse scuturându-și din nou părul negru.

— Asta nu pot să-ți spun, zise ea, privindu-l lung pe sub breton. Oricum, de ce vorbim atât de mult despre mine? Eu aș vrea să știu totul despre tine.

— Nu sunt multe de spus, pe care nu le știi deja, bănuiesc. Sunt implicat într-un comerț cu piese de mobilier. Ridică iar din umeri nerăbdător, ca și cum i-ar fi displăcut ceea ce făcea pentru a-și câștiga existența. Sediul meu se află aici în Shanghai, dar călătoresc foarte mult. Asta mă ține ocupat. Umplu din nou paharele și îi făcu semn chelnerului să mai aducă o sticlă.

— Poate că asta e o treabă bună, zise ea gândindu-se la soția lui moartă, Ana Yuan. Având în vedere ce s-a întâmplat... Vreau să spun că te ține ocupat, să nu trebuiască să gândești...

El îi aruncă o privire rece, încât ea se opri conștientă că, pătrunsese literalmente în ape prea adânci. Își bău șampania.

— Și ce intenționezi să faci în legătură cu mașina ta? întrebă Bennett. Uitase cu totul de mașina furată. El îi întinse celularul lui. Ia-l, ar fi mai bine să raportezi furtul,

comentă el.

Depoziția luă mai multă vreme decât crezuse ea și când termină, era gata și cea de a doua sticlă de șampanie. Simțindu-se adorabil de amețită, în clipa aceea Mary-Lou nu dădea nicio para chioară dacă-și va revedea mașina sau nu.

— Locuiesc chiar aici, în josul străzii, zise ea invitându-l din ochi.

El dădu din cap înțelegând mesajul. Plați chelnerul, o luă de braț și o conduse spre lift. Statură departe unul de altul, fără să vorbească, ea cu capul plecat privindu-și sandalele-papuc din antilopă roșie și gândindu-se la ceea ce va urma, iar el privind în tavan cu o față inexpressivă.

Bodyguardul lui aștepta în Hummer și meraseră câteva blocuri mai departe până la clădirea lui Mary-Lou.

Bennett privi apreciativ zgârie-norul modern. Îi ceru bodyguardului să aibă grijă ca valetul să-i parcheze mașina, apoi îl concedie.

— Spune-mi, Mary-Lou Chen, cum poate o femeie, care vinde copii ale busturilor lui Mao și ale lui Buddha și alte „antichități” asemănătoare, să-și permită să locuiască într-un loc ca acesta?

Ea îi zâmbi, în timp ce liftul îi urcă cu doar trei etaje mai sus.

— Asta pentru că sunt o femeie inteligentă, n-ai observat? Descuie ușa și intrară.

— Am fost ocupat să observ cât ești de frumoasă, răspunse el închizând ușa în urma lui și apropiindu-se de ea. Ești ca mătasea moale chinezească, murmură în continuare sărutându-i urechea stângă. Și miroși picant, a flori de ghimbir și lemn de santal. Gura i se insinua de-a lungul gâtului, sărutându-i pulsul palpitând de la baza gâtului, apoi se mișcă în sus spre buze. Iar gura ta are gust de șampanie, adăugă el continuând s-o soarbă, până ce ea de-abia mai putu să respire.

Împingându-l deoparte, îl luă de mână și-l conduse în dormitor, un spațiu mic cu pereții roșii ca macul, cu un pat

uriaș cu tăblia de la căpătâi din piele ca abanosul, cu așternut din mătase neagră, cu perdele fâlfâitoare din mătase roșie și lămpi frumoase cu abajur auriu.

— Ca dormitorul unei cocote de lux, zise el râzând și, cu toate că Mary-Lou fu puțin ofensată de comentariul lui, surâse.

— Așteaptă aici, zise ea împingându-l în pat pe spate și ieșind din cameră.

Se întoarse câteva minute mai târziu, purtând o mantie de mătase neagră, brodată cu dragoni roșii și nimic dedesubt. Aducea cu ea o altă sticlă de șampanie și două cupe.

— M-am gândit că poate mai avem nevoie de puțină, zise ea umplând paharele. În timp ce-i întindea un pahar, privirea lui o devora. Puse paharul pe masă și întinse mâna după eșarfa mantiei, trăgând-o spre el.

— Vino aici, rosti răgușit. Dezlegând eșarfa și desfăcându-i mantia, îi privi trupul gol și frumos. Apoi o trase pe genunchii lui și începu să o sărute.

Ea își scoase brațele din mâneci și se lăsă pe spate în pat, privind în ochii lui, în timp ce el se lăsă greu și flămând peste ea. Apoi apucă sticla de șampanie, o desfăcu și lăsă băutura să picure peste sâni, în jos spre abdomen, în ascunzișurile ei.

— Minunat, zise el lingând pielea fină și răcoroasă. Ești delicioasă, Mary-Lou Chen.

OPT

În următoarele câteva săptămâni, când nu se gândea la Bennett Yuan, Mary-Lou se gândea la colier. Era răspunsul la toate rugile ei - dacă se rugase vreodată. Era destul de ușor să pună mâna pe el; problema consta în a găsi un cumpărător, destul de bogat pentru a plăti cât voia ea. Nu cunoștea super-bogătași internaționali; aceștia trăiau într-o lume diferită de a ei.

Stătea la fereastra apartamentului, fumând o țigară, privind traficul intens și aglomerat de pe râu și gândindu-se că fusese perfectă pentru bogătași ca „prietenă”, dar

niciunul nu menționase vreodată căsătoria. Pur și simplu, bogătașii nu se însurau cu fete ca ea. Aceștia făceau alianțe. Banii se căsătoreau cu bani, mai ales în China.

Totuși, Bennett Yuan era altfel. Toată lumea știa cum murise soția lui. Speculațiile despre acest caz alimentaseră timp de peste o săptămână reportajele nocturne de la TV, ca și din toate ziarele. Zvonistica era unul din circuitele mari de informații ale orașului și aflase că, atunci când fiica familiei Yuan s-a căsătorit cu Bennett, bogata ei familie a insistat ca el să-și schimbe numele luându-l pe al lor, astfel încât „dinastia” să continue prin copiii lor. De asemenea, văzuse la TV fotografiile soției lui Bennett. Ana Yuan era o tânără plinuță, modest îmbrăcată și desigur circulase zvonul că frumosul și tânărul american se căsătorise cu ea pentru bani.

Nu e nimic rău în asta, se gândi Mary-Lou. Și ea ar fi făcut același lucru, dacă s-ar fi ivit ocazia. Totodată însă, a mai circulat zvonul că familia Yuan depusese banii Anei în conturile familiei și că Bennett era îngrădit de anumite condiții, astfel încât nu putea să pună niciodată mâna pe ei.

După moartea Anei, au încercat să evite ca Bennett să se mai folosească de numele lor prestigios, dar n-au reușit, însă anulară zestrea Anei, în așa fel încât banii și toate proprietățile, inclusiv splendidul apartament matrimonial dintr-unul din blocurile-turn cele mai exclusiviste din Shanghai, reveniră familiei. Când au fost întrebați de ce au luat asemenea măsuri drastice, zvonurile spun că implacabilul lor răspuns a fost:

— E un străin. Nu face parte din „familia” noastră. Și n-a avut copii Yuan. Acuma nu reprezintă nimic pentru noi.

Desigur se mai spunea prin oraș că totul era adevărat și că Bennett n-a moștenit niciun bănuț. Ceea ce știa însă Mary-Lou era ce-i spusese el, că și-a iubit soția și că a fost devastat din cauza morții ei tragice. Și că n-a fost în stare să afle niciodată ce făcea ea în Suzhou.

Asta era tot. Bennett se afla acum pe contul lui. Și,

în mod clar, nu era un om bogat, chiar dacă încă se comporta ca atare. În realitate, Bennett era ca și ea: un „oștean al norocului”, un bărbat chipeș, care credea că are dreptul la o viață mai bună, indiferent de modul cum o putea obține. Bennett se va însura cu altă moștenitoare, era sigură de asta. Și tot așa de sigură era, că nu se va însura cu ea.

Se încruntă frustrată, în timp ce-și stingea țigara. Voia două lucruri de la viață. Îl voia pe Bennett și să vândă colierul, pentru a deveni bogată. Într-un fel, aceste două lucruri erau legate unul de altul... colierul și Bennett.

Dintr-odată îi veni răspunsul. *Desigur!* Bennett cunoștea afaceriști bogați, nu doar din China, ci și de peste hotare. Era candidatul perfect care să o ajute să găsească un cumpărător. Asta ar fi însemnat să împartă profitul pe jumătate cu el, dar pentru că oricum colierul era furat - va fi totuși un profit. Cu excepția... O altă idee îi trecu prin cap și de data aceasta zâmbi. Știa perfect cum să aibă ambele lucruri pe care le voia. Bennett și banii. Și de data aceasta nu va rămâne doar o „prietenă” disponibilă.

Râse cât de inteligent - cât de *simplu* - era planul. Bennett va găsi un cumpărător și ea va fura colierul din seif. *Dar* nu i-l va da, până ce nu se va însura cu ea. Apoi el îl va vinde și amândoi vor fi bogați. Era un cerc vicios perfect: cumpărător - căsătorie - colier - bani. După care vor trăi fericiți.

Încântată de planul ei, îl suna pe Bennett și fixă o întâlnire cu el în aceeași seară la șapte, în barul *Cloud 9* de pe acoperișul hotelului *Grand Hyatt*, dincolo de râu, în cartierul afacerilor numit Pudong.

NOUĂ

Conducând noul ei Mini-Cooper roșu prin tunelul ce unea cele două districte, Mary-Lou se gândea la Bennett într-un mod cu totul diferit. Nu mai vedea în el doar arătosul bărbat-de-oraș, iubitul perfect de care nu se putea Sătura. Pentru prima oară își folosisese capul și gândise ca o femeie de afaceri.

Zâmbea, în timp ce lăsa mașina pe mâna valetului să o parcheze, și intră în impozantul bloc-tum Jin Mao, cea de a treia cea mai înaltă clădire din lume. Hotelul ocupa etajele dintre al cincizecșitreilea până la al optzeci și șaptelea. Până sus luă ascensorul de mare viteză, ce se deschidea într-un bar strălucitor decorat art-deco, cu o vedere uluitoare asupra întregului Shanghai, atât de sus în cer, încât norii se alungau prin fața tuturor ferestrelor. De aici și numele barului, *Cloud 9*.

Privind în jur nu-l văzu pe Bennett, așa că luă loc într-un separeu și comandă o votca-martini.

— Cu trei măslina albastre, îl instrui ea pe chelner, spunându-i totodată că băutura îi plăcea foarte rece și doar cu câțiva stropi de vermut. Mary-Lou a știut întotdeauna exact ce voia.

Luă câteva guri gândindu-se cum să antameze subiectul colierului cu Bennett. Tocmai hotărâse ce tactică să urmeze, când îl văzu intrând în bar. Stătu de vorbă cu frumoasa animatoare care, notă ea iritată, îi zâmbi fermecător în timp ce-l însoțea la masă. De asemenea, observă că Bennett îi aruncă fetei acel surâs profund, foarte personal, ceea ce o irită și mai tare.

— Iartă-mă că am întârziat, rosti Bennett așezându-se vizavi de ea. Nu o sărută și nici nu-i luă mâna, îi adresă doar un zâmbet obosit. Traficul, adăugă el.

Mary-Lou nu întâmpinase niciun fel de probleme cu traficul, dar nu mai comentă, așteptând înainte de a spune ceva, până ce el făcu comanda unui Jack Daniel cu gheață și chelnerul se depărtă.

— Am un secret, zise ea privindu-l în ochi.

— Fac pariu că ai. Sper doar să nu mă privească pe mine. Aprinse o țigară, fără a-i oferi și ei una, la care ea se încruntă. Ceva nu era în regulă.

— Aș putea nici să nu ți-l divulg, zise ea luând cu ostentație o țigară și așteptând să-i ofere foc, ceea ce el făcu rânjind batjocoritor.

— Foarte bine, atunci n-o face. E cel mai sigur mod

de a păstra un secret.

— A, dar astă într-adevăr te privește. Și e ceva ce ai fi foarte încântat să afli. Incapabilă să se abțină mai mult, își scoase celularul și-l puse pe masă între ei. Uită-te la fotografia de acolo, zise ea cu nepăsare. Cred că te va surprinde. Bennett mai luă o gură din Jack Daniel, nefăcând nicio mișcare pentru a lua telefonul. Dă-i drumul, îl grăbi ea. Garantez că o să-ți placă ceea ce vei vedea.

Oftând, Bennett ridică telefonul și apăsă pe buton. Pe ecran apăru fotografia colierului.

— Ce e asta, e cam ștearsă, zise el nerăbdător.

— Mai apasă o dată.

Făcu ce i se spuse și de data aceasta colierul apăru mai clar. îl privi câteva clipe, apoi închise telefonul și i-l restitui.

— Deci? o întrebă după aceea rezemându-se pe spetează și sorbindu-și bourbon-ul.

Mary-Lou își puse coatele pe masă și se apropie mai mult de el. Privind în jur, pentru a se asigura că nu erau ascultați, spuse încet:

— Colierul acesta e real. Nu numai că are pietre prețioase ce valorează o avere, dar e și de o proveniență, pentru care niște cumpărători din străinătate vor fi gata să plătească în plus față de tarifele obișnuite.

Se lăsă pe speteaza scaunului, așteptând să-și manifeste nerăbdarea și curiozitatea, dar el n-o făcu. Pur și simplu o privi rece și repetă:

— Deci?

— Lasă-mă să-ți spun povestea, zise ea și, simțindu-se Șeherazadă, istorisi povestea faimoasei perle a împărătesei Doamne Dragon. Știu unde e colierul, zise ea în final. Pot să pun mâna pe el chiar acuma, sau mâine, sau săptămâna viitoare, dacă vrei. Dar mai întâi, am nevoie de un cumpărător. Și aici, dragul meu Bennett, intervii tu. Un zâmbet triumfător luminează frumoasa ei figură, în timp ce se lăsă din nou pe spătarul scaunului privindu-l.

El se uită la ea cu răceală

— Cred că acest colier e furat. Deci îmi ceri să devin tăinuitor de obiecte furate, Mary-Lou?

— Nu tăinuitor. Partener. Deveni teribil de serioasă. Am obiectul, tu fă rost de cumpărător. Nu-i mai pomeni de cea de a treia parte a ecuației - căsătoria - și nici n-o va face, până ce cumpărătorul nu va fi găsit și gata să dea banii și să intre în posesia colierului.

Bennett ridică nepăsător din urmări.

— N-am nevoie de genul acesta de tranzacție, am propria mea afacere de condus.

Ea știa. totul despre „afacerea” lui Bennett. Își făcuse temele și aflate despre ce era vorba. Familia Yuan îi aranjase exportul unor componente de mobilier, dar cu terminarea căsătoriei și această afacere era pe cale să dea faliment. Bennett era un cheltuitor. Avea nevoie de bani pentru a trăi pe picior mare, așa cum făcea și ea. Erau amândoi la fel, se potriveau perfect.

— Bennett, acest colier poate să ne facă foarte bogați pe amândoi. Nu va mai trebui să te gândești niciodată la mobilier. Eu am obiectul, tu găsește cumpărătorul și vom împărți jumătate-jumătate.

El termină băutura cu o singură înghițitură și îi făcu semn chelnerului să mai aducă una.

— Tot ce am văzut e o fotografie. Tot ce am auzit e o poveste. De unde pot să știu că totul e adevărat și că acest colier există într-adevăr?

— Bennett, răspunse Mary-Lou scuturându-și iar pletele negre scurte și lucioase și oferindu-i din nou zâmbetul ei încântător, eu cred că va trebui să ai încredere în mine.

ZECE

Bennett considera că Mary-Lou era frumoasă. Era sexy și amuzanta, dar pentru el era doar un fel de apetitiv, bun și gustos de mâncat și să te bucuri de el alături de ceva de băut. „Felul principal” trebuia să fie însă mai substanțial și să aducă altceva pe masă, în afară de aparențe. Când s-a căsătorit cu Ana Yuan - pentru

milioanele ei desigur - a crezut că tocmai asta a căpătat. De ce nu? Dar în ciuda planului lui atent întocmit, totul a mers prost. Suferise ca un sârântoc la masa bogătaşului Yuan. De data aceasta trebuia să găsească o moștenitoare fără familie. Și, înainte de a se căsători cu ea, se va asigura că-și ține banii în propriul ei buzunar.

Soția lui murise de mai bine de șase luni și viața lui se afla într-un moment de cotitura, așa că încerca să hotărască ce va face în continuare. Mary-Lou a fost o digresiune temporară palpitantă. Era timpul să meargă mai departe și în seara aceasta plănuise să-i spună. Dar acum, apăruse cu această schemă a colierului, bazată, pe cât putea el să-și dea seama, pe o fotografie neclară, pe care declara că a făcut-o acelor bijuterii „rare”, și pe povestea perlei „cadavrului”. O poveste de care era interesat, deși se îndoia de veridicitatea ei.

— Exact, *cine* are exact acest colier? Mai luă un cub de gheață din gălețușa de cristal și îl puse în băutura lui.

— Asta nu pot să-ți spun.

Se uită la ea cu sprâncenele ridicate.

— Vrei să spui că te aștepți să vând aceste bijuterii pentru tine, fără să știu de unde provin? Haida de Mary-Lou, n-ai să găsești în oraș nici măcar un singur răufăcător care să colaboreze cu tine. De unde să știu că nu ai intenția să ucizi pe cineva pentru a pune mâna pe colier?

Ochii ei de ambră strălucitoare deveniră tot atât de reci ca bourbon-ul lui cu gheață.

— Și chiar așa voi face, afirmă ea, dacă va trebui.

Bennett se lăsă pe speteaza scaunului și ridică paharul.

Îi trecu prin minte că Mary-Lou putea să aibă față de înger, dar avea un suflet turnat din oțel rece veritabil. Asta îi plăcea. Semănau în mai multe privințe, nu doar în una. Mai luă o gură din bourbon privind-o.

— Încă nu m-ai convins, zise el. Și oricum, n-aș colabora cu tine fără să cunosc proveniența colierului și cine îl posedă acum.

— Nu pot să-ți spun asta. Era încăpățânată, dar își dădea seama că totuși se mai înmuiase.

Se întinse peste masă pentru a-i lua mâna.

— Ascultă, dulceată, zise el cu un ton plin de superioritate, pe care ea îl cunoștea bine de la alți „bogătași” când o părăseau pentru următoarea fată drăguță, îmi ceri să lucrez în beznă, mă pui într-un pericol clar fără să cunosc faptele. Hai să fim realiști. Spune-mi ce vreau, sau hai să ne spunem imediat „la revedere, a fost nostim atât cât a durat”.

A fost partea cu „hai să ne spunem imediat la revedere” cea care a atins-o în mod deosebit, așa cum știa și el că se va întâmpla. Lacrimile țâșniră din ochii ei frumoși și se agăță strâns de mâna lui.

— Nu spune asta, șopti ea, te rog nu spune asta, Bennett!

El își eliberă mâna din strânsoare și se așeză mai bine în scaun ridicând indiferent din umeri.

— Îmi ceri prea mult, zise apoi făcându-l semn chelnerului să aducă nota.

O auzi trăgând aer în piept adânc și tremurat.

— E vorba de partenera mea, Lily, admise ea. Ea are colierul. A existat în familia ei de generații întregi. Nu știu cum, sau de ce îl are abia acum. Jur că înainte nu-l avea, altfel în mod sigur L-ar fi vândut. Știu că și ea caută un cumpărător și de aceea eu - *noi* - trebuie să-l luăm, înainte de a-l vinde.

Bennett se gândi la Lily, femeia pe care Mary-Loif declarase că e gata să o ucidă dacă va fi nevoie. Se întreba dacă nu ar fi mai bine să facă afacerea direct cu Lily, nu cu Mary-Lou. La urma urmei, Lily era posesoarea legitimă a colierului, deși - având în vedere proveniența lui - era posibil să fie confiscat de guvern, dacă va ieși la iveală. Merita să facă niște investigații.

— Mi-ar plăcea să mă întâlnesc cu Lily, zise el plătind nota și adăugând un bacșiș generos. Cu toate că avea bani puțini, Bennett dădea totuși bacșișuri mari; descoperise că

astfel întotdeauna îi era asigurată o masă bună și cele mai bune servicii; și crea impresie bună. Mary-Lou îl privi uluită, întrebându-se de ce dorește s-o întâlnească pe Lily. Ca și cum i-ar fi răspuns la întrebare, el continuă: Dacă va trebui să facem afaceri împreună, trebuie să știu exact cine are acest obiect. Se ridică de la masă și îi întinse mâna. Așa partenero, adăugă el, să o sunăm pe Lily și să o invităm la cină.

Zâmbetul lui Mary-Lou luminează barul, în timp ce ieșeau amândoi din *Cloud 9*.

UNSPREZECE

Lily se afla în curtea ei liniștită, hrănind peștișorul de aur. Singurul sunet era susurul blând al apei peste suprafața netedă de aramă a fântânii din zid, până în momentul în care zbârnâitul telefonului o făcu să iasă brusc din starea ei de spirit Zen. Nemulțumită, se gândi o clipă să nu răspundă, dar apoi când controla ecranul văzu că era Mary-Lou. Oftând, apăsă butonul pentru preluarea convorbirii.

— Nu vreau să discut afaceri, rosti ea cu bruschete. Nu poți să aștepti până mâine?

— Dar, Lily, nu vreau să discut afaceri. Sunt cu cineva cu totul special, cineva pe care vreau să-l cunosc...

Vocea lui Mary Lou era dulce ca mierea și Lily ghici că, indiferent cine era acest „cineva” special, se afla chiar lângă ea.

— Nu poate să aștepte până mâine? întrebă ea cu gândul la un pahar de vin rece, cu care să stea pe terasă, în zvon de clopoței ca într-un templu, în clipocitul fântânii și în ciripitul micului canar din colivia de bambus, care întotdeauna cânta atât de adorabil când ea rămânea mai mult lângă el. Și în felul acesta, toate gândurile despre morminte profanate și despre urgia cu care sigur ar înfiera-o strămoșii ei dacă ar ști ce face, erau alungate temporar din minte. Uneori nu putea să doarmă noaptea din cauza acestor gânduri, dar „bogată cu orice preț” era mantra ei și - ca și Mary-Lou - numai pentru asta trăia.

— Vrem să te invităm la cină. Hai, Lily, e ceva important!

Pentru tine o fi, gândi Lily, dar Mary-Lou părea atât de emoționată la gândul că avea nevoie de aprobarea ei! Și la urma urmelor, era prietena ei.

— Ei bine, e în regulă, oftă ea. Spune-mi unde și când.

— Restaurantul italian de la *Grand Hyatt*, într-o jumătate de oră!

— Patruzeci și cinci de minute, zise Lily gândindu-se la trafic.

De fapt dură o oră și ei erau deja așezați la o masă discretă pe jumătate ascunsă în spatele unui paravan, așteptând-o. Restaurantul fusese alegerea lui Bennett, deoarece știa că cea mai mare parte dintre clienți vor fi afaceriști și turiști străini, pentru că nu era încântat să fie recunoscut.

Lily alesese să se îmbrace cu un ceongsam de culoare verde-jad lung până la genunchi, descoperindu-i astfel frumoasele ei picioare și ducea cu ea un sac artizanal din satin brodat, cu ciueuri de jad și mărgele. Arăta proaspătă și sigură pe ea, deși nu se simțea chiar așa. Ar fi vrut să nu fi trebuit să-și bată capul cu îmbrăcămintea și să nu se ia la trântă cu traficul, tot drumul prin tunelul de sub râu spre districtul Pudong, doar pentru a se întâlni cu ultima cucerire a lui Mary-Lou, când ar fi putut să stea acasă confortabil, pe propria ei terasă, singură cu gândurile ei.

Când se apropie, Bennett se scula în picioare. Ea nu zâmbea și cu îmbrăcămintea ei chinezească el reflectă ca arata ca o afaceristă care încearcă să pară feminină. N-avea nicio îndoială că Lily Song era o bucătică dură, dar nu întâlnise niciodată o femeie care să nu cedeze în fața farmecului lui special.

— Lily, zise el privind-o adânc în ochi și zâmbind în felul acela foarte personal cu care le saluta pe femei. Mary-Lou mi-a vorbit despre tine atât de mult, încât simt că deja de cunosc, dar trebuie să-ți mărturisesc că nu m-

am așteptat să fii atât de frumoasă.

Ea ridică o sprânceană neagră și sceptică, studiindu-l în timp ce el îi ținu mâna puțin mai mult decât era necesar. Un seducător de profesie, gândi ea, exact genul de bărbat de care se îndrăgostea Mary-Lou.

Aceasta îi privea neliniștită. Pe fața lui Lily nu văzu niciun semn că l-ar recunoaște și se gândi că probabil era singura femeie din Shanghai, care nu-l recunoștea pe Bennett Yuan. Dar Lily arareori se uita la televizor și nu era preocupată de știri; era atât de înlănțuită de mica ei lume a afacerilor!

— Acesta e Bennett Yuan, zise ea și zări o undă de recunoaștere ce traversa figura lui Lily. Se pare că greșise și chiar și Lily auzise de moartea tragică a Anei Yuan.

— Buna seara, domnule Yuan, își retrase Lily mâna dintr-a lui. Cunoștea foarte bine povestea și, de asemenea, ca nu erau decât șase luni de când îi murise soția. Aruncându-și ochii într-o parte prinse privirea lui Mary-Lou și se întrebă ce făcea ea cu de curând văduvul Bennett.

— Bennett e cel care m-a ajutat când mi-a fost furată mașina, zise Mary-Lou. Îți amintești, ți-am spus și ție?

— A, da, îmi amintesc.

Bennett o întreba pe Lily ce i-ar plăcea să bea și ea se hotărî pentru apă San Pellegrino cu lămâie. Apoi chelnerul sosi cu meniurile și le spuse care erau specialitățile zilei, așa că dispuția se îndreptă spre mâncare.

După aceea totuși, Bennett decise să fie amuzant: o întreabă despre casa ei din Concesiunea Franceză, afirmând că era un loc unde voise întotdeauna să stea și că i-a plăcut istoricul coloniei franceze.

— Și mie, zise Lily. Mai ales pentru că mama mea a fost franțuzoaică. De fapt, părinții ei au fost un american și o austriacă, dar mama ei se născuse și crescuse la Paris și întotdeauna s-a considerat franțuzoaică.

Bennet comandă o sticlă de vin bun italianesc, un

Chianti din podgoriile Frescobaldi. Chelnerul le umplu paharele și ea gustă puțin. Observase că dintr-un motiv oarecare Mary-Lou îl privea pe Bennett ca un câine de vânătoare gata să sară; dar el se prefăcea că e Domnul Distant, turistul de sezon, vorbind despre Shanghai, Paris și New York.

— Pentru că mama ta a trăit la Paris, trebuie să cunoști foarte bine orașul, zise el, dar Lily îl informă că n-a fost niciodată acolo și apoi se trezi vorbindu-i despre felul cum a fugit mama ei din cadrul familiei, pentru a se căsători cu Henry Song.

— N-a fost un gând inspirat, adăugă ea caustică, dar pe vremea aceea mama nu era o gânditoare prea bună. Cred că fusese prea răsfățată de tatăl ei și întotdeauna și-a dorit un drum propriu. Nimic n-a oprit-o, adăugă ea cu un zâmbet neîndurător. Dar n-ar fi trebuit să o rupă cu familia Hennessy. Mi-a spus că erau foarte bogați. Există un castel al bunicii în Austria, mobilă veche și tablouri fabuloase și desigur un magazin de antichități. Păcat că a abandonat totul.

— Și toate acestea mai sunt încă acolo? Bennett se juca cu *brânzino* la grătar din farfurie. Magazinul de antichități? Și castelul?

— Așa cred. Prăvălia se numea *Antichitățile Hennessy*, pe strada Jacob. Mama mea a avut o soră, să știi. S-a căsătorit și a avut și ea o fată, mai mică decât mine, așa spunea mama. Familia bunicii era bogată și toate mătușile și unchii la fel. Îmi imaginez că verișoarei mele i-au fost lăsați toți banii familiei și castelul bunicii din Austria. Îi aruncă lui Bennett o privire de cunoscătoare, gândindu-se la căsătoria lui cu bogata fiică Yuan și cu un mic ghiont spre Mary-Lou, care arăta foarte încântată de ea însăși, adăugă: Numele ei e Precious Rafferty. Poate că ai putea să-i faci o vizită, data viitoare când te afli la Paris, Bennett. Am auzit că ești întotdeauna dornic să cunoști femei cu bani.

Furioasă Mary-Lou îi dădu un picior pe sub masă, dar

Bennett râse și întrebă de ce ar trebui să cunoască persoane „fără”? La urma urmei, acestea nu pot face nimic pentru tine.

— Pot să spun că tu și cu mine ne asemănăm, Lily, zise el admirativ. Suntem pe picioarele noastre și hotărâți să ajungem mai sus în viață.

— *Să ajungem bogați*, sublinie Lily ridicând paharul într-un toast adresat lui Mary-Lou și vechii lor mantre. Bennett ridică la rândul-i paharul, reflectând că singurele cuvinte pe care ar fi trebuit să le adauge ar fi fost „cu orice preț”.

Se gândi la colierul pe care Lily se pare că-l moștenise, întrebându-se dacă acesta era adevărul, sau pur și simplu l-a furat. Povestea lui Mary-Lou era atât de fragilă, încât îi era cam greu să o creadă și, oricât de disperat era după bani, ideea de a se implica în afaceri cu bijuterii furate nu-i surâdea. În schimb, gândurile lui se îndreptară spre Paris și spre bogata nepoată Hennessy, singura care moștenise toți banii și castelul. Moștenitoarele erau specialitatea lui.

Declarând că e obosită, Lily îi părăsi înaintea de desert. Îi mulțumi lui Bennett, care îi reținu din nou mâna mai mult decât se cuvenea, ceea ce, suspectă ea, făcea probabil cu toate femeile, tinere sau bătrâne, atractive sau nu. Pur și simplu își punea în practică farmecele. Bennett îi spuse că speră să se mai întâlnească, după care Mary-Lou insistă să o conducă până la ușă.

— Ei bine? întrebă ea cu ochii strălucitori. Ce părere ai?

— E văduvul Anei Yuan și cred că își dă întâlnire cu femei, îngrozitor de curând după moartea ei tragică, dacă vrei să știi. Ceea ce, adăugă privind fața furioasă a prietenei ei, suspectez că nu prea vrei.

— Nu te poți aștepta să stea închis în casă, un bărbat ca el are nevoie de o femeie...

— Sunt sigură că așa e. Lily deveni deodată serioasă. Dar e cazul să te întrebi, tu ai nevoie de un bărbat ca

Bennett? Și cu aceste cuvinte, urcă în lift și plecă.

Mary-Lou se întoarce în grabă la masa unde Bennett plătitese deja nota și era gata de plecare. Ea se așteptase să continue să-și savureze băuturile și cafeaua, dar se pare că el era grăbit. Vrea să mă ducă repede în pat, gândi ea cu un tremur în stomac, așa cum se întâmpla întotdeauna când se gândea să facă sex cu Bennett.

Dar nu, acesta o părăsi în fața apartamentului ei doar cu un sărut scurt și îi spuse că era obosit și avea nevoie de somn.

— Dar trebuie să vorbim, rosti ea disperată.

— Nu în seara asta. Te sun eu, zise el urcându-se în mașină și, cu o fluturare a mâinii, plecă.

Ea se uită după Hummerul ce slaloma prin traficul aglomerat de pe Bund, simțindu-se deodată foarte singură, își închipuise că ziua se desfășurase foarte bine, mai întâi discuția despre colier și propunerea ei de colaborare; apoi întâlnirea cu Lily. Asta până în momentul în care Lily a făcut remarca aceea prostească despre Bennett, care trebuia să meargă la Paris și să ia legătură cu femei bogate. Cu toate că aceasta ultima parte era destul de adevărată.

A doua zi, Bennett nu sună. Nici zilele următoare. Și când ea încerca să-i telefoneze, nu răspundea nimeni. Trecu o săptămână fără nicio veste de la el. Mary-Lou nu știa ce să creadă, sau ce să facă. Fusesse singura ei speranță. Și, în afară de asta, era atât de îndrăgostita!

DOISPREZECE

PARIS

Preshy era fericită. Daria venise în vizita la Paris, împreună cu soțul ei profesorul, care avea niște treburi și, pentru că din această cauză nu putea să le însoțească, ea aștepta să se întâlnească cu prietena ei la cină, singure. Sylvie nu putea nici ea să vină, din cauza cursei în care intrase în legătură cu conducerea restaurantului. Îl deschisese doar de doi ani, dar datorită accentului pus pe prospețimea produselor, devenise imediat un succes

răsunător.

Întâlnirea era fixata pentru ora șapte la *Deux Magots*, chiar după colț, pe bulevardul St.

— Germain, pentru a bea ceva și a hotărî unde să se ducă să cineze.

— Undeva cât mai simplu, spusese Daria. Iar Preshy cunoștea perfect un astfel de loc.

Așa că își puse din nou rochița neagra, tocurile înalte și diamantele de „fată bogată” în întârziere, ca de obicei, coborî scările fugind și ieși în stradă. Observă bărbatul care se uita la vitrina magazinului ei. Era cu spatele la ea și repede, înainte ca el să o poată vedea, controla beculețul albastru ce semnala că alarma e conectată, apoi traversă strada pentru a merge să se întâlnească cu Daria. În seara aceasta n-avea de gând să deschidă prăvălia și nici să vorbească cu cineva despre antichități.

Deux Magots primise numele după cele două figurine antice de agenți comerciali chinezi durdulii - *magots* - expuși în interior, dar mai ales deoarece clienților săi le plăcea să stea afară, dedicându-se sportului național: privirea trecătorilor. Terasa popularei cafenele era retrasă de la bulevardul aglomerat într-un scuar pavat cu bolovani, alături de o biserică simplă, cea mai veche din Paris, biserica St.

— Germain-des-Prés.

Ca de obicei cafeneaua era plină, dar Daria sosise mai devreme și pusese mâna pe una dintre măsuțe și pe două scaune destul de șubrede și comandase deja două pahare din șampania casei, *Monopole*, care sosiră exact când ajunse și Preshy.

Aceasta depuse un sărut pe obrazul Dariei și spuse:

— Asta seară arăți foarte pariziana.

— M-am tuns. Daria scutură din cap, pentru a-i permite lui Preshy să o vadă, iar părul ei blond-nordic flutură drept și strălucitor.

— Splendid. Să nu-l tunzi niciodată mai scurt, doar atât.

— O, nu știu, eram fost tentată, dar Tom nu m-ar fi iertat niciodată. Întotdeauna a afirmat că s-a îndrăgostit de părul meu, înainte de a se îndrăgosti de mine. Daria se aplecă zâmbind: Și știi ce mi-a mai spus? Și e adevărul adevărat. Dar nu l-am destăinuit nimănui până acum, deoarece am vrut să credeți cu toții că s-a îndrăgostit de „silueta mea slabă și încovoiată”, cum se spune. Atâta doar că, nu’ sunt sigură că cineva s-ar putea îndrăgosti într-adevăr de așa ceva.

— Așa că, ce a mai spus, atât de grozav? Preshy mai luă o gură din șampania fortifiantă. Se simțea acidă și rece pe limbă. Daria comandase și o farfurie cu măsline; nu prea mergeau cu șampania, dar Dariei îi plăceau.

— A spus: cum poate cineva să se îndrăgostească de un băiețoi răsfățat, arbitru al eleganței? Asta desigur după ce-l bătusem la softball, îl desființasem la tenis și câștigasem întrecerea de traversare a golfului înot, la care m-a provocat. O, și l-am lăsat doar în chiloți, la poker.

Preshy râdea.

— Și cum de ai reușit să-l determini să rămână totuși?

— I-am aruncat o privire, așa cum stătea în chiloții aceia, foarte palid, exact ca un profesor și teribil de vulnerabil, dar știi... în același timp sexy și, l-am dorit atât de mult, încât am hotărât să fac totul pentru a-l reține. Așa că, pur și simplu am capitulat, cedând în toate direcțiile. Aici stă secretul căsătoriei mele fericite. Lasă-l să câștige! Adică la... table, șah, poker, tenis - a câștigat tot. Cu excepția înotului.

A trebuit să-l las să-și închipuie că pot face măcar o singură treabă ca lumea, altfel de ce m-ar mai fi iubit?

Râdeau amândouă, sorbind șampania și mestecând măslinele de Nisa, de un verde închis. Fața îngusta a Dariei, păstrând încă urme de bronz după cele două săptămâni de soare și vânt petrecute la Cape Cod, era animată, ochii îi sclipeau și își împinse coama grea de par pe spate, oftând mulțumită.

— Dacă nu mi-ar lipsi atât de mult Super-Kid, aş spune ca nu s-ar putea să fiu niciodată mai fericită ca în această clipă, aici cu tine, în oraşul meu favorit. Îi luă mâna lui Preshy. Mi-a fost dor de tine, să ştii.

— Ştiu. Preshy îi strânse cu putere mâna. Şi mie mi-a fost dor. Ai vorbit astăzi cu Super-Kid?

— Am vorbit. Mi-a spus că nu e nevoie să ne întoarcem acasă repede; bunicii ei o duc la *Disney World*. E prea ocupata să fie îngrozitor de răsfătată, pentru a ne mai duce dorul. Tom spune că el ştia că exista un moment când părinţii devin de prisos, dar pur şi simplu n-a realizat că asta se poate întâmpla la trei ani. Şi acuma, unde mergem să mâncăm?

— M-am gândit la *La Coupole*! E simplu, uşor...?

— Suna bine, în ce mă priveşte.

La Coupole era cea mai pariziana dintre braserii. Deschisa în anii douăzeci, era spaţioasă şi splendidă, cu stâlpii ei masivi minunat pictaţi de artiştii flămânzi din Montparnasse, în schimbul mesei. Cu pereţii coloraţi, aplice art deco, banchete roşii, un bar faimos şi şiruri de mese cu feţe de masă albe înghesuite una într-alta, era de obicei plină de un amalgam de actori, politicieni, reprezentanţi mass-media, manechine, localnici şi turişti. Preshy o informă că era vestită pentru mâncarea simplă şi clienţii care-i urmăreau cu privirea pe trecători, ceea ce era exact ce le plăcea şi lor.

Era încă devreme pentru parizieni şi localul era doar pe jumătate ocupat. Fură îndrumate spre una dintre mesele de lângă perete şi atât de apropiate una de alta încât puteai să tragi cu urechea la fiecare cuvânt rostit de vecini. Daria comandă peşte şi Preshy *steak frites*. Şedeau mulţumite degustând vinul roşu şi bucurându-se de conversaţia lor despre viaţă, familie şi prietenii din Boston, când Daria îi dădu un ghiont.

— Ia uită-te cine vine spre noi, zise ea cu jumătate de gură.

Preshy îi urmări privirea şi îl văzu. Înalt, bronzat şi

arătos ca un manechin Armâni, era genul de bărbat la care visează orice femeie și exact în clipa aceea el întoarce capul și se uită la ea. Ochii de un albastru intens păreau că se ciocnesc de ai ei. Era ca și cum o absorbeau în profunzimea lor albastră, sorbind-o un lung moment și nemaidându-i drumul. Contactul dură doar câteva secunde, dar un fior îi străbătu spatele când în final reuși să-și smulgă ochii dintrai lui.

Maître d'îi arată tipului o masă dincolo de ele, dar îl auzi spunând:

— Nu, asta de aici va fi destul de bună. Și veni și se așează la masa de lângă ea.

Preshy mai luă o gură de vin fără să-l privească, dar între ei părea că se declanșaseră mici semnale electrice. Era atât de aproape, încât putea să întindă mâna și să-l atingă.

— *Bonsoir, mesdames*, rosti el cu un semn, așa cum se adresau francezii politicoși când erau atât de aproape într-un restaurant, totuși din accentul lui putu să constate că e american.

— *Bonsoir, în sieur*, răspunseră ele. Daria îi dădu un ghiont semnificativ.

— Zâmbește-i, șopti ea exact în momentul în care sosea mâncarea.

— Scuzați-mă, zise străinul. Nu vreau să par insistent, dar nu știu ce să comand și ceea ce mâncați voi arata grozav de bine. Puteți să-mi spuneți ce este?

Pentru că în mod evident era friptura cu cartofi, Preshy îi aruncă o privire amuzată. Își dădu cochet buclele lungi blonde-arâmii peste umăr, gândindu-se ce noroc pe ea că se îmbrăcase cu rochița neagră cea bună.

— Bună, mă numesc Bennett James, rosti frumosul străin. Mă aflu la Paris cu treburi.

— De unde ești? întreba Preshy.

— Shanghai. Se încruntă. Destul de departe!

— Shanghai? întrebă ea surprinsă. Am o verișoară acolo. N-am întâlnit-o niciodată, dar o cheamă Lily Song.

Bennett James ridica din umeri.

— Shanghai e un oraș mare, zise el fără să zâmbească și Preshy se simți prost că a fost în stare să presupună că putea să-i cunoască verișoara. Dar pe tine cum te cheamă?

— Precious Rafferty. Roși în timp ce-i răspundea și adăugă repede: când am împlinit nouă ani am prescurtat prenumele: sunt Preshy.

— Și nu te acuz, zise el, apoi toți izbucniră în râs. După care ea i-o prezentă pe Daria, care afirmă că în mod categoric îi recomandă *steak frites*, dacă e în căutarea unui fel cu adevărat bun, așa că el făcu comanda, împreună cu o sticlă cu vin roșu, după care continuă să vorbească despre Boston și Paris. Despre Shanghai discutară destul de puțin, deoarece Bennett le spusese că în seara aceasta se afla în „vacanță”, în cel mai adorabil oraș din lume. Le mai spusese totodată că se ocupa de o afacere de export, ce devenise prea mare pentru el, așa că era nevoie să recruteze o conducere nouă care să-l ajute.

Sorbi din vin și ochii lui îi întâlneau din nou pe ai lui Preshy și din nou apără șocul electric al atracției.

Simți cotul Dăriei în coaste și-i aruncă o privire piezișă. Pe fața Dăriei era întipărită o grimasă de amuzament, în timp ce rosti:

— Regret draga mea, dar pentru mine e târziu. I-am promis credinciosului meu Tom că voi fi înapoi la hotel până în nouă.

Își apucă geanta și blazerul bleu cu nasturi aurii – Daria se dorea arbitrală a eleganței până la sfârșit – și se strecură afară de pe bancheta.

— Ma lași singura cu el, șopti Preshy, în timp ce Daria se apleca să o sărute de rămas bun.

— Măi, ticăloaso! îi șopti Daria la rândul ei.

Bennett James se ridică în picioare.

— Încântat că te-am cunoscut, Daria, zise el aruncându-i o privire lungă și intens albastră și reținându-i mâna în ambele lui mâini.

Ea dădu din cap și răspunse:

— Bucură-te de restul șederii la Paris, apoi cu o fluturare din mână ieși afară printre mesele de-acum aglomerate.

Preshy simți fiorul fierbinte de panică ce-i străbătu spatele; era singură cu un bărbat pe care de-abia îl întâlnise și care o impresionase puternic. Oare nu trebuia să-i spună politicos la revedere, cum făcuse Daria, să-i dea numărul ei de telefon și să stea nerăbdătoare lângă aparat toată săptămâna următoare, în speranța că o va suna? Sau să se lase luată de curentul fierbinte ce o îndemna spre el și foarte probabil și în patul lui? Era o nebunie; la urma urmei, nu era o femeie promiscuă și de-abia îl cunoștea.

Simți ochii lui privind-o și se întoarse în întâmpinarea lor. Era ca și cum ar fi atins-o.

În final el întrebă:

— Ai mers vreodată cu vaporețul pe Sena?

Ea clătină din cap.

— Numai turiștii fac asta.

El rânji.

— Atunci fi turistă alături de mine. Puteam să vedem Parisul noaptea, de pe fluviu. Ce ar putea fi mai frumos?

El se apropie și o luă de mână. A lui era îngusta și netedă, fierbinte și ușor bronzată. O urmă de păr negru apărea de sub manșeta cămășii, cu butoane scumpe din aur și email, alături de un ceas simplu de aur. Semnalele electrice părură că i se răspândesc lui Preshy până în vârful degetelor.

— Așa am să fac, de-abia respiră ea.

— Bine! făcu semn chelnerului după nota de plată, respingându-i protestele și insistând să plătească și consumația lor.

— Sunt pur și simplu încântat că te-am cunoscut, zise el aruncându-i din nou privirea lui învăluitoare.

TREISPREZECE

Așezată alături de Bennett în taxiul ce se îndrepta spre Pont de 1 Alma, Preshy se întreba dacă are intenția să

o sărute. Și în caz afirmativ, să-l lase? La urma urmei, de abia îl întâlnise, acum câteva ore. Ce ar fi putut să creadă despre ea? Dar, spre surpriza ei, nu încercă să o sărute. De fapt, menținea între ei o distanță discretă, umplând tăcerea ce se instalase cu întrebări despre ea și viața ei la Paris.

— Nu știu nimic despre antichități, zise el, când în sfârșit taxiul opri scrâșnind pe quai. Va trebui să mă înveți.

Asta înseamnă că vrea să mă revadă? se întrebă Preshy în timp ce el o grăbea spre adorabilul *Bateau Mouche* strălucitor luminat.

În vreme ce vasul de turism cu acoperișul transparent aluneca lin pe fluviu, Bennett o conduse spre un loc de la proră. Reflectoarele vasului luminau scena magică, în timp ce treceau pe sub cele mai minunate poduri ale Parisului, luminând totodată și magnificele clădiri publice și monumentele poleite; cupola alba de la Sacré-Cœur; contraforturile masive și prelungirile decorative ale streșinilor, împodobite în vârf cu gargui, de la Notredame.

Preshy nu văzuse niciodată Parisul din această perspectivă.

— Ți se taie răsuflarea, murmură ea căutând instinctiv mâna lui Bennett.

Buzele lui erau aproape de urechea ei când șopti:

— Am de făcut o mărturisire.

— Ne cunoaștem doar de câteva ore, zise ea surprinsă. Ce ai putea să-mi mărturisești?

— Te-am văzut și mai devreme, înainte de La Coupole. Priveam vitrina unui magazin de antichități. Părul tău a fost cel care mi-a atras atenția. Luă o buclă din părul ei lung arămiu și o întinse între degete. N-am putut să-ți văd fața. Ai plecat atât de repede, așa că... ei bine, te-am urmărit. Râse când adăugă: Jur că niciodată în viața mea nu m-am ținut după o femeie, dar a fost ceva la tine, mișcarea picioarelor lungi, părul care zbura în toate direcțiile... Oricum, m-am așezat lângă tine la Deux

Magots. Și ți-am văzut fața. Sunt surprins că nu mi-ai simțit ochii ațintiți asupra ta, continuă el. Mă uitam atât de insistent. Tocmai îmi adunasem curajul să vin și să-ți vorbesc... de fapt să încerc să te iau cu mine, mărturisi el zâmbind, când te-am auzit spunând că vă duceți la La Coupole. Așa că te-am urmărit și acolo. Norocul m-a ajutat iar și am putut să obțin o masă lângă tine. Ridică din umeri. Desigur, acum probabil că ți-ai făcut o părere proasta despre mine. Dar, sunt un om cinstit, a trebuit să-ți spun.

Lui Preshy nu i se întâmplase nimic la fel de romantic, în întreaga ei viață, și era orbita.

— Sunt flatata, rosti încet. Nu cred că am mai fost urmărită vreodată de un bărbat.

— Și sper să nu mai fi niciodată, zise el. Apoi, în timp ce vasul aluneca tăcut în umbra de sub un pod, se aplecă și o sărută.

Buzele lui Preshy tremurară sub ale lui. Sărutul nu fusese pasional, totuși. Era mai mult încărcat de o tandrețe interogativă. Se pare că Bennett James știa că nu trebuie să grăbească lucrurile; părea că se poate abține, oferindu-i destul timp, lăsând-o să se obișnuiască cu noutatea situației, îi fu recunoscătoare, pentru că în felul acesta el recunoștea că nu e genul de femeie hopa-în-pat, hai-s-o-facem. Avea nevoie să fie alintată; avea nevoie de romantism.

Încă sub influența magică a Parisului iluminat feeric pe care-l descoperiseră de pe vasul turistic, și a sărutului, luară un taxi până la Deux Magots unde se opriră pentru un ultim pahar de șampanie, discutând și privind actorii stradali, acrobații și jonglerii îmbrăcați în costume fanteziste, în timp ce un chitarist solitar intona dezacordat melodia unui flamenco spaniol, ce-i făcu să râdă. Apoi, puțin mai târziu, Bennett o conduse acasă pe strada Jacob.

Statură în curte, unul în fața celuilalt. El îi luă amândouă mâinile și Preshy simți din nou contactul electric dintre ei.

Îi studie fața îngustă fin sculptată; fără îndoială, era cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse vreodată.

— Iu știu când m-am bucurat atât de mult de Paris, zise Bennett. Mulțumesc pentru această seară minunată.

— Eu *îți* mulțumesc că m-ai luat cu tine.

— Ai putea? Ezită. Vreau să spun, ai vrea să-mi dai numărul de telefon?

Preshy scotoci prin geantă după o carte de vizită. Desigur, nu putu să găsească niciuna și niciun pix, așa că își scrisese numele și numărul pe un șervețel cu un creion contur de buze și i-l dădu.

El scutură din cap zâmbind.

— Oare ce fel de femeie de afaceri ești, dacă nu ai la îndemână cartea de vizită?

— Nu sunt o femeie de afaceri prea versată, doar că se întâmplă să-mi placă antichitățile.

El dădu din cap, apoi în loc să o sărute, cum se așteptase ea, își puse blând un deget pe buzele ei.

— Am să te sun, zise el, apoi se întoarse și ieși în stradă.

În timp ce porțile curții se închideau în urma lui.

Preshy se răsuci și o luă la fugă sus pe scări bâjbâind în graba de a descuia ușa. Odată înăuntru alergă la fereastră, scrutând strada după un semn de la el. Însă plecase. Căzând pe sofa cercetă mesajele din automat. Era doar unul. „Sună-mă” spunea Daria „cum sosești” Formă repede numărul.

Daria răspunse imediat.

— Nu puteam să dorm gândindu-mă la tine, zise ea fără să mai aștepte. Deci... spune-mi ce s-a întâmplat.

— O, Daria, rosti Preshy cu o voce tremurătoare, cred că am fost scoasă din papuci!

PAISPREZECE

Dimineața următoare la zece suna telefonul. Preshy apăsă pe buton:

— Alo? întrebă ea sperând să fie el, surprinsă totuși când se dovedi că așa era.

— Preshy, la telefon Bennett.

— O... Bennett... bună... vreau să spun... ce mai faci? Adunându-și toate facultățile mintale, adăugă: Sper că ai dormit bine! apoi ar fi vrut să n-o fi spus, deoarece sunase ca și cum se gândise tot timpul la el – ceea ce făcuse de fapt, dar nu voia să știe.

— Nu prea, zise el. Am fost prea preocupat gândindu-mă la tine. De data aceasta cuvintele o răvășiră cu desăvârșire. Ascultă, Preshy, mâine mă întorc la Shanghai. Nu vrei să iei astă seară cina cu mine?

— Asta seară? De ce, da, mi-ar plăcea.

— Spune-mi unde, să fac rezervarea, zise el.

Preshy reflecta rapid. Se înapoia la Shanghai; s-ar putea să nu-l mai vadă niciodată; putea ca totul să se termine ca o distracție pariziana ușoară...

— Nu, fac eu rezervarea, zise ea hotărâtă. De ce nu vii să mă iei la opt?

— La opt. Aștept cu nerăbdare!

— Hmmm, și eu. Ne vedem atunci.

Zâmbea când puse receptorul jos. îl va duce la *Verlaine*. Sylvie va avea ocazia să-l studieze. Ea nu i-ar permite să intre în niciun necaz.

Verlaine era unul din acele bistrouri mici cu fațada la strada, aflat pe o alee îngusta mărginită cu copaci, lângă biserica St.

— Sulpice din cartierul St.

— Germain. Pereții erau împodobiți cu oglinzi vechi în rame de argint ce reflectau lumina roz ușor difuza, cu perdele de tafta verde închis ce fluturau la ferestre, nepermițându-le trecătorilor să privească înăuntru și în același timp făcând ca sufrageria să arate foarte intimă. Totul era simplu: fețe de masă vernil, mici limpi cu abajururi din pergament, banchete verzi și scaune zdravene lustruite, cu pernițe verzi pe ele. Un buchet mare de flori de câmp, ce păreau că tocmai atunci au fost culese de pe o pajiște însoțită – margarete, floarea soarelui, liliac și flori de vișin, în funcție de sezon – te salutau la intrare.

Și faptul că Sylvie folosea numai ceea ce găsea proaspăt la piața, în funcție de sezon, alături de realul ei talent de bucătar, îi încânta pe clienți și-i făcea să revină.

Sylvie era mică, durdulie și atrăgătoare ca o puștoaică, cu ochii ei căprui și părul negru scurt, dar plină de temperament când era supărată. Ceea ce, în munca ei de șef-bucătar și patron al bistroului *Verlaine*, însemna o mare parte din timp. Subalternii-bucătari erau nenorocirea vieții ei și fără îndoială și a lor înșile, deoarece așa cum le spunea adesea – cu voce tare și foarte convinsă – niciunul dintre ei nu corespunde standardelor ei înalte.

Fiecare fel de mâncare de la *Verlaine* trebuia să fie perfect: ingrediente perfecte, perfect pregătite și, în mod cert, perfect prezentate. Ceea ce nu însemna farfurii pline cu vârf de mâncare; nici acele porții mici așa-zis-curajoase, ce te înșelau cu aspectul lor foarte modern; nici acel surplus de ulei greu de măsline „extra-virgin” turnat peste orice, distrugând cu desăvârșire aromele specifice ale bucatelor cu grijă pregătite.

Oricum, în seara aceasta intenționa să se depășească pe sine însăși. Preshy își aducea un prieten – dificil să-i spui așa, îl întâlnise doar cu o seară înainte și a doua zi pleca la Shanghai. În mod cert, Sylviei nu i se părea o treabă prea de viitor, dar Daria i-a spus că era splendid și Preshy părea nebună după el. Deci, urma ca ea să-l monitorizeze cu grijă. Shanghai era departe de Paris. Era ușor pentru un afacerist să aibă o aventură rapidă, după care să uite totul, dar Sylvie era hotărâtă să nu permită să i se întâmple așa ceva prietenei ei.

Sosiră la opt și jumătate, odată cu vântul ce se stârnise și cam uzi de la aversa de ploaie.

— Bine ați venit, bine ați venit! rosti ea întâmpinându-i pentru a-i saluta, elegantă în uniforma ei albă de bucătar-șef. Îmbujorată și zâmbitoare Preshy i-l recomandă pe Bennett, care îi strânse ferm mâna. Zâmbea, dar nu prea mult, gândi Sylvie, nu ca și cum ar fi vrut să o impresioneze și să o facă să-i devină prietenă.

Îi instală la o masă liniștită dintr-un colț și le spuse că n-aveau de ales, pentru că cina era în contul casei și nu voia să audă proteste. Le trimise apoi o sticlă frapată de șampanie *Heidsieck Rose Sau vage* și mici rulouri de crab pipărat *amuse-bouche* înfășurat în foi de spanac, apoi se întoarse la bucătărie, unde situația dădea literalmente în clocot, deoarece sufrageria se umpluse deja.

Pe Sylvie nu o deranja; era obișnuită să domine în haosul unei bucătării de restaurant. Ochiul ei ager observă că toată lumea e la posturi, că subalternii ei tăiau și mestecau, coceau și așezau în farfurii. Își băgă nasul peste tot, ca de obicei, apoi se duse la cuptor și se apucă să pregătească, pentru a-i oferi lui Bennett James mâncarea vieții lui. Să vedem ce va putea să spună la asta! Și la rândul ei, îl va cântări cu adevărat pe acest om.

În timp ce le trimitea primul fel, compus din ravioli cu homari, își aruncă ochii prin ușă. Stăteau pe banchetă strâns lipiți unul de altul, nu față în față cum au fost la început. Și se țineau de mână. Hopa!!! Pare ceva serios.

— E foarte drăguță, zise Bennett mai târziu privind-o pe Sylvie umblând printre mese, flecărind cu unii clienți, anticipând totul, ca de obicei. Și nu numai asta, dar e un bucătar fabulos. Unde a învățat să gătească așa?

— Vrei să crezi sau nu, dar a devenit interesată de această meserie într-o vară, când am stat la familia Dariei într-o stațiune din Cape Cod. Verile obișnuiam să hoinărim pe acolo împreună și Sylvie a căpătat un serviciu la un local cu specialitatea homari. Aducea resturile acasă și a doua zi le prelucra, transformându-le într-un prânz superb. Din această cauză și a grătarelor ei, am luat toate în greutate, iar aspectul durdului al Sylviei a fost pecetluit. Șef-bucătar era ceea ce voia să devină și de atunci n-a privit înapoi niciodată.

— Pare de-a dreptul amuzant, zise Bennett luându-i mâna și ducând-o la buze. Privirea lor ardea înăbușit.

— Mă faci să mi se taie răsuflarea, murmură Preshey trăgându-și mâna. Cred că am nevoie de încă puțin vin.

— Crezi că asta îți va reda răsuflarea? întrebă el în timp ce-i umplea paharul cu vinul frapat *Brouilly*, pe care Sylvie îl recomandase ca potrivit la apetitiv.

Sorbindu-și vinul, Preshy se înfioră, dar nu din cauza răcelii lui.

— Mărturisesc că nici nu simt nevoia să-mi fie redată. Îi zâmbi. E destul de plăcut să „ți se taie răsuflarea”.

— Dar asta nu diminuează capacitatea ta de a mânca? x Ea își lăsa capul pe spate și râse.

— Nimic nu m-ar face să mă opresc din mâncat, zise ea, înfigându-se în succulentul și fragedul pui Bresse, care avea un gust cum niciun alt pui din toată lumea nu avea.

— Sunt încântată să aud asta, zise Sylvie trecând pe lângă ei. Totul e în regulă? întreba apoi în franceza.

— Sylvie, mâncarea asta e... Bennett părea ca rămăsese fără cuvinte... e minunata, continua el. N-am mâncat niciodată în viața mea ceva atât de bun.

— Nici la Shanghai? Am auzit că acolo mâncarea e grozava, plină de imaginație și exotica.

— Dar asta e altceva. Ar trebui să mă mut la Paris, pentru a putea să mănânc la *Verlaine* mai des.

La acest compliment, Sylvie se lumina.

— Am să te întâmpin oricând cu un bun venit, îl asigura ea și apoi, în timp ce mâncau o salată mica dar perfectă, urmată de o garnitură impecabila de brânzeturi, ea se înapoie la bucătărie și pregăti cel mai simplu și mai demodat dintre deserturile franțuzești, denumit „insule plutitoare” Era o cremă de ouă ușoară, cu albușurile bătute separat cu zahăr, pufoase ca zăpada, cărora cu ajutorul unei linguri de supă le dăduse forma de „insule” ce acum „pluteau” în crema. Finisa desertul presărând deasupra un praf de praline sfărâmate. Arăta ca ceva simplu și frumos, dar în mâinile Sylviei era un amestec sublim de arome și texturi delicate.

— Insule plutitoare, exclama Bennett când li se aduse desertul. Parcă ar fi chinezești. Cred că va trebui să te răpesc, Sylvie, și să te duc să deschizi un restaurant la

Shanghai.

Râseră și ea se uita la Preshy, care-l privea pe Bennett plină de admirație. Sylvie era încântată să o vadă atât de fericită. Și în afară de asta, omul nu-și putea lua ochii de la ea. Sylvie fu surprinsă cum de au reușit să mănânce insulele plutitoare, atât erau de absorbiți unul de altul.

Mai târziu, în timp ce savurau cafeaua, veni și se așează alături de ei, rememorând împreună cu Preshy verile de la Cape Cod alături de Daria.

— Cândva trebuie să te duc acolo, i se adresă Preshy veselă lui Bennett. Apoi, realizând ce a spus, retracta imediat. Desigur, ești prea ocupat pentru așa ceva.

— Dar pot să-mi fac timp, răspunse Bennett, aruncându-i o privire lungă care, observă Sylvie, o reduse pe prietena ei la tăcere.

El se uită cu regret la ceas – desigur scump, își dădu seama Sylvie, mulțumită că măcar Preshy n-a fost cucerită de vreun artist ce se lupta cu greutățile, ceea ce i se mai întâmplase în trecut, cu ocazia încercărilor ei de a găsi „iubirea”. Bennett James nu numai că era chipeș, dar părea respectabil și bogat.

El le spuse că trebuie să plece și ieșiră într-un potop de sărutări de noapte bună și promisiuni făcute de Bennett că va reveni. Imediat ce plecară, Sylvie o sună pe Daria.

— Ei bine? Întrebă aceasta.

— E prea târziu, Preshy a eșuat cu desăvârșire!

— Și asta e ceva rău?

— El pare prea bun, pentru a fi adevărat. Singura fisură e Shanghai-ul. Douăsprezece mii de kilometri e o cale cam lungă.

— Da, dar vor putea găsi întotdeauna un mod de a o străbate, zise Daria apoi râse. Ia uită-te la noi cum vorbim ca două bătrâne pețitoare, și Preshy nu-l cunoaște decât de douăzeci și patru de ore!

— Poate e destul și atât, zise Sylvie amintindu-și cum se priveau unul pe altul.

CINCISPREZECE

— Ți-a făcut realmente plăcere? îl întrebă Preshy pe Bennett, în timp ce rățăceau agale mână în mână, prin labirintul străduțelor ce duceau spre strada Jacob.

— Mărturisesc că a fost minunat. Bennett o privi. Picăturile de ploaie îi umeziseră părul și ochii aveau profunzimi aquamarine. Dar, mai ales, am fost fericit că sunt cu tine, adăugă el.

Ea îl strânse de mână zâmbind:

— Și eu, rosti rușinată.

Ignorând ploaia, se opriră să se uite la vitrinele luminate ale magazinelor, criticând picturile din unele galerii și admirând buticurile cu antichități și confecții. Când se găsiră în sfârșit înapoi în curte, de data aceasta Preshy îl întrebă dacă nu i-ar plăcea să urce.

— La o ceașcă pentru noapte, zise ea cu un chicotit, deoarece sunase ca o aluzie, ceea ce desigur era. În seara aceasta, n-avea intenția să-l lase să plece.

Bennett o urmă înăuntru, privind în jur spațiul placul care era căminul ei. O ajută să-și scoată jacheta udă, o scoase și el pe a lui, apoi o luă în brațe.

— Fără nicio ceașcă pentru noapte, murmură el dându-i buclele ude după urechi. Doar noi doi, Preshy... tu și cu mine... își încolăci brațele în jurul gâtului lui, așteptând să o sărute. Asta este exact ceea ce vrei, draga mea Preshy? întreba el calm. Nu vreau să te grăbesc.

Ea scutura din cap, împrăștiind în jur picături de ploaie din părul încă ud.

— Nu mă grăbești deloc! Buzele ei îi răpiră răsufierea.

Închise ochii și se sărutară. Genunchii i se transformară în gelatină și se topi în el, în mireasma lui, în senzația gurii lui peste a ei, în a trupului lui presat de al ei. Niciodată înainte nu simțise această emoție minunată, nu știuse niciodată cu ce poate să semene această dorință față de cineva, când tot ce vrei să faci este să te dăruiești, să iei și să primești plăcerea din partea omului tău. Lumea

reală dispăru, în timp ce Bennett o ridică și o duse în dormitor, pentru ceea ce Preshy știa că va fi momentul hotărâtor al vieții ei.

Când se iviră zorile, era cufundată într-un somn epuizat. Nu-l auzi pe Bennett trezindu-se, făcând un duș, îmbrăcându-se și intrând în camera de zi. Apoi rămase câteva minute privind pe fereastră cu o figură încruntată, gândindu-se cum să joace acest joc în continuare.

Se întoarce și privi șirul de fotografii de familie de pe etajera de lângă cămin. Luă una, care-și dădu seama că o reprezenta pe mătușa cea bogată, despre care Lily spusese că-i va lăsa toți banii lui Preshy, strălucitoare într-un șifon stacojiu, la gala Crucii Roșii de la Monte Carlo. Îi studie figura câteva minute, apoi ochii lui trecură la fotografia de nuntă a bunicului Hennessy alături de mireasa lui, în tradiționalul dirndl austriac. *Și cu colierul din pietre prețioase și o singură perlă gigantică.* O privi îndelung. Deci, până la urmă, Mary-Lou a avut dreptate în privința colierului. Și Lily într-adevăr îl avea. În minte îi pâlpâi o idee. Trebuie să existe un mod de a pune mâna pe ambele obiective – și pe moștenitoare și pe colier. Băgă fotografia în buzunar și se întoarce în dormitor.

Preshy îl auzi rostindu-i numele. Stătea pe marginea patului, complet îmbrăcat privind-o.

— Trebuie să te las, zise el. Nu pentru că vreau, crede-mă, ci pentru că trebuie să prind avionul.

— Desigur. Se ridică repede, strângându-și cearșaful peste sâni, deși de ce era atât de rușinoasă, după ceea ce se întâmplase între ei, nu știa.

El îi luă bărbia în palmă, trăgându-i fața mai aproape.

— Să știi că am să mă întorc, zise el blând. Ea dădu din cap, brusc încremenită de teamă că s-ar putea să n-o facă. Preshy, continuă liniștitor. Vorbesc serios. Am să mă întorc la tine. Se aplecă și o sărută ușor pe gură, apoi se ridică și se îndreptă spre ușă. Se întoarce, pentru a o privi pentru ultima oară, așa cum stătea în pat, cu cearșaful strâns în jurul ei, cu ochii mari și triști. Curând, promit!

După care, plecă. La mii de kilometri depărtare, la Shanghai.
șaisprezece

CHINA

Lily conducea încet SUV-ul negru în sus, pe drumul nepavat din defileul îngust al râului Yangtze. Era trecut de miezul nopții și domnea un întuneric dens, aproape tangibil, așa cum era în regiunile izolate ale țării, departe de strălucirea luminilor cu halogen ale orașelor. Și ploua cu găleata. Farurile dădeau la iveală peisajul aspru și sterp, parcă dintr-o veche pictură chinezească, de un cenușiu încetoșat și alb șters, cu siluetele negre ale copacilor rigizi, dezgoliți de frunze de vântul permanent ce le spulbera.

Își dădu nerăbdătoare la o parte părul de pe fața cu oase delicate, privind atentă în noaptea ploioasă, în căutarea destinației.

Alături de ea, Mary-Lou își potrivea ochelarii fără rama ce reflectau lumina farurilor, căutând un indicator, orice ar fi putut să le spună dacă se apropiau de locul întâlnirii, dar mintea îi era doar pe jumătate la asta. Era îngrijorată. Încă nu primise nicio veste de la Bennett.

Ambele femei purtau căciuli de lână tricotate ce le acopereau fața, blugi și jachete negre, gros căptușite pentru a le feri de vântul înghețat. Și în buzunarul lui Mary-Lou se afla ascuns un pistol negru, cu țeava scurtă. Un Beretta. Desigur Lily nu știa nimic despre Beretta, dar dacă s-ar fi ivit vreo neplăcere Mary-Lou voia să fie sigură că cel puțin *ea* ar fi ieșit vie din afacerea asta.

Drumul se depărta de râu, urcând abrupt dealul și șerpuind printre șirurile de copaci deșirați, aplecați de vântul atotstăpânitor, printre câmpurile mlăștinoase de orez, împărțite în mici parcele. În întuneric, Lily desluși forma unor case sărăcăcioase din lemn. Micșoră repede lumina farurilor, continuând drumul pe lângă satul adormit și coborând dealul spre cimitir. Indicațiile fuseseră exacte

și îl găsi fără nicio greutate.

Când zăriră camioneta, doi paznici înarmați ridicară puștile, dar Lily claxonă înăbușit de trei ori, semnalul că era cea așteptată. În față, lângă un zid, se vedea o remorcă joasă și o dubiță mai mare.

Opri motorul și cele două femei coborâră, rămânând în picioare și tremurând, în așteptarea semnalului pentru a înainta. De după remorca protejată de ploaie cu o prelată apăru un om. Le făcu semn să se apropie, uitându-se cu grijă să vadă dacă nu mai era și altcineva cu ele. Treburile lui erau periculoase și avea o mulțime de concurenți; niciodată nu erai destul de prudent.

Le făcu semn spre remorcă, ridicând prelată pentru a le arăta comorile prăfuite ascunse sub ea. Mormântul pe care-l jefuiseră era foarte vechi și artefactele - vase și vase, statui și sculpturi în jad - erau prețioase datorită vechimii lor. Le cunoștea valoarea pe piața traficantilor și știa de asemenea ce putea să obțină de la Lily Song, dar mai întâi trebuia să negocieze.

Chinezii sunt maeștrii în arta negocierii și Lily nu făcea excepție. Dornică să obțină un preț bun, ea și Mary-Lou aleseră piesele pe care le voiau, apoi Lily și omul se îndreptară spre dubiță în care se așezară, pentru tratative.

Mary-Lou rămase în urmă, ținându-și cu grijă ochii ațintiți asupra paznicilor. Când în sfârșit aceștia îi întoarseră spatele și se adăpostiră de vânt în spatele zidului, pentru a fuma o țigară, ea plecă în liniște prin cimitir. Ascunși în umbră, zări un grup de bărbați forțând ușile altui mormânt. Uitându-se repede în jur, văzu ceea ce căuta: o mică grămăjoară de artefacte așteptând să fie cărate la remorcă. Ghemuindu-se cât mai mult, se apropie. Într-o fracțiune de secundă apucă un bol micuț. Era încă acoperit de praf și noroi, dar privindu-l știu că era din jad imperial. De asemenea, își dădu seama și de potențială lui valoare.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul de surescitare, îl strecură în buzunar lângă pistol, apoi se înapoie în goană

și în tăcere pe cărarea pe care venise. Dacă ar fi fost prinsă, oamenii aceea n-ar fi avut milă. Ea și cu Lily ar fi fost împușcate și aruncate în râu, dar acum știa că e în siguranță.

În dubiță, Lily îi înmâna un teanc de bani „furnizorului”. El îi numără, clătinând din cap dezgustat că o femeie scosese ce era mai bun din el și mormăindu-și printre dinți aprobarea.

Mary-Lou o aștepta și amândouă luară prada, o încărcară în SUV, apoi urcară.

Lily putea chiar să simtă privirea încruntată a furnizorului sfredelind-o, în timp ce punea motorul în funcție; văzu paznicii ridicându-și puștile și urmărindu-le cu privirea în timp ce trecură pe lângă ei. Transpirând, aproape că se aștepta să simtă gloanțele izbindu-se de mașină, dar nu apăru nimic. Lily Song era un client bun; plătea în numerar, iar furnizorul voia să mai facă afaceri cu ea. Poate că o va ucide într-o zi, dar nu în noaptea aceasta.

Artefactele furate, înfășurate în pânze moi, săltau în spatele SUV-lui în timp ce cele două femei se îndreptau jos spre râu și în noapte, în lunga lor călătorie înapoi spre Shanghai.

— Am făcut-o, zise Lily jubilând și aprinzându-și o țigară.

— Am făcut-o, fu de acord Mary-Lou, atentă la strălucirea flăcării brichetei pe care i-o întindea Lily cu o mână tremurătoare. Ale ei nu tremurau. Strânse degetele peste micul bol de jad ascuns în buzunar și zâmbi. Va fi bogata cu orice preț. Lily nu știa că și pretena ei era hoată.

ȘAPTESPREZECE

J

PARIS

Zece zile mai târziu, credincios promisiunii făcute, Bennett intră neanunțat în magazinul lui Preshey, râzând de expresia ei uluită, când se întoarse și-l văzu stând în ușă. Și în câteva minute totul se desfășură ca și cum n-ar fi fost plecat niciodată.

El îi dădu numărul de celular și adresa de e-mail, și după aceea reverii la ea, la fiecare zece zile. În două luni se văzură de șase ori. De șapte, reflectă Preshey, dacă punea la socoteală și prima lor întâlnire, deși acumă parcă se cunoșteau de când lumea. Mai bine, își spunea ea, decât pe toți ceilalți iubiți pe care-i avusese timp de ani de zile.

Vorbeau fără încetare, atunci când nu făceau dragoste, și nu mai era nimic pe care Bennett să nu-l știe despre ea și era convinsă că nimic pe care să nu-l știe și ea despre el. Îi îi cunoștea intim splendidul lui trup și cum făcea dragoste; știa despre fostele lui iubite – nu chiar atât de multe cum se așteptase. Știa ce sentimente avea în privința naturii și a hranei, a exercițiilor și călătoriilor, a evenimentelor internaționale, despre filme și cărți. Și-i știa și copilăria.

Bennett îi spusese că a fost abandonat de mama lui necăsătorită, când avea cinci ani și și-a petrecut copilăria ani întregi în New Hampshire, într-un cămin de băieți.

— Eram prea mare pentru a fi un bun candidat la adopție, zise el, așa că a trebuit să continui să trăiesc așa, într-o instituție, împreună cu alți puști ca mine. N-am cunoscut-o pe mama, pur și simplu m-a abandonat acolo și n-am mai văzut-o niciodată. În ce-l privește pe tatăl meu, nici măcar nu știu cine a fost. Poate că nici chiar mama nu știa și de aceea nu-i păsa de mine. Clătină din cap ca și cum ar fi refuzat realitatea, sau ar fi vrut să alunge amintirile rele și în ochii lui văzu un fel de răceală, ce o făcu pe Preshey să se înfioare. În astfel de situații, nu-ți faci prea mulți prieteni, continuă el cu amărăciune. Tot ce vrei este să pleci. Am câștigat o bursă la Dartmouth. Acolo am învățat tot ce știu despre „viața adevărată”, cum o numesc eu. Așa că, zise el zâmbindu-i trist, iată de ce sunt ceea ce sunt acumă. Și de ce sunt atât de preocupat să fac bani, în încercarea de a elimina anii aceia de sărăcie și nedreptăți. Sunt în permanentă mișcare, așa că n-am timp să leg prietenii reale. Sau poate că am fost atât de prins în goana după succes, încât nu mi-am făcut niciodată timp pentru

relații apropiate. Până acuma, adăugă el luând-o în brațe. Și papă la tine, Preshy.

Era îndrăgostita de toată această situație romantică: îndrăgostită de prima lor întâlnire; îndrăgostită de despărțirile lor, când pleca și apoi o suna să-i spună noapte bună și somn ușor, indiferent de diferența de fus orar; era îndrăgostită de revederile lor, când revenea la Paris, înapoi în apartamentul din strada Jacob, înapoi în brațele și patul ei primitor. Îi împărtășise totul, povești din viața ei: despre familia ei; despre bunicul Hennessy și bogata mătușă Grizelda; despre părinții ei și puținul pe care-l știa despre cealaltă nepoată a bunicului ei, Lily, care trăia în Shanghai și pe care n-o văzuse niciodată.

Îi dădea cadouri: o ediție rară din poemele lui John Donne, care păreau că spun tot ce se putea spune despre pasiune și iubire; o sticlă dintr-un vin special; un portchei caraghios imprimat cu turnul Eiffel.

— Pentru a-ți aminti de Paris și de mine, i-a spus ea râzând.

Iar el îi aducea șampanie și flori și o lua în excursii la țară, unde au stat într-un castel uriaș transformat în hotel și au cinat regește, înconjurați de servitori.

Cum să nu înflorească romantismul, se întreba Preshy stând întinsă într-un pat din secolul șaptesprezece cu draperii de mătase, într-o cameră uriașă și privind prin fereastră luna ce scălda grădinile și parcare cu lumina ei palidă. Și, uitându-se la bărbatul frumos adormit lângă ea, reflectă că aceasta era în mod cert Dragoste cu D mare.

El îi simți privirile și deschise ochii:

— Preshy, îi spuse somnoros, nu cred că pot trăi fără tine. Te rog, vrei să te măriți cu mine?

Îndrăgostită de momentul acela, de romanul de dragoste pe care-l trăia, de loc, Preshy nu ezită.

— Da, răspunse și-i acoperi fața cu sărutări.

— Când?

— Chiar acuma, răspunse ea râzând. Apoi: O, dar nu pot. Mai intri trebuie să-i spun mătușii Grizelda.

— Nu-ți bate capul cu mătușa Grizelda, zise Bennett. Am să fac exact ceea ce trebuie. Mă duc la Monte Carlo și îi cer mâna ta.

A doua zi, reveniți la Paris, o duse să cineze în restaurantul *Jules Verne*, din vârful Turnului Eiffel, unde alături de șampanie și de scoici îi oferî solemn un inel, un diamant cu o tăietură antică, înconjurat de diamante mai mici. I-l puse în deget, în timp ce ceilalți clienți din local aplaudau cu strigăte încurajatoare de „bravo”.

Ce ar putea să fie mai romantic decât asta? se întrebă Preshy privind inelul de logodnă cu diamant, strălucind ca luminile Parisului ce se revărsau peste ei. Iar Bennett părea că știe întotdeauna ce trebuie să facă mai bine.

— Vom locui aici, hotărî el. Voi face naveta Shanghai-Paris, și voi încerca să stau acasă mai mult ca până acum. Cât mai mult am să pot, adăugă el devorînd-o din ochi și trimițîndu-i fiori în locuri, despre care nici nu știa că ar fi putut să se înfioare. Și mâine, adăugă el, am să o întreb pe mătușa Grizelda dacă vrea să mi te dea. Sper să fie de acord, adăugă el arătînd deodată nesigur și făcînd-o să râdă – Sigur că așa va face, n-ai să dai greș, zise ea.

OPTSPREZECE

CHINA

Mary-Lou apărea la lucru în fiecare dimineața, posacă și incapabilă să se concentreze, și nu trecu mult până ce Lily realiza care era problema.

— Deci, unde e Bennett? întrebă ea în timp ce duceau antichitățile furate la depozitul particular al unui client.

— De ce? Ce vrei să spui?

Era atît de în defensivă, încît Lily rîse.

— Cred că ăsta e răspunsul de care avem nevoie. N-a durat prea mult, nu-i așa?

— Nu răspunde la telefon, n-a sunat... Presupun că a plecat în State cu treburi. Sau la Paris, adăugă ea trecîndu-i asta tocmai atunci prin gând, când își aduse aminte conversația lor de la cină, când Lily o menționase

pe verișoara ei.

— Merge des la Paris?

— Așa spune, dar...

Lily își lua ochii de la drum și o privi repede pe Mary-Lou. Gura ei era strânsă într-o linie subțire și între sprâncene persista o cuta încruntată.

— Dar... ce?

— Ooo, nu știu, rosti Mary-Lou plictisită. Am crezut că de data aceasta a fost ceva adevărat, zise ea realistă. În orice caz, în ce mă privește așa a fost.

Lily o bătu cu simpatie pe prietena ei pe mână.

— Regret, zise ea. Poate că a fost doar prea ocupat. Bărbații sunt uneori așa. Vorbesc din experiența, deoarece în calitate de afaceristă așa sunt și eu, adăugă ea. Nu ai timp de distracții.

— Nu m-am gândit niciodată la mine ca la o distracție, rosti cu amar Mary-Lou făcând-o pe Lily să zâmbească.

Își terminară livrarea și plecară repede de acolo, misiunea lor fiind împlinită. Lily nu voia să știe nimic despre avionul particular, ce aștepta pe aeroport, sau de felul cum urcau cumpărătorii la bordul lui obiectele și plecau din țară. Nu era treaba ei. Avea banii în geanta și asta era toată grija ei.

Îi plăti lui Mary-Lou jumătatea ei, așa cum făcea întotdeauna când lua parte la operații riscante și îi spuse că mai avea în proiect un drum.

— Cam în două săptămâni, zise ea. E în regulă?

Mary-Lou dădu din cap, dar mintea ei era departe de râul

Yangtze. Își luă liber restul zilei și își cheltui banii în buticurile de pe Nanking Road, dar nu era concentrată cu adevărat nici pe cumpărături. Prin minte îi umbla vânzarea

114

colierului, într-un șuvoi nesfârșit de rubine, diamante și o perlă neprețuită... Și cum să găsească un cumpărător.

Avea doar un singur contact în lumea bijuteriilor -

șlefuitorul de diamante Voortmann, la care obișnuia să-și ducă bijuteriile furate pe care le tăinuia, pentru a fi tăiate din nou. Îl sună și se îndreptă imediat spre el.

Voortmann era un olandez chel, cu burta căzută și ponosit, care învățase meseria pe piața diamantelor din Amsterdam. Cu multă vreme în urmă fusese condamnat pentru hoție. Nu fusese o tâlhărie prea mare, dar în comerțul cu diamante, odată ce ai fost condamnat erai proscris. Sosise la Shanghai via Bangkok, unde acum avea o mică afacere, șlefuiind diamante pentru partea cea mai de jos a comerțului și își făcea bine meseria. Dar cum fiecare din Shanghai avea și o îndeletnicire secundară, a lui era vânzarea de bijuterii furate, ca și reșlefuirea lor. Treaba ocazională pe care i-o procura Mary-Lou nu era substanțială, dar nu refuza niciodată o tranzacție. Acuma îi spusese că vrea să-i facă o propunere.

Îi deschise electronic porțile duble de metal, după care auzi tocurile ei înalte ciocănind pe scânduri, în timp ce urca treptele spre biroul lui de la etajul al doilea. Apoi se opri la ușa încuiată și el apăsă din nou pe buton.

— Ia loc, i se adresează el stingând lampa puternica de deasupra bancului său de lucru și rotindu-și scaunul pentru a o privi. Surprins, îi trecu prin minte că arăta speriată. Parul de la ceafa i se ridică alarmat, pentru că nu-și putea permite să intre în nicio belea.

— Ce nu e în regulă? Întrebă el cu bruschete.

— Totul e în regulă. Doar că am o propunere pe care trebuie să ți-o fac. E ceva foarte special. De fapt un unicat. Mary-Lou făcuse o copie de pe fotografia colierului pe imprimanta ei de acasă. Deschise geanta și o scoase, dar nu i-o dădu imediat.

— Ceea ce vreau să-ți arăt e ceva confidențial, zise ea. Nu poate să transpire dincolo de noi doi. E o afacere serioasă, Voortmann. Înțelege?

El ridică o sprânceană sceptică.

— Cuiva dintre femeile de lume din Hong Kong îi lipsește un diamant de zece carate?

Ea dădu din cap nerăbdătoare.

— Mai mult, *mult* mai mult. Mai întâi, ascultă ceea ce am să-ți spun.

El ridica din umeri plictisit, privindu-și ceasul. Era timpul să închidă prâvălia și să se îndrepte spre bar. Avea obiceiul să se îmbete în fiecare zi, deși mâinile nu-i tremurau - încă. Nu putea să-și permită asta, în munca lui. Dar la ora șapte seara devenea alt om.

— Deci? întreba el.

În sfârșit, ea îi întinse fotografia.

— Iată ce s-a întâmplat cu aceste bijuterii, zise ea. Și ce este cu această perla infamanta.

Voortmann o studie în tăcere. Era o fotografie ștearsă, în mod evident făcută în secret și cu lumină proastă, dar dacă povestea era adevărata înseamnă că tocmai se uita la ceva remarcabil.

— De unde știi că nu e un fals?

— Ai încredere în mine, răspunse ea simplu.

El o privi. Nu îi spunea povești și nici nu se scuza, așa că deodată îi trecu prin minte că ar putea să fie adevărat. Se lăsă pe speteaza scaunului lui mare, cu brațele încrucișate pe piept, privind-o intens. Frumusețea ei n-avea niciun efect asupra lui. Alcoolul și opiumul erau iubirile vieții lui și fiecare cent pe care-l câștiga se ducea pe alimentarea acestor vicii.

— Deci? Ce vrei de la mine?

— Vreau să-mi găsești un cumpărător.

— Hmmm. Presupun că acest colier e în posesia ta?

— Pot pune mâna pe el - imediat, dacă e nevoie.

— În mod evident e furat. Pentru o piesă ca aceasta, poliția va face mare tevatură. E un joc periculos.

— Nimeni nu știe de el, a fost ascuns ani de zile.

— Cine îl are? Nu putem lăsa nimic în seama hazardului.

— Apartține unei familii. Și dacă îl voi lua, nu poate nimeni raporta poliției. Piese ar fi confiscată, Voortmann. Iar proprietarul ar fi închis. Desigur asta nu ne privește pe

noi doi. Tot ce vreau de la tine e să găsești cumpărătorul adecvat. Și repede.

Voortmann reflectă la ceea ce auzise. Ca și Mary-Lou, văzu bogăția dansându-i prin fața ochilor. Ar putea fi afacerea secolului. Dar cum să o rezolve? Ar însemna să-și folosească vechile lui legături din Amsterdam... Ar putea fi posibil...

— Am să văd ce pot face, zise el în final. Dar întâi trebuie să văd colierul.

Ea închise geanta cu un pocnet.

— Asta nici nu intră în discuție, zise ea deja încrezătoare.

Voortmann oftă.

— Nu putem să ne bazăm doar pe cele auzite, zise el cu răceală. Cumpărătorul va dori să o vadă, când e vorba de o piesă importantă ca aceasta.

Mary-Lou își puse geanta pe umăr și se ridică în picioare. Îi zâmbi olandezului pentru prima oară.

— Vom rezolva această problemă când îl vei găsi, zise ea. Și adu-ți aminte, e nevoie să acționezi repede.

Voortmann deschise ușa, dându-i drumul să plece din biroul lui soios. Îi auzi pașii rapizi în timp ce cobora scările, apoi zbârnâitul care-i semnala că voia să iasă. Îi deschise porțile și o auzi cum le trânti închizându-le. Se așeză în vechiul lui scaun din piele, legănându-se încet încoace și-ncolo, cu mâinile așezate în fața lui, cu ochii închiși, reflectând că, dacă ea i-a spus adevărul, aceasta va fi afacerea vieții lui.

După o vreme se sculă și puse fotografia colierului în buzunar. Apoi încuie biroul, ieși afară prin porțile metalice care-l țineau prizonier de când sosise din Amsterdam și se îndreptă spre barul lui favorit. Măine va da câteva telefoane.

NOUĂSPREZECE

MONTE CARLO

Apartamentul din Monte Carlo căruia cele două văduve și vechi prietene – Grizelda von Hoffenberg

aristocrata și Mimi Moskowitz fosta dansatoare - îi spuneau acasă, era ca un platou de filmare din anii 1930, alb pe alb și ușoare tușe de crom și argint. Un perete din geamuri, cu vedere spre golf, era acoperit de perdele fragile din voal, ce fluturau în briza mârâi. Pe pardoseala palida de piatră de calcar erau aruncate covorașe albe mițoase, iar sofalele supradimensionate erau acoperite cu brocart alb. Mai erau console de sticlă și mese pentru cafea din sticlă și cu picioare cromate; mese și vitrine reflectorizante. Pereții și tavanul aveau nuanța cunoscută sub numele Rozul Miresei, ce - deși nu era chiar roz și nici chiar alb - reușea să confere o strălucire blândă camerei.

119

Desigur, peste tot erau flori, deoarece Grizelda spunea că nu putea să trăiască fără ele și în afară de asta, Nisa era capitala mondială a florilor. Astfel, întotdeauna existau acolo trandafiri - albi sau desigur de cel mai palid roz - și crengi cu flori de vișin, mimoze sau liliac, ca și planta lor favorita cu vârful stufos, pe care Grizelda o numea „Pătrunjelul vacii”, iar Mimi îi spunea „Dantela Reginei Anne” („asta pentru că sunt mult mai rafinată decât Grizelda”, afirma Mimi). Și mai erau și cățelușă ei, rasa York, de mărimea unei cești de ceai, cu numele Lalah și femela-caniș miniaturală a Grizeldei, Schnuppi, care în cele mai reci luni de iarnă putea fi văzută într-un compleu de nurcă, cu un mic capișon, din care ciuful ei ieșea așa cum se cuvine.

Astăzi, pentru că Preshy își aducea noul ei prieten pentru a le cunoaște, Grizelda și Mimi ieșiseră la cumpărături și luxosul lor apartament era plin cu suficiente flori, spunea Mimi, pentru a deschide o florărie. Jeanne și Maurice, perechea care le slujea de mai bine de douăzeci și cinci de ani, el ca om de serviciu și ea menajeră-bucătăreasă, și pe care Grizelda și Mimi îi considerau „familia” lor, pregătiseră o cină specială, aranjând mica masă rotundă de patru persoane cu o față de masă alba din organdin brodat, vesela *Vietri* și tacâmuri

Christofle.

Primiseră telefonul de la Preshy chiar noaptea trecută.

— Vreau să aduc pe cineva să vă cunoască, spusese ea cu o voce surescitată și cu respirația aproape tăiată, pe care n-o auziseră niciodată înainte. Numele lui e Bennett James, locuiește în Shanghai și l-am cunoscut acum două luni.

— Shanghai! exclamase. Grizelda, vizualizând deja pierderea „fiicei” e într-un oraș de la celălalt capăt al lumii.

— Două luni! izbucni Mimi. Și de-abia acum ne spui?

— Scuze, am fost prea ocupată, chicoti Preshy apoi adăugă: Oricum, acum îl veți întâlni. Și sper că o să vă placă, deoarece eu în mod categoric îl plac.

Iar acum se aflau pe drum.

— Trebuie să facem o bună impresie, i se adresă Grizelda lui Mimi, ciupind partea din mijloc a gardeniilor albe ce pluteau într-un bol de cristal.

— Arătau foarte bine înainte de a pune tu mâna pe ele, rosti Mimi îmbufnată. Fusese treaba ei să se ocupe de flori și considera că și-o făcuse perfect.

Grizelda îi aruncă o privire.

— Mimi, știu să mă port cu florile. Tu ocupă-te de muzică. Fiecare cu misiunea ei.

— Atunci data viitoare ocupă-te într-adevăr de ele, zise Mimi aruncându-și pe spate părul platinat și foarte îngrijit.

— Astăzi pur și simplu n-am avut timp.

— Prea emoționată, presupun.

Grizelda oftă.

— Ei bine, nu e prima dată când Preshy aduce acasă un prieten, dar e prima dată când am auzit-o vorbind așa.

— Sufocată de iubire, zise Mimi cu un zâmbet.

— Și fără îndoială și de sex, adăugă Grizelda.

— Atâta timp cât e sex bine făcut! comentă Mimi și amândouă izbucniră în râs.

— Ce crezi? Arătăm destul de impresionant? Grizelda o răsuci pe Mimi, în timp ce cele două cățelușe care stăteau pe sofa se treziră, alertate de exaltarea din jur. Ea purta un costum-pantaloni alb Saint Laurent, un colier de aur și brațele încărcate de brățări din aur ce zomâiau. Părul ei roșu cădea sexy peste un ochi și apoi se lăsa pe umeri, exact ca al actriței de cinema din anii cincizeci Rita Hayworth, cu care – deși la o vârstă pe care refuza să o admită – Grizeldei îi plăcea să creadă că semăna. Ochii ei verzi – și mai verzi din cauza lentilelor de contact – sclipiră amuzați de propria ei. vanitate.

— Arătăm atât de bine, cum Domnul și operațiile plastice costisitoare, ca și drăguții noștri antrenori personali, au putut să modeleze, zise Mimi vioaie. Și asta înseamnă foarte bine.

Purta o rochie simplă cenușiu-argintie care-i atingea ușor genunchii încă frumoși și flutura peste pieptul amplu, ce-i încântase pe spectatorii de la *Follie* cu mulți ani în urmă. Din urechi îi atârnavă diamante, care împodobeau și V-ul adânc al decolteului.

— Am simțit din partea lui Preshy că realmente e ceva important, rosti Grizelda. Ce ar fi ca acesta să fie Unicul?

— Atunci nu putem decât să sperăm că va trece testul Hoffenberg-Moskowitz.

— Și dacă nu?

— Probabil că oricum va rămâne cu el. Și tu o vei scoate din testament.

— Nici nu se allă în testamentul meu, știi asta. Și Preshy știe. Desigur, îi voi lăsa bijuteriile, dar afară de asta, poate să-și croiască singura drumul în viață.

— Hmmm, rosti Mimi. Nu era prea sigură că nu-i va lăsa banii lui Oscar von Hoffenberg, la urma urmei nu mai existau alți moștenitori, dar pentru moment asta era voința Grizeldei.

Jeanne intra pentru a aprinde duzinele de lumânări votive cu parfum de gardenii din suporturile de cristal,

așezate practic pe fiecare suprafață.

— Totul e gata, doamna, rosti ea desigur în franceza. În această casă se vorbea întotdeauna franceza.

— *Bien, merci, Jeanne.* Grizelda îi zâmbi vechii ei prietene. Spune-mi Jeanne, ce crezi? Este acesta, pe care ni-l aduce acasă Preshy pentru a ne cunoaște, ceva special?

Jeanne cunoscuse duzine de tineri pe care Preshy îi adusese acasă de-a lungul anilor.

— Preshy se simte bine în pielea ei, doamnă, răspunse ea. Nu cred că se gândește să-și abandoneze independența.

— Hmm, vom vedea, zise Mimi.

Erau așteptați în orice moment și de fapt chiar atunci portăreasa sună, pentru a le informa că tocmai urcau.

Urmate de topăitoarele lor cățelușe, femeile se grăbiră să iasă în hol, așteptând cu răbdare deschiderea ușilor liftului. Și iată-i: Preshy în ținuta ei obișnuită, în blugi ca de obicei, o bluză de pânză albă și un sac supradimensionat, zâmbind cu ochii ei mari și cu părul de aur răvășit sălbatic de vânt. Și Bennett James, izbitor de frumos într-o cămașă bleu deschisă la gât, cu un blazer bleumarin, pantaloni impecabil călcați și mocasini moi de antilopa.

Grizelda gândi ca, dacă prima impresie era hotărâtoare, atunci acesta era un învingător. Iar Mimi reflecta că era prea bine, pentru a fi real.

Bennett zâmbi cald în timp ce Preshy îl prezenta. Le spuse ce încântat era să le întâlnească.

Preshy îi vorbise despre ele atât de mult! O mângâie pe surescitată Lalah, care sărea în sus spre el și spuse ce frumoasa era Schnuppi și că în mod clar era o cățelușă timidă, deoarece se ținea la o distanță prudentă.

Îl conduseră în camera de zi albă-argintie, încărcată de parfumul florilor și al lumânărilor votive, și el se extazie de frumusețea ei și de felul în care perdelele de voal estompau lumina și cât de minunat arătau umflate de

briză.

— Ca o pictură de Matisse, zise el acceptând un pahar de șampanie (din cea ieftină Jacquart; pe cea scumpă Cristal, Grizelda o păstra pentru mai târziu, *dacă* trecea proba cu succes).

Maurice turnă șampania, iar Jeanne intră cu o tavă cu apetitive. Preshy se duse să-i îmbrățișeze; îi recomandă lui Bennett și el le spuse că era fericit să întâlnească pe oricine o cunoștea pe Preshy de peste douăzeci de ani și care probabil că știa niște povești adevărate despre ea, pe care poate i le vor spune și lui. Toți au râs și Grizelda luă loc pe sofaua de brocart alb. Schnuppi sări lângă ea și Lalah se ghemui pe genunchii lui Mimi pe sofaua de vizavi, cu măsuta de cafea din crom și sticlă între ele.

Grizelda bătu cu mâna pe sofa și zise:

— Vino și stai aici, Bennett, de ce să nu ne spui totul despre tine?

— Nu sunt prea multe de spus. O privi pe Preshy, care stătea pe o canapea albă cu ciucuri și le privea. Nu mai multe, fără îndoială, decât ați auzit deja de la Preshy.

— De fapt n-am auzit nimic, decât că locuiești la Shanghai.

— Așa e. Și din păcate e cam departe de Paris.

Ochii lui Preshy îi întâlniră pe ai lui. Știa că se amuza privindu-și mătușa cum îl iscodea și în afară de asta știa ce va urma.

— Și ce faci acolo Bennett, exact?

Jeanne îi oferi tava cu apetitive și el luă un mic pătrat de *socca*, clătită cu năut, specifică regiunii Nișei, umplută cu brânză de capră și presărata cu mici măsline negre.

— Sunt proprietarul lui James Exports. De fapt, produc subansamble pentru fabricile de mobila din S.U.A. Facem componentele din lemn, care apoi sunt asamblate în Carolina de Nord, de către mari companii producătoare de mobila.

— Și asta e ceva profitabil? Întreba Mimi arătând cât mai inocenta posibil, în timp ce în mod evident încerca să

afle ce avere are.

— Destul de profitabil, răspunse el zâmbind.

— Nu trebuie să aveți nicio grija, cred că știu tot ce e de știut despre el, interveni Preshy, luând o gură de șampanie.

— Ei bine, nici nu avem, răspunse Mimi cu vocea ei tunătoare, despre care Preshy credea că ar putea să sfârâme geamurile la douăzeci de pași depărtare, dacă și-ar da realmente drumul. Mi-ar plăcea să știu ce crezi tu despre fata noastră, Bennett.

El îi zâmbi și o învălui în acea privire lungă, care îl făcea atât de iubit de femei.

— Cred că fata voastră e minunată, Mimi. De fapt motivul pentru care mă aflu aici este că vreau foarte mult să o fac fata *mea*. Am venit să vă cer permisiunea, mătușă Grizelda, Mimi, pentru să mă căsătoresc cu Precious.

— O, Doamne! Grizelda își duse o mână la inimă. Pur și simplu nu se așteptase ca lucrurile să evolueze atât de repede. Îi aruncă nepoatei ei o privire. Preshy ce spune?

— Am spus da, desigur. Preshy nu mai putu să se abțină. Ridică mâna stângă arătându-le diamantul ce-i strălucea pe deget. Dar Bennet a insistat să vină pentru a obține aprobarea voastră.

Grizelda și Mimi săriră în sus pentru a examina inelul, aruncându-le din drum cât colo pe cățelușele care lătrau. Ochii Grizeldei îi întâlniră pe ai lui Mimi: inelul era suficient de mic pentru a demonstra bun-gust și suficient de mare pentru a fi scump. Gândeau același lucru. Că le plăcea comportamentul de modă veche al acestui bărbat, care le-a cerut aprobarea pentru a se căsători cu iubita lor fată; le plăcea faptul că avea vârsta potrivită, arăta bine, era încântător, cultivat și aparent bogat.

— Atâta timp cât vă iubiți unul pe altul, nu pot să doresc nimănui mai mult bine, decât s-o ia pe Preshy din mâinile mele, zise mătușă Grizelda, iar Bennett se ridică și o sărută pe amândoi obraji. Apoi o sărută pe Mimi. După aceea o sărută pe Preshy.

Grizelda porunci lui Maurice și lui Jeanne să deschidă șampania cea bună Cristal și ridicară paharele pentru fericirea viitoare a lui Preshy și a lui Bennett.

— Mă întreb, zise Grizelda gânditoare mai târziu la cină, preferați să faceți nunta aici sau la Paris?

— Nici aici, nici acolo. Preshy o mângâia pe Lalah care stătea în poala ei, ascunsă sub un fald al feței de masă și așteptând ceva de mâncat. Vreau să mă căsătoresc la Veneția, la Santa Maria della Salute. Știi că pentru mine reprezintă niște amintiri speciale. Prinse privirea lui Bennett și adăugă: Și vrem să ne căsătorim cât mai repede posibil.

Grizelda arăta plină de îndoială.

— Desigur, dar am nevoie să pregătesc totul. Trebuie făcute niște aranjamente: rochia, florile, invitațiile

— Luna viitoare, zise hotărâtă Preshy. Și lăsăm totul în seama ta, dragă mătușă G. Spune-ne doar când, și vom apărea.

— Dar unde veți sta apoi? Sper că nu în Shanghai? se interesă Mimi.

— Îmi păstrez comerțul din Paris. Acolo vom locui și Bennett va face naveta la Shanghai.

— E o nuvelă serioasă, comenta Grizeldă, dar Bennel la spuse că plănuiește să petreacă mai puțin timp în Shanghai, deși va trebui să călătorească destul de des și în State.

— Totuși nu vă fie teamă, mai zise el. N-o voi lăsa pe Preshy singura atât de mult încât să se simtă părăsită.

— Ar putea fi ceva mai perfect, ce credeți? rosti Preshy mulțumită, ridicând-o pe Lalah și sărutând-o pe nasul ei dulce și negru.

DOUĂZECI

Nu era timp de pierdut și Grizelda se aruncă cu capul înainte în aranjamentele de nuntă. Mai întâi trebuia să-și folosească toată influența, trecând în revistă persoanele pe care le cunoștea la Veneția, pentru a obține aprobarea ca ceremonia de nuntă să aibă loc în Bazilică. Apoi trebuia să-

și sune prietenii de la hotelul Cipriani, unde stătuse de multe ori de-a lungul anilor și care o cunoșteau foarte bine, pentru a aranja masa de nuntă și tortul.

De asemenea, mai pretinse niște servicii și reuși să închirieze Palazzo Rendino, din secolul paisprezece de pe Canal Grande, al cărui proprietari erau niște bătrâni prieteni (la urma urmei, sunt unele avantaje să fii bătrân, gândi ea: cel puțin poți pretinde revanșa pentru ani de favoruri), astfel că recepția putea să aibă loc în Palazzo. Apoi își comandă echipamentul de nuntă - un costum alb Dior și o pălărie enormă Philip Treacy pentru ceremonie și o rochie roșie lungă de dantelă pentru cina din seara precedentă.

De asemenea, se certă cu Preshy la telefon, în legătură cu rochia de mireasă, deoarece ea refuza să se îmbrace în alb.

— În ziua de azi nu trebuie să fii virgină pentru a purta alb, zise exasperată Grizelda, iar Preshy râse.

— Nu despre asta e vorba, mătușă G., mulțumesc cerului, zise ea pârând de-a dreptul năucă, ca o școlăriță bolnavă de dragoste care se duce la prima întâlnire. Doar că nu vreau să arăt ca o mireasă tipică, înfășurată într-un nor de tul alb, fără bretele. Vreau să fiu altfel.

— Cum adică altfel? întrebă Grizelda. Pentru numele lui Dumnezeu, Preshy nu ai decât trei săptămâni pentru pregătiri. Ar fi mai bine să te hotărăști repede. Măine zbor spre Paris și vpm alege împreună tot ce trebuie.

Între timp, mai era și problema florilor de care trebuia să aibă grijă, așa că exact în această clipă își conducea mașina de-a lungul râpoasei șosele Grande Corniche, îndreptându-se spre piața de flori din Nisa. De ani de zile avea acolo un furnizor, în care avea încredere totală. Deoarece era o căsătorie de toamnă și trandafirii nu mai erau de sezon, trebuia să comande trandafirii aceia uriași ca niște verze ce trebuiau importăți din Columbia și să-l roage să îi aducă personal la Veneția pentru a decora biserica și sala de recepție și totodată să facă și buchetele.

Totul trebuia să fie perfect și doar cu o lună la dispoziție - de fapt acum nu mai erau decât trei săptămâni - nervii ei erau întinși la maximum, parcă s-ar fi căsătorit ea însăși.

Doar că nunta ei cu Oscar von Hoffenberg fusese cu totul altfel. În primul rând, se cunoșteau de peste un an și logodna fusese anunțată așa cum se cuvine, atât în ziarele europene, cât și în cele americane. Apoi, părinții ei a trebuit să orchestreze întregul eveniment, până la ultimul cartonaș pentru stabilirea locurilor, cine stătea lângă cine - care, având în vedere diverșii membri ai familiilor regale și ambasadorii, clericii și cardinalii, lorzii și doamnele, prietenii și membrii propriei ei familii și ceilalți; plus servitorii și muncitorii de la Schloss, fusese o treabă organizatorică plină de eroism. Grizelda nu făcuse decât să aștepte și să-i lase să se ocupe de tot.

Totuși, și-a ales singura rochia. O ținea împachetată în hârtie de mătase într-un scrin de cedru, în fundul-vastei ei încăperi-dulap pentru haine. Era o chestie albă din satin, croită în bie de un maestru în arta lui, și se mula neteda pe trupul ei tânăr, atât de sexy încât oaspeților li se taie răsuflarea și ochii lui Oscar ieșiseră din orbite. În mod cert, ajutase să facă din noaptea nunții un eveniment demn de amintit, dar îndepărta de ea pentru totdeauna pedanta familie a lui Oscar.

După ce el a murit, toți banii lui ca și castelul i-au revenit. Cu toate acestea, în ziua ce urmă citirii testamentului, Grizelda și-a făcut bagajele, inclusiv rochia de mireasa și câinele ei de atunci - un boxer deschis la culoare cu numele Jolly - și pleca spre clime mai calde și mai incitante. Având în minte amintirea din ce în ce mai ștersă a anilor aceia lungi și monotoni petrecuți cu irascibilul Oscar, nu se mai întoarse niciodată la Schloss.

Dimineața de astăzi era albastră și senină, așa cum sunt atât de des în sudul Franței la sfârșitul lui octombrie și, în lipsa traficului aglomerat din timpul verii, era o plăcere să conducă pe șoseaua Corniche, la mare înălțime

pe coastă, cu marea întinzându-se la infinit ca să întâlnească cerul. Grizelda cunoștea șoseaua ca pe degetele ei.

— Era tăiată în coasta muntelui și o parcursese ani de zile. Nu-i provoca niciun fel de teamă, cu toate că turiștilor le era frică. Chiar dacă prințesa Grace nu fusese ucisă chiar pe această porțiune, mulți oameni se temeau că ar putea să aibă aceeași soartă; o lipsă de atenție de numai o secundă, o ușoară pierdere a controlului, era tot ce trebuia pentru a ca totul să se sfârșească în defileul stâncos din stânga ei.

Sedea relaxată în marele Bentley argintiu, fără să se grăbească, gândindu-se la aranjamentele de nuntă. Mimi avea în sarcină muzica și aranjase deja cu un quartet de coarde, care să cânte la petrecerea prenuptială din Palazzo, și cu un organist pentru biserică. Acuma era acasă la telefon, în toiul negocierilor cu orchestra ce trebuia să cânte la recepția de nuntă. Între timp, Sylvie Verlaine avea în sarcină meniul. Grizelda era sigură că totul se va desfășura satisfăcător, dar tot ar fi dorit ca Preshy să o fi anunțat cu o lună sau două înainte. Cu puțin mai mult timp, ar fi putut ca totul să fie și mai bine.

Șoseaua începu să coboare, formând o mulțime de curbe. Era liniște. În fața nu avea pe nimeni și în sens invers, doar vreo două mașini trecuseră pe lângă ea. Deschizând radioul, caută un post unde se cânta „vechi dar bune” când, privind în oglinda retrovizoare, observa în spatele ei un camion alb. Reflecta că avea prea mare viteza și încruntându-se, apăsă pe claxon. Șoferul n-o băgă în seamă. Atunci aprinse farurile de avertisment și puse piciorul pe pedala de accelerație, luând curbele mai repede decât îi plăcea și încercând să se dea la o parte din drumul lui. Dar camionul nu încetini. Acuma se afla chiar în spatele ei.

Apăsă din nou pe claxon și nu-și mai luă mâna de pe el. Camionul dădea aproape peste ea, atât de aproape încât dacă geamurile n-ar fi fost așa de întunecate, ar fi

putut să vadă figura șoferului. Sudoarea îi acoperi ceafa și o cuprinse frica. *Încearcă să o arunce de pe șosea...*

Simți izbitura, când camionul lovi bara ei de protecție... e nebun... O, iisuse, ce se întâmplă... Nu mai putea să continue să conducă atât de repede... O să moară... Dar nu putea să moară încă... Nu putea să rateze nunta lui Preshy... Trebuia să-și folosească mintea. Gândește, își spuse ea, gândește! Cunoștea șoseaua foarte bine... Există un refugiu de urgență tăiat în stâncă, pe partea cealaltă a șoselei, chiar dincolo de bandă...

Rugându-se să nu vină nimic din sens opus, smuci Bentley-ul trecând de-a curmezișul șoselei și apăsând toto

13 A

dată frâna. Mașina aluneca într-o parte, se răsuci odată, de două ori, de trei ori, înainte de a se lovi de stâncă cu putere. Air-bag-urile explodară și fu aruncată înapoi în scaun, tremurând și țipând de durere de cap. Dar vie. Și nebunul din camionul alb zburase pe lângă ea și dispăruse.

Încă tremurând, stătea cu air-bag-ul în față, sfătuindu-se pe sine însăși să nu intre în panică. Mașina ticăia și gemea; de sub capota ieșeau aburi și un fir subțire de fum se ridica din spate. Știa că trebuie să coboare; putea să facă explozie în orice clipă.

Spre surpriza ei, portiera se deschise cu ușurință și iat-o stând pe șosea și înjurându-l pe ticălosul nebun care-i făcuse asta... ei și frumosului ei Bentley cenușiu-argintiu.

Privind amărâtă la rămășițele mașinii, se întreba tulburată ce naiba a fost asta.

Mai târziu, după ce fu consultată la spital și Mimi a sosit în lacrimi să o ia acasă, au discutat despre ceea ce s-a întâmplat.

— *Chérie*, comentă Mimi, cineva a vrut să te ucidă. Te vor moartă.

Grizelda o privi uluită.

— Nu fi ridicolă, Mimi. De ce ar vrea cineva să mă omoare? Cu excepția poate a soțului meu, dar a dispărut

de mult și fantomele nu se întorc pentru a se răzbuna. Cel puțin eu nu cred, adăugă ea cu îndoială. Nu, a fost doar acțiunea unui nebun și nu vreau să o necăjești pe Preshy cu așa ceva. Nu trebuie să aibă grijă de nimic. Apoi, aducându-și aminte: Fir-ar să fie, n-am fost să mă întâlnesc cu florarul meu. Ei bine, va trebui să mă duc mâine.

— De data aceasta vin cu tine, zise Mimi îndârjită. Nu credea că incidentul a fost „nimic” și nu-i plăcea deloc că existau nebuni care voiau să scoată femeile de pe șosea. De fapt, situația o neliniștea foarte mult pe Mimi.

DOUĂZECI ȘI UNU SHANGHAI

Bennett zbură de la Paris la Singapore, apoi luă un avion de legătură până la Shanghai. Sosi pe aeroportul Pudong cu douăzeci de minute întârziere. Trecu în grabă prin biroul imigrației și prin vamă, apoi ajunse în holul sosiri, unde îl aștepta un șofer de limuzină. În timp ce omul plecă să aducă mașina, Bennett o sună pe Mary-Lou.

— M-am întors, zise el când ea răspunse la telefon.

Se lăsă o lungă tăcere, apoi:

— Nici măcar n-am știut că ai plecat, replică ea făcându-l să zâmbească.

— Vrei să spui că nu ți-am lipsit?

— Nici măcar o clipă.

— Atunci nu vrei să mă vezi diseară?

— Doar dacă mă rogi.

Bennett râse.

— Te rog.

— În regulă. Unde?

— Acasă la tine, la ora opt. Avea multe de discutat cu ea și avea nevoie de intimitate.

Când exact la opt sună soneria, ea se afla la ușă pentru a-l întâmpina. Nu se rosti niciun cuvânt. Se afla în brațele lui, sărutându-l. El ținea într-o mână o sticlă de șampanie și o săruta ca și cum intenționa să o mănânce. Apoi întinse un picior în spate și izbi ușa închizând-o. Ea își lăsă capul pe spate și-l privi.

— Asta e într-adevăr un salut de bun venit, zise el zâmbindu-i. Și oare ți-am spus ce minunat arăți în seara asta?

— Nu, dar poți să-mi spui acum, zise ea luându-i șampania din mână și conducându-l spre micul bar, unde așteaptă o frapieră. Răsuci sticla în gheață și luă din bufet două cupe, așteptând ca el să destupe sticla. Apoi el umplu paharele, le ridică și-i dădu unul.

— Pentru noi, toasta el zâmbind exact în ochii ei, în felul în care obișnuia s-o facă întotdeauna și trimițându-i astfel mici flori nervoși de-a lungul spatelui. Totuși avu grijă să nu menționeze gândul ce-i persista în minte și în loc de asta sorbi din șampanie și îl întrebă cum a fost călătoria.

— Parisul e în regulă, zise el îndreptându-se spre fereastră și privind afară râul de culoarea noroiului și traficul de dedesubt.

Mary-Lou se plimba nervoasă în spatele lui. Deoarece era interesată să aibă un *t'eng shui* bun, atârname un cristal mare în fața ferestrei, pentru a respinge răul *chi* al zeilor Râului Dragon. Nu se întreba dacă realmente credea în asta sau nu, pur și simplu a făcut-o gândindu-se că nu poate face nimănui niciun rău și, cine știe, poate că era adevărat. Strămoșii ei crezuseră în asta timp de secole, nu-i așa? Totuși părinților ei nu le făcuse prea mult bine; au avut destul *chi* rău pentru a-i trimite de timpuriu în mormânt, cu cristale sau fără.

Dar, privindu-l pe Bennett uitându-se pe fereastră, spera că acum totuși va funcționa. Încă nu aflase nimic de la Voortmann și avea nevoie de tot norocul de pe lume.

Stând în spatele lui, zise:

— Acuma, am putea să mâncăm? Sau, mai întâi să mergem în pat?

Bennet se întoarse și o privi.

— Ghei! zise el.

Mult mai târziu, în timp ce Bennett era sub duș, Mary-Lou deschise cutiile pe care avusese prevederea să

le cumpere de la restaurantul local. Le puse pe masa de cafea, împreună cu o sticlă de bere *Tsingtao* și un pahar brumat, aproape înghețat, scos din congelator. Lui Bennett îi plăcea berea rece.

Hainele lui erau aruncate de-a valma pe sofa și ea le adună, oprindu-se să ridice portofelul ce căzuse din buzunarul pantalonilor. Ceva umflat era înghesuit înăuntru. Era un șervețel. Scoțându-l afară, citi un număr de telefon scris cu ruj de buze. Și un nume, Preshey Rafferty.

— *O, Doamne*, șopti ea strângând portofelul la piept.
O, Doamne, ce ticălos...

Când Bennett ieși din baie, nu spuse nimic despre șervețel, ascuns acum cu grijă în propria ei geantă. Îi turnă berea și-i servi mâncarea, apoi îngenunche pe pernele fantezii de lângă masa scundă de cafea, pentru a mânca și ea.

Bennett voia să vorbească despre afaceri, dar își dădu seama de tăcerea lui Mary-Lou. Desigur, era furioasă pentru că plecase fără să spună nimic și adevărul e că nici nu intenționase să o mai vadă. Dar acum, cum spune vechea zicală, voia să păstreze prăjitura, dar să o și mănânce. Avea nevoie de ea.

— Mă iubești, Bennett? întrebă ea după o vreme.

Ochii lui străluciră cu răceală spre ea. Între ei nu se punea problema iubirii. Luă cu bețigașul o bucată de asparagus.

— Noi doi, tu și cu mine, ne asemănăm Mary-Lou, zise el. Amândoi avem inimi de oțel. O privi, încă în stare să-i admire frumusețea. Mă îndoiesc să fi iubit vreodată în viața ta pe cineva.

— Pe Ana ai iubit-o?

Privirea lui deveni și mai rece. Ignoră întrebarea.

— Tu și cu mine avem o înțelegere de afaceri, zise el în loc de răspuns. Am venit aici să-ți spun că am găsit un cumpărător la Paris, care e interesat. Vrea să plătească o sumă

Înainte de livrare, dar normal dorește o garanție că ceea ce i s-a promis va obține. Am nevoie să văd colierul acela.

— Asta nu pot.

— Atunci înțelegerea cade.

Ea privi furioasă cum își mânca cina calm, în timp ce ea clocotea.

— Cine e Presly Rafferty?

El puse jos bețigașul.

— De ce întrebi?

— Numărul ei de telefon se afla în portofelul tău. Scris cu ruj de buze.

El se ridica în picioare și-și puse haina pe umeri.

— Mulțumesc pentru cină, Mary-Lou, zise îndreptându-se spre ușă.

— Așteaptă!

Dar Bennet nu aștepta. Nici nu trebuia. Știa că va avea colierul. Se va întoarce ea la el, și asta curând.

DOUĂZECI ȘI DOI

Voortmann avusese necazuri cu legătura lui din Amsterdam.

— Cât de mari sunt pietrele? întrebasese acesta. Care e valoarea lor? Diamantele sunt vechi, au șlefuit de modă veche...

N-a contat cât de mult a încercat Voortmann, n-a fost în stare să-l convingă pe om - un expert în pietre prețioase care își cunoștea meseria, dar nimic altceva - să-l facă să înțeleagă circumstanțele speciale privind bijuteriile împărătesei și în special perla gigantică. Trebuia să caute în altă parte un cumpărător și unde mai bine, decât aici în Shanghai?

În seara aceea la ora șapte, se afla ca de obicei în barul *Surging Hot Waters*, un loc uriaș cufundat adânc în pământ, cu trei feluri de clienți: bărbați ieșiți pentru o băutură de seară și distracția asigurată de niște „fete de bar” Fierbinți; bărbați scăpați din familie ce-și înecau

amarul suferințelor conjugale; și alcoolici ca el. Primele două categorii erau o

populație în continuă schimbare, alții în fiecare seară, dar din cel de al treilea grup îi cunoștea pe toți. Ca și el, erau întotdeauna acolo. Și cel puțin doi dintre ei proveneau din bogate familii șanghaieze.

Voortmann se dusesese la bar toată săptămâna, în fiecare seară, așteptându-i să apară. Muzica pop la modă, provenind din niște difuzoare uriașe, bubuia de-ți spărgea timpanele, dar era atât de obișnuit cu ea că de-abia o băga în seamă; își sorbea încet scotch-ul, nu-l gălgâia, doar îl gusta, nefăcând niciodată gălăgie, neprăbușindu-se niciodată. Era, își spunea el mândru, un băutor rafinat. Și exact genul de om cu care bogătașii șanghaiezi erau de acord să vorbească. Făcuse afaceri cu ei și mai înainte, la scară mai mică, șlefuiind bijuteriile furate de la soțiile lor, când familiile le-au tăiat veniturile, cerându-le să se schimbe, să nu mai bea și să nu mai umble după târfe.

Cam după două ore, îi zări la o masă într-un loc întunecos, cu o sticlă de scotch în față.

Își croi drumul prin mulțime.

— Bună seara, zise el. Dădură din cap drept răspuns și el așteptă să-l invite să ia loc la masa lor. Dar, pentru că n-au făcut-o, adăugă: Domnilor, ați mai făcut și înainte afaceri cu mine. Acuma am ceva ce v-ar interesa. Ne-așteptând de data aceasta invitația, trase un scaun și îi făcu semn barmanului să mai aducă o băutură, apoi se așeză.

Scoase fotografia din buzunar și o puse pe masă între ei.

— Opriți-vă puțin ochii asupra ăsteia, domnilor, zise el zâmbind. Garantez că vă va umple buzunarele cu bani.

Cei doi bărbați priviră fotografia ștearsă. Unul o ridică, studiind-o.

— Ai furat așa ceva? întrebă el.

Voortmann dădu din cap.

— Știu unde se află, răspunse el. Pot să-l am și mâine, dacă vreți. La un anumit preț.

— Cum ar fi?

De data aceasta Voortmann dădu peste cap scotch-ul, în loc să-l soarbă încet și shanghaiezii îi umplură din nou paharul gol.

— Mai întâi am să vă spun o poveste, prieteni, rosti el încet.

Când termină, cei doi shanghaiezi se priviră unul pe altul.

— Pentru asta, am putea să intrăm la închisoare, zise unul.

— Și cât face? întrebă celălalt.

— Treizeci de milioane, ieși Voortmann cu o cifră. Dar pentru voi, îl las la zece, pentru ca să-l puteți vinde și să scoateți un profit bun.

Shanghaiezii știau că bijuteria era de neprețuit, dar nu erau colecționari și nu voiau să riște să fie închiși, pentru că au cumpărat-o.

Îi umplură paharul până sus, privindu-l în timp ce-l golea. Sudoarea îi brobonise buza de sus.

— Spune-ne, zise unul, cine are acest obiect neprețuit?

Dar Voortmann mai avea încă suficienta minte să-și dea seama că nu trebuie să le spună. Dădu din cap.

— Spuneți-mi doar dacă îl vreți sau nu, prieteni, zise el ridicându-se și îndreptându-se spre bar.

Dar shanghaiezii nu erau prieteni cu el.

DOUĂZECI ȘI TREI

Mary-Lou nu mai putu să reziste. Sună la numărul lui Presly Rafferty și dădu peste automat.

— Bonjour, Rafferty Antiques. Presly Rafferty la telefon, se auzi o voce în franceză. Dacă dorești să lași un mesaj, fă-o după ce auzi tonul.

Furia se agita ca plumbul topit în stomacul lui Mary-Lou. Se simțea bolnavă. Se combinase Bennett cu

verișoara lui Lily, în speranța căsătoriei cu altă moștenitoare? Nu-i va permite.

Pășea în sus și-n jos prin micul ei apartament, lovindu-se nerăbdătoare de cristalul atârnat, ce se presupunea că alungă spiritele rele ale zeului Râului Dragon, și făcându-l să scoată un zbârnâit asemănător nervilor ei. Îl pierduse, știa asta. Și odată cu el și pe cumpărător. Și Voortamnn se dovedise a fi un ratat, n-a aflat nimic de la el de o săptămână.

Bennett a spus că are un cumpărător care dorește să depună banii. N-avea de ales, trebuia să colaboreze cu el. *Trebuia* să obțină colierul. Nu mai era timp de pierdut.

Își aminti că Lily merge să-și ia micul dejun la ora opt în fiecare dimineață la ceainăria *Pasărea Fericita* și că lipsește cel puțin o oră. Timp destul să ia colierul din seif și să plece.

În dimineața următoare Mary-Lou sosi devreme, așteptând până văzu mașina lui Lily ieșind din curte și dispărând pe alee. O dată ce nu mai fu în raza ei vizuală, deschise poarta cu propria ei cheie electronică și-și băgă mașina înăuntru. Parcă, apoi anulă temporar camera de luat vederi ce asigura securitatea și care-i urmărea toate mișcărilor. Când Lily se va întoarce după micul dejun, camera va fi din nou în funcțiune, dar ea nu se va afla pe casetă.

În timp ce traversa veranda, micuțul canar din colivie îi trimise un ciripit plin de speranță, dar ea îl ignoră, descuie ușa și intră în casă. Scoțându-și automat pantofii, merse mai departe spre ușa pivniței în picioarele goale. Trecu în grabă pe lângă stiva de cutii, ajunse în fund, apăsă butonul, tăblia alunecă într-o parte și seiful ieși la iveală. Îi luă doar un minut pentru a-l deschide. Ușa grea de oțel sări înapoi. Și înăuntru se afla caseta de bijuterii din piele roșie.

Își plimbă palma pe pielea fină și scumpă. Vârsta n-o distrusese și ea ghici că într-un fel oarecare fusese menținută curată și uscată, toți acești ani. O deschise cu

un declic. Și ochii i se măriră, în timp ce un fior îi alergă de-a lungul spinării când atinse perla, gândindu-se cum stătuse în gura împărătesei moarte Cixi. Cealaltă perla furată, pe care Soong Mai-ling o purta pe pantofii ei de ceremonie, fusese mult mai bine folosită decât cea din gura femeii moarte.

Era gata să închidă seiful când auzi zgomot. Ridicând capul, asculta.

— Mary-Lou? Tu ești, acolo jos? vocea lui Lily stârni ecoul de-a lungul treptelor dinspre pivnița. Cu inima bubuindu-i în piept, Mary-Lou aruncă în seif caseta de bijuterii, trânti ușa și o încuie. Sări înapoi și trase la loc tâblia de lemn, auzindu-i zbârnăitul exact când Lily apărură în vârful scării. Stătea acolo, cu mâinile la spate, privind-o. Mary-Lou, ce pustiului faci aici așa devreme? întrebă uimită Lily. M-ai speriat atât de tare. Am crezut că au intrat hoții.

— Nu, nu hoții, doar eu. Am venit să fac treabă mai devreme, să mă ocup de împachetarea restului reprezentărilor lui Buddha. Știam că trebuie să-i livrăm astăzi.

Lily coborî treptele. Ținea în mână un pahar de hârtie cu cafea și arăta tulburată.

— E foarte neobișnuit pentru tine. Ce nu e în regulă? Nu poți să dormi?

Mary-Lou determina câteva lacrimi să-i alunece pe obraji.

— Nu, nu pot. Și asta din cauza lui Bennett. S-a întors aseară, a apărut la ușa mea ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Și știi unde a fost, Lily? La Paris.

Lily luă o gură de cafea.

— Așa că, de ce te-a supărat asta pe tine?

— Deoarece a fost la verișoara ta, Precious Rafferty.

— Ce?!? Lily fu atât de șocată, încât aproape că vărsă toată cafeaua.

— Asta e adevărul. Amintește-ți, i-ai vorbit de ea, i-ai spus că e o fată bogată. Ei bine, e exact ceea ce cauți

Bennett. Încă o fată bogată cu care să se însoare. Ca și cu Ana Yuan. Poate că zvonurile sunt adevărate și s-a căsătorit cu ea doar pentru bani. Poate că a și ucis-o pentru asta. Poate că se gândește să facă același lucru și cu verișoara ta. Cine știe... cu Bennett totul e posibil.

— Haide, haide, nu poți să fii serioasă, comentă Lily șocată. Ești doar supărată, asta e tot.

Dar Mary-Lou o privi absentă. L-a pierdut pe Bennett și acuma a pierdut și colierul. L-ar fi ucis chiar acuma, dacă ar fi putut să plece cu el.

— A venit acasă la mine, zise ea. Am făcut dragoste. Apoi am găsit în portofelul lui numărul de telefon scris cu ruj de buze pe un șervețel de hârtie. Îl am sus, am să ți-l arăt. Voia s-o scoată pe Lily din pivniță, să nu cumva să observe că n-a împachetat nici măcar un Buddha dintre cei ce așteptau.

Lily urcă înapoi pe scări și Mary-Lou o urmă. Își lăsase geanta pe scaunul de lângă ușa deschisă a pivniței și acuma scoase din ea șervețelul cu numărul și i-l dădu lui Lily.

— Păstrează-l, zise ea disprețuitoare. Avea deja numărul și adresa trecute în carnetul ei de telefoane. Poate că vei vrea să-ți suni cândva verișoara. Iar eu categoric nu-l vreau.

Lily băga șervețelul în buzunar. Se uita îngrijorată la prietena ei.

— Ești sigură că te simți bine? Ascultă, uite ce e. Am plecat să iau micul dejun, dar mi-am uitat geanta și a trebuit să mă întorc. De ce nu ne ducem să luăm ceva și tu să-ți descarci inima în fața mea.

Inima de oțel, gândi Mary-Lou cu amărăciune, în timp ce închise ușa pivniței și o urmă pe Lily spre mașina ei. *O, Doamne, uitase de camera de luat vederi.* Dar era prea târziu, Lily o aștepta, va trebui să o pună în funcțiune mai târziu.

Mai târziu, în aceeași seară, Mary-Lou îl sună pe Bennett. Spre surpriza ei, acesta răspunse.

— Am încercat să iau astăzi colierul, zise ea.

— Și ai ratat. Mă dezamăgești, Mary-Lou. „A încerca” nu e destul, vreau colierul mâine seară, sau...

— Sau... ce?

— Sau va fi prea târziu și tu și cu mine vom pierde o afacere de multe milioane de dolari. Ar fi mai bine, să-i dai drumul, Mary-Lou.

El închise, iar ea căzu pe un scaun. De data aceasta, pe obraji i se prelingeau lacrimi adevărate. Voortmann îi dăduse numărul lui de celular și, continuând să stea pe scaun, îl formă.

El răspunse după vreo duzină de apeluri.

— Voortmann.

Vocea îi era morocănoasa și în fundal se auzea zgomot mare: muzică puternică, un hohot ascuțit de femeie, un murmur de conversație și clinchet de pahare. Nu trebuia să fii geniu pentru a-ți da seama că se afla într-un bar, iar din vocea lui se auzea că e deja beat.

— Mary-Lou la telefon, rosti ea nerăbdătoare. Ce noutăți ai pentru mine, Voortmann?

— Aha, Mary-Lou... Vei fi încântată să afli că sunt pe drumul cel bun, am o pereche de clienți interesați, oameni bogați, shanghaiezi...

— *Shanghaiezi*? repeta ea oripilată. Erau mult prea aproape de casă. Bogați sau nu, nu puteau să fie interesați, deoarece era un joc prea periculos pentru ei. Ea avea nevoie de un american, sau un elvețian, un colecționar adevărat, un om cu bani adevărați, nu un afacerist chinez bogat.

— Le-am arătat fotografia, se lăuda Voortmann cuvintele lui încăllecându-se unele pe altele, fără pauză. Nu fi îngrijorată, mi-o vor aduce curând înapoi.

Mary-Lou închise telefonul. Omul era un bețiv. Le arătase fotografia la bar tuturor celor de teapa lui, iar ei le vor spune prietenilor lor. Nu va dura mult până când zvonul va începe să circule prin tot orașul. Realiza că a dat peste un mare necaz.

A doua zi, va trebui să ia colierul din seif.
DOUĂZECI ȘI PATRU

Lily se afla în biroul ei completând niște formulare pentru omul de la fisc, când zbârnâi soneria. Puse în funcție camera de luat vederi care asigura securitatea, pentru a vedea cine e și descoperi că privea un ecran gol. Neliniștită, apăsă butonul interfonului și întreabă cine e.

— Poliția, sosi răspunsul.

Se lăsă pe speteaza scaunului cu pulsul accelerat și cu gura brusc uscată. Ce au aflat? Ce știau? Au fost prinși contrabandiștii de antichități la aeroport și au ciripit? Un milion de întrebări îi alergau prin creier. Aruncând hârtiile de pe birou într-un sertar, îl izbi închizându-l și apăsă butonul, pentru a le da voie să intre.

Nu era decât unul, un ofițer tânăr cu figura pătrată și solemnă.

— Doamnă Song, s-a făcut o plângere în legătură cu parcare de pe stradă. Ni s-a comunicat că mașina dumneavoastră blochează drumul.

— Offf, rosti Lily ușurată. Era desigur mașina lui Mary-Lou și, pentru că nu voia să riște o amendă sau furia vecinilor, promise să facă ceva în legătură cu asta.

Și fu fericită când el plecă, după ce i-a înmânat avertismentul. Nu era nicio îndoială că vederea polițistului îi provocase un șoc. În genul ei de afaceri, avea nevoie să stea cât mai departe posibil de lege.

Colierul încă îi domina gândurile și puse mâna pe telefon pentru a-l suna pe elvețianul de legătură. El îi spuse că persoana amatoare nu era încă sigură, că îi mai trebuie ceva timp și că oricum îi e teamă că prețul este exorbitant, chiar și pentru un colecționar bogat.

— Am putea să ajungem la o înțelegere în legătură cu prețul, dădu Lily înapoi, dar el continuă să șovăie.

— Am să te sun eu, a fost tot ce i-a mai spus.

Ca pentru a se asigura că bijuteria valora suma uriașă care își închipuia ea că valorează, coborî scările

pivniței în lipăitul papucilor și formă cifrul, pentru a deschide seiful. Când ușa zvâcni deschizându-se, rămase înțepenită uitându-se la conținut.

Caseta de bijuterii fusese aruncată în fund și pachetele de bancnote erau împrăștiate și nelegate într-o parte. Ea era o femeie ordonată, orice lucru își avea locul lui – asta nu era opera ei. Știa că lăsase totul într-o ordine perfectă și caseta de bijuterii în față.

O scoase, îngrozită să nu fi dispărut colierul, și o deschise. Ușurarea făcu să-i tremure mâinile. Era încă acolo.

Căzu pe o ladă de ambalaj, strângând-o la piept. Cineva a fost acolo. Dar cine? Se ridica din nou în picioare și se duse să numere teancurile de bani. Lipsea o sumă substanțială. Își aminti de camera de securitate ce nu mai funcționa și pe Mary-Lou aici jos, singură, în dimineața aceea atât de devreme, când a știut că Lily se dusesese să-și ia micul dejun cu câțiva kilometri mai departe.

Dar cum de a aflat Mary-Lou de seif și mai ales cifrul? Numai ea îl știa și îi era imprimat în creier, nu-l trecuse pe nicio bucată de hârtie, pentru a nu risca să-l citească cineva.

Puse la loc teancurile de bancnote și luând caseta de bijuterii cu ea, închise seiful. Ieși apoi afară pentru a controla camera de luat vederi și descoperi că fusese deconectată. O repuse în funcție și dertilă banda înapoi. Nu era decât o singură persoană pe ea și aceasta era Mary-Lou, la ora opt și cinci minute în dimineața în care o găsisese aici, în pivniță, pretinzând că împachetează statuetele lui Buddha.

Trebuia să găsească un alt loc unde să ascundă colierul. Desigur ar fi putut să-l pună într-o cutie de valori din bancă, dar asta se putea dovedi periculos, dacă lucrurile nu mergeau bine și intervenea o investigație. Se gândi să-l ascundă sub saltea, dar acesta era cel dintâi loc unde ar fi căutat cineva. îl auzi pe micul canar ciripind pe verandă și astfel îi veni ideea. Exact așa, îl va ascunde sub

podeaua de glaspapir de pe fundul coliviei. Nimeni nu se va gândi vreodată să se uite acolo.

A

În timp ce-și rezolva treaba, pasărea ieși afară și i se așează pe mână, cântând fericita de atenția ce i se dădea. Ești o creatură mica și dulce, gândi ea zâmbind. Habar n-ai ca stai pe o comoară.

Hotărî să-i întindă lui Mary-Lou o cursă, să încerce să o surprindă asupra faptului. O sună și îi spuse că astăzi trebuia să plece de acasă. Avea o întâlnire cu un negustor și se aștepta să lipsească mai multe ore. Ar fi Mary-Lou așa amabila să vină să aibă grija de tot, în timp ce era plecată? Așa cum se așteptase, Mary-Lou accepta.

După care se grăbi să urce scările, își puse pantofii, zâmbi auzind canarul cântând și ieși cu mașina afară din curte. Porțile se închiseră cu un clinchet în urma ei.

DOUĂZECI ȘI CINCI

Primul lucru pe care l-a făcut Mary-Lou după ce Lily a sunat-o a fost să-i telefoneze lui Bennett. Spre surpriza ei, răspunse la primul țârâit.

— Ei bine? întrebă el rece și ea suspină.

— Îl am pentru tine diseară, răspunse ea.

— Unde și la ce oră?

Mary-Lou ezită. Exista ceva de gheață în legătură cu Bennett, ceva ce o speria. Ca și acuma de pildă, când a răspuns la telefon cu un ton de de indiferență, totală, încât ea avea impresia că de fapt nici nu-i păsa. Nu voia să riște să fie singură cu el când îi dădea colierul. N-avea încredere în el.

— La barul *Cloud 9*, ora opt. Și de data aceasta ea fu cea care a închis telefonul.

Se îndreptă spre casa lui Lily și controla camera de securitate din curte; fusese repusă în funcție. O dată înăuntru, se îndreptă direct spre pivniță. Deschise seiful și apoi făcu un pas înapoi oripilată. Caseta de bijuterii nu mai era acolo!

Răscoli printre teancurile de bani, pentru prima oară

neinteresată de ei, dar caseta de piele roșie dispăruse.

0 - *Dumnezeul - meu*. Lily l-a vândut. Sau poate l-a ascuns în alt loc. O îmboldi o speranță și fugi înapoi în sus pe scări, găsi cheia micului „seif de casă” al lui Lily, ascuns sub o grămadă de pulovere, și-l deschise. Colierul nu era acolo. Răscoli prin toate sertarele și dulapurile. Se uita chiar și sub saltea. Nimic.

Încă în dormitorul lui Lily, privea cu ochi goi imaginea ei palida din oglinda. Va trebui să-l amâne din nou pe Bennett, să-l ducă cu vorba până va afla cam pe unde e colierul. Era singura ei șansă.

Tremurând de nervi, știa că trebuie să iasă. Apucându-și geanta, ieși pe verandă. Canarul bătu din aripi pe stîngia lui, apoi izbucni într-un cântec. Trilurile lui ascuțite păreau că-i străpung creierul ca niște ace și ar fi vrut să-l ucidă. Stătea privindu-l în mica lui colivie frumoasă. Măinile îi tremurau de furie, dar desigur nu era păsărea de vină.

Avea nevoie să bea ceva și rugându-se ca falsul curaj pe care s-ar putea să i-l dea să o ajute să treacă de ziua aceasta, se îndreptă spre un bar aglomerat din Orașul Vechi unde trăgeau cea mai mare parte dintre negustorii de antichități.

Găsi un scaun liber, comanda o votca martini cu trei măsline și, încă tremurând, stătu privind morocănoasă nefericita ei reflectare în pereții de oglinzi din spatele tejghelei.

— Ce mai faci, Mary-Lou?

Se întoarse și-l privi pe omul care se strecurase în scaunul de la bar, alături de ea. Era un negustor de antichități pe care-l cunoștea oarecum.

— Dă-mi și mie la fel, i se adresă barmanului. Cum merg treburile? o întrebă apoi zâmbind.

Toți cunoșteau treburile tuturor celorlalți și știau exact cum mergeau treburile, cu excepția afacerilor secrete desigur.

— Ca de obicei. Luă o gură din martini.

— Se zvonește că a apărut pe aici o piesă specială, zise el. Ai auzit? Niște bijuterii. Un colier. Se spune că a aparținut împărătesei Văduve. Nu pot să spun că nu mi-ar plăcea să pun mâna pe el! râse tare. Și la fel, fără îndoială, și polițiștilor.

Sângele lui Mary-Lou îi alergă prin vene, tot atât de rece ca și băutura martini.

— N-am auzit, zise ea. Și oricum, de unde a apărut acest zvon?

Omul ridica din umeri.

— Ohooo, știi cum e cu zvonurile pe aici, dar acesta se spune că a apărut de la un afacerist bogat, care a fost contactat pentru a-l cumpăra. Ridica din nou din umeri alungind gândul. Desigur nimeni nu declara că a văzut realmente acest fenomen încă, este doar o vorbă în vânt. Dar, nu se știe niciodată. Ridica paharul. Noroc, zise el privind uimit cum Mary-Lou dădu peste cap martini-ul ei dintr-o singură sorbitura.

Apoi ea coborî de pe scaunul de la bar.

— Se presupune că mai trebuie să și muncesc, zise ea îndreptându-se spre ușă.

— Pe curând, strigă el.

Tremurând de furie, Mary-Lou se îndreptă spre biroul lui Voortmann.

— Nebunul naibii, bombăni ea stând în mașina oprită la stop. Nebunul dracului de bețiv descreirat. Am să-l ucid.

Găsi un loc de parcare pe stradă și merse pe jos furioasă până la porțile de fier și apăsă pe sonerie. Nu veni niciun răspuns și apăsă din nou, de data aceasta lăsându-și degetul acolo. Trecu un minut. Voortmann tot nu răspundea. Făcând un pas înapoi, privi în sus la ferestrele lui. Nicio lumină. Unde era idiotul?

Se îndreptă spre mașină și conduse direct înapoi la Lily. Trebuia cel puțin să încerce să muncească. Și trebuia să se înarmeze bine pentru întâlnirea cu Bennett de diseară. Să hotărască ce să-i spună.

Mary-Lou nu putuse să-l găsească pe Voortmann

deoarece, în aceeași dimineață, fusese vizitat de doi polițiști.

Auzise sirenele, privise afară pe fereastră și-i văzuse pe vagabonzii străzii risipindu-se ca niște potârniche în fața vânătorului și dispărând într-o încălceală de alei dosnice și murdare. Îi văzuse pe cei doi polițiști îndreptându-se spre ușa lui și sărise în sus, terorizat de țărâitul soneriei și de strigătele lor aspre, care-i cereau să deschidă.

Mai repede decât se mișcase de ani de zile, Voortmann matura de pe bancul de lucru colierul de diamante la care lucra, adună și celelalte câteva pietre și puse totul în micul seif de metal ascuns sub scândurile dușumelei, exact sub scaunul lui pivotant din piele. Arse fotografia colierului Cixi într-o scrumieră, apoi împrăștie pe dușumea micile fragmentele rămase, pentru ca nicio dovadă să nu poată fi adunată și asamblată ulterior din bucățelele carbonizate.

Cu inima la gât și gura uscată, apăsă butonul și le deschise, așteptând să cadă securea. Și aceasta căzu. Fu arestat fără drept de apel, acuzat de comercializare de bunuri furate. Fusese de asemenea căutat și pentru a fi luat la întrebări în legătură cu vânzarea unor antichități de valoare.

Voortmann fu băgat la închisoare fără avocat și știa că o să rămână acolo o lungă durată de vreme. Tremura din tot trupul. Ar fi vrut ceva de băut.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

Lily auzi zvonul în aceeași dimineață, la cafeneaua de pe Wuzhong Road, de lângă Piața de Antichități Dongtai, șoptit pe deasupra cânilor cu ceai verde fierbinte și *xiao long bao*, gâtuștile ei preferate din carne de porc, fierte în abur. Fața îi ardea de furie și plecă brusc, fără măcar să guste gâtuștile. Avea nevoie să discute cu Mary-Lou. Și asta chiar acum.

Bennett auzi zvonul pe când se afla pe banda de alergare din sala de gimnastică splendid echipată a hotelului *J.W. Marriott* de pe Nanjing Road, unde făcea

exerciții în fiecare dimineață. Când jumătatea lui de oră ajunsese la final, opri banda și auzi conversația făcută cu jumătate de gură în spatele lui. Se întoarse și descoperi că îl cunoștea pe unul dintre interlocutori. Era fiul unui afacerist bogat, care făcuse avere cu exportul de materiale electronice. Omul era un tip de joasă speță notoriu, dar probabil că avea un informator printre afacerile comerciale subterane ale orașului și Bennett nu avea niciun dubiu că știa despre ce vorbește.

Realizând ce se întâmplase, o înjură pe Mary-Lou, părăsi banda de alergare, făcu un duș, se îmbracă și plecă în căutarea mașinii lui. Era atât de furios încât ar fi fost în stare să o ucidă, dar înainte de asta, trebuia să vadă dacă avea colierul.

Când Lily reveni de la masă, Mary-Lou era acasă, ocupată să sorteze comenzile de copii ale figurinelor. Hotărâse să facă față faptelor, pretinzând că nu s-a întâmplat nimic rău, așa că acum se uită în sus zâmbindu-i lui Lily.

— Afacerile merg bine luna asta, zise ea, agitând un mic teanc de formulare pentru comenzi.

— Vino încoace, zise Lily. Am ceva să-ți spun.

Mary-Lou se ridică privind-o nesigură.

— Ce s-a întâmplat?

— Ești o mincinoasă și o palavragioaică. M-ai furat tot timpul, fără să-ți pese de prietenia noastră și nici de mâna de ajutor pe care ți-am întins-o când erai la pământ. Am avut încredere în tine, Mary-Lou Chen și tu mi-ai trădat încrederea. Iar acum, jumătate din Shanghai știe de colier.

— Care colier? o întrerupse Mary-Lou, încercând în continuare să pară nevinovată.

— Cel pe care l-ai văzut în seiful meu secret. Cel pe care ai încercat să-l vinzi pe piață pe nimic, celui mai periculos dintre cumpărători. Un chinez. Întinse o mână cu palma înainte, pentru a o opri pe Mary-Lou, când aceasta începu să protesteze. Nu încerca să găsești scuze, știu că

toate sunt minciuni. Nici măcar nu vreau să știu cum ai reușit. Vreau doar să ieși din casa mea. Acum.

Mary-Lou își dădu seama că nu era cazul să mai argumenteze. Fusesse judecata și găsită vinovata. Pentru ea nu mai exista nicio speranță să intre vreodată în posesia colierului. Își luă haina și geanta și trecu pe lângă Lily spre ușă.

— Nu-ți doresc succes în vânzări, Lily, zise ea cu amărăciune continuându-și drumul. De fapt, voi face tot ce voi putea pentru a te sabota. Inclusiv să merg la autorități.

— Făo, replică Lily. Nu vor găsi nimic. Doar un seif cu micile mele economii, făcute din vânzarea copiilor pentru comerțul turistic. Să nu-ți închipui că sunt proasta, Mary-Lou, pentru că greșești. Nici tu și nici autoritățile nu veți putea să vă atingeți de mine vreodată.

Poate că eu nu, dar Bennett Yuan da, gândi Mary-Lou în timp ce ieși afară din casă ca o furtună, pentru ultima oară.

În aceeași seară la ora opt, deși crezuse că sosește la timp, Bennett o aștepta deja în barul *Cloud 9*. Depusese o grija deosebită față de aspectul ei, astfel că era îmbrăcată cu o rochie nouă scurta din mătase crem și cu pantofi fără spate din antilopa, cu tocuri foarte înalte. Ochii îi erau subliniați de o umbră de bronz și buzele pline erau lăcuite cu obişnuitul ei roșu strălucitor. Purta cercei de aur lungi și o brățară de aur în forma de șarpe, ce se răsucea pe antebrațul ei subțire. Arăta minunat și știa asta.

— Stai jos, Mary-Lou, zise Bennet fără altă introducere, îmi închipui că ai colierul în geanta aia pe care o ții în mână?

— Nu chiar...

— Da sau nu?

— Nu, admise ea. Dar mâine...

Îi aruncă o privire dezgustată și ea îi evita ochii. Deoarece el nu comandase ceea ce voia ea să bea, îl chema pe chelner și îi ceru un martini. Era atât de agitata, încât de data aceasta uită să ceară și cele trei măsline negre și

să fie foarte rece.

— S-ar putea să nu ai colierul, continuă Bennett încet, ca un vânător care-și pândește prada. Dar jumătate din Shanghai știe de el. Cum explici asta?

O Doamne, auzise și el zvonurile, ca și Lily. N-ar fi trebuit să se ducă niciodată la

Voortamnn, dar o făcuse pentru că era disperată.

— Tu nu păreai interesat, iar eu aveam nevoie să găsesc repede un cumpărător, așa că m-am dus la Voortamnn...

— Șlefuitorul olandez de diamante? Nenorocitul ăla de doi bani? Dumnezeu, nu putea să vândă nimic mai valoros de două mii de dolari. Îți ieșiseși din minți? Ea lăsă capul în jos, în timp ce chelnerul îi puneă băutura în față. După ce plecă, apucă paharul și luă o înghițitură bună. Bennett se întinse peste masă. Fața lui era aproape de a ei, când continua încet: Ca să-ți spun drept, n-aș fi crezut povestea colierului, dacă n-aș fi găsit eu însumi dovada. În mod cert e în posesia lui Lily Song, nu-i așa? Deci te întreb, de ce să mă adresez unui intermediar, când pot merge direct la sursă? Lily îl are, draga mea, nu tu.

Ea îl privi împietrită, în timp ce el se ridica în picioare. Când plecă, nu-i spuse nici măcar la revedere.

Își pierduse serviciul și pierduse și colierul. Iar acum a pierduse și pe Bennett. Lumea pe care o cunoscuse șa, se sfârșise.

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Bennett știa că zvonul se răspândise prin tot orașul, alimentat de speculații privind valoarea colierului și cine anume îl posedă. De asemenea, știa că bijuteriile furate, cu o astfel de valoare muzeistică, ar fi imposibil de vândut la vreuna din casele de licitații celebre. Numai un colecționar particular, cineva obsedat de ideea fabuloasei și sinistrei bijuterii, ar fi fost gata să plătească milioanele, apoi să o țină ascunsă, scoțând-o la lumină doar când era singur, pentru a-și desfăta privirile, pentru a o ține în mână, amintindu-și proveniența. Exact în felul în care se spunea

că fac unii colecționari de tablouri furate, pe care le țineau încuiate în spatele unor panouri glisante, cu butoane electronice despre care numai ei știau că atunci când le apeși alunecă dându-se la o parte, pentru a da la iveală comori destinate plăcerii lor perverse și solitare.

Nimeni nu știa mai bine ca Bennett ca oamenii erau ciudați și ca acest tip deosebit de colecționar era un soi rar întâlnit. Dar nu chiar atât de rar. Avea câteva idei.

Însă, pentru moment fondul problemei trebuia să dispară de pe piață. Era prea periculos să încerci să-l vinzi. Niciun cumpărător n-ar mușca momeala. Știa că Lily va trebui să-l țină ascuns și să păstreze secretul. Nu exista niciun mod de a încerca să scape acuma de colier.

Între timp, el va urmări realizarea celei de a doua opțiuni, care până la urmă va face din el un om t>ogat. Trebuia să se ducă la Veneția să se însoare.

Mary-Lou încercă la nesfârșit să ia legătura cu Bennett, pentru a-și salva relația. În final, în disperare de cauză, se duse să-l găsească la sala de gimnastică *Marriott*, dar i se spuse că domnul Yuan a plecat. S-a dus în Europa, e informă recepționera, „să se însoare” adăugă ea zâmbind.

Mary-Lou crezu că-i vine rău. Inima i se zbuciumă în piept atât de violent, încât fata îi aduse un pahar cu apă și o sili să se așeze. Mai târziu, nu-și amintea cum a părăsit hotelul, nici cum a condus până acasă, dar se trezi urcând în apartamentul ei și încuind ușa. Se așeză tremurând lângă fereastra cea mare, cu cristalul ce trebuia să-i asigure un *chi* favorabil, urlând în tăcere, sfâșiată de durerea trădării lui Bennett. Nu mai avea pe nimeni. Nimic. Și nimic de pierdut.

Bennett avea dreptate în privința lui Lily. Nu putea să încerce să vândă colierul, până ce zvonurile nu se linișteau.

Elvețianul se retrăsese și ea trebuia să aștepte înaintea de a lua legătura cu alt amator.

Sedea în frumoasa ei curte, cu fântâna ce susura și

cu peștele de aur ce săgeta apa, în parfumul florilor roz de lotus și în aerul plin de ciripitul melodios al micuței păsări cântătoare și, pentru prima oară, și-ar fi dorit ca mama ei să nu-i fi dat niciodată colierul lui Tai L-am. Acuma n-ar fi avut aceasta problema. Avea afacerea suplimentară atât de productivă cu antichități furate, ar fi trebuit să se oprească la atâtă. Uneori ispita unei mari bogații te împinge la acțiuni extreme. Aproape că nu merita.

DOUĂZECI ȘI OPT

VENETIA

Luna a trecut repede, dar Grizelda reușise să organizeze totul perfect: Bazilica; florile; recepția de nuntă de la *Cipriani*. Zburase chiar până la Paris să supervizeze rochia, în legătură cu care se ajunsese în final la un compromis elegant. Preschy trebuia să poarte o rochie lungă din șifon culoarea ceții și, pentru că în noiembrie era frig la Venetia, o capă amplă de brocart auriu cu capișon, căptușită cu catifea de culoarea bronzului și tivită cu blană.

Daria și familia ei, împreună cu Sylvie, vor locui cu ele la *Palazzo Rendino* din secolul paisprezece, dar respectând tradiția, în noaptea dinaintea căsătoriei, Bennett nu va dormi sub același acoperiș cu mireasa. În loc de asta, el alege să stea de partea cealaltă a lagunei, la *Hotel deg'hains*, un monument extravagant al luxului, de la sfârșitul secolului, deoarece – spunea el – voia să traverseze laguna spre locul căsătoriei ca un pirat din vechime.

În noaptea dinaintea ceremoniei, Grizelda și Mimi dădeau o petrecere pentru toți oaspeții, cincizeci la număr, în luxosul Palazzo auriu fanat. Grizelda era strălucitoare în dantelă roșie Valentino, iar Mimi m și fon verde-mâr Versace, umblând de colo-colo pentru a se asigura că toată lumea se simte bine. Daria se ținea de mână cu soțul ei Tom, profesorul cel bărbos, care o ținea la rândul lui pe Lauren, Super-Kid și viitoare fată-purtătoare de flori, care acum era super-surescitată și cam supărăcioasă.

— Mi-e teamă că astă-seară e mai puțin „Super”, zise Daria mâhnită, dar Tom îi spuse că totul va fi bine, când va băga în stomac niște spaghetti, mâncarea ei favorita.

Daria părea un înger, arbitru blond al eleganței, într-un taior crem și cu ochii doar la Tom, ceea ce o făcu pe Preshy să zâmbească, aducându-și aminte cum descria vremea când l-a bătut la poker și l-a silit să se rămână în indispensabili, după care s-a îndrăgostit de el, pentru că „arăta palid și foarte profesor”.

Sylvie era îmbrăcată în negru.

— Mă subțiază, zise ea cu un oftat plin de regrete, dar era încântată că e oaspete de onoare și că de astă dată nu trebuia să gătească. Și ceilalți, cea mai mare parte prieteni ai mătușii Grizelda și ai lui Mimi, erau îmbrăcați cu tot ce era mai elegant și mai la moda, și probabil că mult prea tinerește pentru ei. Și desigur, mireasa în devenire era cât putuse mătușa ei de șic s-o facă, drapată într-o rochie bleumarin, care împreună cu parul ei lung și cârlionțat fluturând liber, o făceau să arate ca un înger preraphaelit, după cum afirmase Bennett.

Focurile ardeau în căminele uriașe de la ambele capete ale salonului lambrizat și aurit, iar pâlpâirea lumânărilor era reflectată de sclipirea vechilor candelabre de Murano, ce luminau frescele palide ale tavanului și transformau încăperea foarte înalta într-un loc intim. Un quartet de coarde intona Vivaldi, compozitorul Veneției natale, și chelneri în jachete albe circulau purtând tăvi mari de argint cu șampanie și apetitive, în timp ce Lalah și Schnuppi lătrau, înhățau ce puteau și se fugăreau exaltate printre picioarele tuturor.

Dincolo de ferestrele înalte, canalul lucea în amurgul ce devenea din ce în ce mai întunecat.

— Ce minunat, zise Bennett stând lângă fereastra și privind afară. Atât de întuneric și de liniște!

Preshy îl apucă de mână.

— Acuma înțelegi de ce iubesc așa de mult Veneția. El dădu din cap.

— Da, rosti gânditor. Acuma știu.

În curând Grizelda îi conduse pe oaspeți, jos, la ieșirea spre apă a Palazzo-ului, unde așteptau gondolele să-i ducă la restaurantul ales pentru dineul prenupțial.

Mica flotila aluneca pe canal până la o trattoria din Fundamente Nuove, cu vedere spre laguna încețoșata, Isola di San Michele și ceea ce putea fi numit cel mai frumos cimitir din lume. Și dineul se transformă într-un eveniment fericit, răgușind cu toții din cauza toasturilor aiurite, a cântecelor și a cantităților de vin prea mari și – printre alte bunătăți – a risotto-ului excepțional din fructe de mare, despre care Sylvie spuse că e cel mai bun din câte a gustat ea vreodată.

Preshy se bucura de tot, râzând alături de prietenele ei, când îl observă pe Bennett implicat într-o conversație serioasă cu mătușa Grizelda.

— Mătușa Grizelda îi amintește de responsabilitățile lui ca „ginere”, rosti Daria arătând spre ei și râzând. Sunt surprinsa că nu a avut o mică discuție și cu mine, despre păsări și albine.

Mult mai târziu, sâtui de mâncarea și de vinul bun, Preshy și Bennett hotărâră să plece singuri înapoi, la Palazzo Rendino. Ținându-se de talie înlănțuiți, merseră agale prin *călii* înguste pietruite și peste o mulțime de poduri, în timp ce Preshy vorbea de planurile ei privind viața lor împreună.

La poarta Palazzo-ului, se întoarse spre viitorul ei soț. El o ținu strâns lipită de el și ea își petrecu brațele în jurul gâtului lui, zâmbind spre frumoasa lui față.

— Măine, dragostea mea, șopti ea în timp ce îl săruta de noapte bună.

— Măine, promise Bennett cu un sărut final prelungit. De-abia aștept.

Preshy îl privi plecând, un bărbat înalt, frumos și elegant în costumul lui de culoare închisă. La colț se întoarse spre ea și ridica mâna în semn de adio. Era ceea ce ar fi visat orice femeie și pentru ea acest vis era pe cale

să devină realitate.

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Ziua nunții începu clară și de un albastru de gheață. Laguna liniștită scliffea în razele soarelui palid, împodobită ici și colo de spuma stârnită de elicea vreunui *motoscafo*. Preshy se opri o clipă, așa gătită de nuntă cum era, pe debarcaderul Palazzo-ului. Se gândi că nu văzuse niciodată Veneția atât de minunată. Gondola o aștepta, ancorată de stâlpul în dungi, cu baldachinul împodobit festiv cu ghirlande de verdeață, intersectate de mici floricele albe. Panglicile de la pălăria de paie a gondolierului fluturau în adierea slabă, când se apropie de ea pentru a o ajuta să se urce la bord, iar mâna lui era rece ca vântul din nord.

Îi zâmbi drept mulțumire, așezându-se pe pernele albe, aranjându-și rochia lungă de șifon de culoarea ceții și potrivindu-și gluga garnisită cu blană a capei peste coafura montantă. Ținea strâns în mână buchetul ca o ghirlandă, din orhidee de culoarea mierii. Era nervoasă, dar fericită.

Oamenii se întorceau pentru a o privi, în timp ce gondolierul o conducea de-a lungul lui Canal Grande. La stația de *vaporetto*, mulțimea ce aștepta vaporul îi făcu semne și îi ură noroc, iar Preshy le făcu la rândul ei cu mâna zâbind. Se simțea parcă era Cleopatra intrând în Roma.

Deoarece unchiul ei Oscar era mult de când urcase pe munți, spre un loc care presupunea că e raiul și nu avea altă rudă apropiată de gen masculin care să o conducă la altar, cu toate protestele mătușii Grizelda, hotărâse să se ducă la nunta și să se îndrepte spre altar singura.

— Nu sunt copil, îi spusese ea mătușii Grizelda cu o oră mai devreme, în timp ce sorbeau câte un pahar fortifiant de Prosecco la gheață, în *piano nobile* din Palazzo, salonul de la etajul întâi unde se desfășurase recepția cu o seară înainte. Aceasta a fost înainte ca Grizelda și Mimi să plece la biserică în propria lor gondolă, împreună cu câinii și un grup agitat de vechi prietene, toate înfoiate și cu pălării enorme, eșarfe de voal și

manșoane de blana, strălucind de bijuterii antice și scoțând țipete stridente și hohote de râs, la auzul vechilor glume pe care le spuneau. Am treizeci și opt de ani și în mod categoric mă pot duce și singura la biserica la propria mea căsătorie, mai adăugase ea.

Și mătușa Grizelda a oftat, recunoscându-se învinsa, ceva cu care nu prea era obișnuită. Dar până la urmă cedase și acuma sigur aștepta la capătul intervalului dintre șirul de bănci din splendida Basilica di Santa Maria della Salute, alături de Bennett și de oaspeții lor. Totuși, Bennett James nu avea oaspeți personali, deoarece nu avea familie și nici prieteni apropiați. Iată de ce Tom al Dariei fusese de acord să-i fie cavaler de onoare.

În timp ce gondola aluneca pe lângă Basilica, Preshy își ridică ochii spre marea cupolă ce licărea. Era biserica ei favorită din toată Venetia, în mod cert un oraș cu mai multe biserici decât oricare altul. Părea că există una la fiecare colț, una mai frumoasă decât alta. Dar pentru ea, Salute era specială.

Fusese adusă aici pentru prima oară de către părinții ei, când avea patru ani. I se spusese de nenumărate ori că nu era posibil să-și poată aminti această vizită, dar ea știa că totuși și-o amintea. Își aducea aminte de înălțimea ei avântată, o biserică gigantică pentru un copil așa de mic. Își aducea aminte de culorile bogate și strălucirea aurului, a picturilor și a mozaicurilor. Își aducea aminte că mama ei o ținea de o mână și tatăl ei de cealaltă, în timp ce mergeau de-a lungul culoarului dintre bănci, pentru a privi de aproape marele altar. Era singura amintire puternică pe care o avea despre părinții ei și datorită acestei amintiri se afla ea astăzi aici, la nunta ei.

Capa de brocart auriu tâlâzui în urma ei, în timp ce coborî din gondolă cu fața pe jumătate acoperită de gluga tivită cu blană moale. O mireasă misterioasă, gândi ea zâmbind și simțindu-se ca o eroină dintr-un roman de dragoste.

Biserica era rece și parfumul celor două mii de

trandafiri aduși cu avionul din Columbia umplea aerul. Mătușa

Grizelda îi ieși grăbită în întâmpinare, cu parul ei roșu aprins și fără vârstă într-un costum alb-perlă-și o pălărie purpurie mare cât roata carului, ce se potrivea de minune cu părul ei roșu. Purta o broșă cu diamante, pe care ar fi invidiat-o și Regina Elizabeta, dar Preshy văzu că fața ei era încruntată, în loc să fie zâmbăreată.

— Vino aici, dragă, o apucă de mână Grizelda și o trase de-o parte. Preshy o privi surprinsă. Organistul cânta Vivaldi și ea știa că era un simplu interludiu, până ce va putea ataca Haydn, ceea ce alesese ea pentru momentul când va păși pe intervalul dintre scaune. Nu e aici, continuă mătușa Grizelda.

— Cine nu e aici? întrebă ea uluită.

— Bennet, draga mea, nu e aici!

— Ooo... își privi uimită mătușa. Ei bine, traficul trebuie să fie de vină. A fost reținut în trafic, asta e tot.

— Ne aflăm pe Canal Grande, nu pe Madison Avenue, se încleșta Grizelda și mai strâns de mâna ei. Și oricum, Bennett nu e nici la hotel. Am sunat, Preshy. Mi-au spus că și-a achitat azi-noapte nota.

Preshy o privea pe mătușa ei cu ochii ieșiți din orbite. Ținea orhideele de culoarea mierii cu o strânsoare de moarte. Grizelda îi desfăcu degetele și aruncă orhideele la pământ. Apoi îi luă mâinile într-ale ei. Erau reci.

În ochii mătușii Grizelda se iviseră lacrimi.

— Nu va mai fi nicio nuntă, zise ea. Bennett a plecat.

Preshy se simțea ca și cum plutea pe undeva prin spațiu.

Era conștientă de prezența lui Mimi, albă ca un crin, și de figurile șocate ale lui Maurice și al Jeannei; de tremurul emoționat al bătrânelor prietene, strălucitoare cu pălăriile lor mari, dar acuma liniștite, privind-o. Domnișoarele de onoare, Sylvie și Daria, parcă pluteau și ele, adorabile în rochiile de culoarea caisei palide, cu ochi uriași și îngrijorați. Tom ținea mâna unei Super-Kid tăcută

și chiar și câinii nu mai lătrau.

Îi privi pe toți și apoi pe mătușa ei, care tot îi mai strângea mâinile înghețate.

— Trebuie să fie o greșeală, șopti ea. Sigur ne va suna și ne va spune ce s-a întâmplat... Putem să mai așteptăm... Nimeni nu scoase niciun cuvânt. Putem să controlăm din nou la hotel, continuă ea disperată. Au făcut o greșeală.

— O, draga mea... Lacrimile șiroiau pe obrajii mătușii ei.

Preshy n-o văzuse niciodată plângând.

— Nu, te rog, zise ea brusc calmă. Nu plânge, mătușă Grizelda. Ți se va prelinge rimelul.

— O, la dracu' cu rimelul, țipă mătușa ei furioasă. Cum îndrăznește să-ți faci una ca asta? Îl ucid, îl castrez, îi frâng gâtul cu mâinile mele...

Daria și Sylvie veniră repede și o înconjurară cu brațele, murmurând cât de rău le părea, că era ceva de neiertat, că o iubeau; că totul va fi în regulă, în curând.

Preshy nu zise nimic. Era ochiul din centrul ciclonului de furie și regrete, ce se învârtea în jurul ei; mireasa părăsită rușinos la altar. Și un altar atât de frumos, spre care cândva mama și tatăl ei o însoțiseră de-a lungul culoarului!

Se uită în jur, gândindu-se ce să iaca. Oaspeții veniseră din toată lumea pentru mica ei căsătorie intimă. Trebuia să se desfășoare o recepție în minunatul hotel *Cipriani*, dincolo de canal, pe insula Giudecca. Exista șampanie și tort de nuntă și foarte mulți trandafiri aduși din Columbia, iar mai târziu trebuia să aibă loc masa și dansul.

Se ridică în picioare, calmă, ca de gheață.

— În regulă, zise ea. Vă aduceți aminte vechea zicală: „Spectacolul trebuie să continue”?

Taxiurile pe apă așteaptă să ne ia și să ne ducă la petrecere, să mergem!

Și, urmată de Daria și de Sylvie, îi conduse pe drumul

de ieșire din marea Bazilică spre ceea ce, când se gândi la asta mai târziu, a semănat mai mult a priveghi decât a nuntă.

PARTEA A DOUA

RAFFERTY

TREIZECI

PARIS

A fost iama, cu zilele ei lungi și întunecoase ce o copleșeau, cu singurătatea din apartamentul pe care-l simțea acum gol, ceea ce a determinat-o pe Preshy să se urce în avionul de Boston, îndreptându-se spre Daria.

Stătuse acasă câteva săptămâni, parând cu zâmbetul pe buze întrebările vecinilor și prietenilor despre cum era viața de femeie măritată, răspunzându-le tăios că n-avea cum să știe, deoarece nu era măritată și că nici nu avusese intenția să fie, iar oamenii – ori erau prea politicoși, ori poate prea amabili pentru a mai întreba de ce și ce anume n-a mers.

Pe aeroportul *Logan*, când ieși din tunel spre spațiul *Sosiri*, Daria aruncă numai o privire spre pribeagă aceea amărâtă, cu părul țepos și doar cu bagaj de mână, și amândouă izbucniră în lacrimi.

În mașină, pe drumul spre Cambridge unde locuia Daria, îi dădu lui Preshy o cutie de Kleenex privind-o cu coada ochiului.

— Nu poți să continui în felul acesta, să știi. Nu ești prima femeie care a fost aruncată cât colo, chiar dacă ție ți s-a întâmplat chiar în fața altarului.

— Nu-mi aduce aminte, zise Preshy cu un oftat și privi ploaia de afară fără s-o vadă. N-a mai luat legătura cu mine, să știi. Nici măcar un telefon, sau un e-mail, pentru a se explica. Și eu sunt prea mândră să încerc să dau de el. N-a reușit nici mătușa Grizelda, deși a pus niște detectivi să-l caute. Chicoti printre lacrimi. Poate că ar fi mai bine să sper că nu va pune mâna pe el, pentru că-l va ucide.

— *Îl va castra*, aceasta e expresia, pe care am impresia că am auzit-o folosind-o.

— Oricum s-au întors cu mâinile goale. Nu exista niciun Bennett James la Shanghai. Nu exista niciun apartament mare; nicio Companie de export James. Și nimeni n-a auzit vreodată de el la Dartmouth. Bennett James pur și simplu nu exista, Daria. Cine este el exact și de ce a făcut ceea ce a făcut, e un mister pentru mine, deși mătușa spune că n-a umblat decât după banii mei.

— Care bani? apăsă Daria frâna ce scrâșni strident la lumina roșie a semaforului. Se întoarse să-i zâmbească polițistului din mașina de patrulare, ce oprise exact lângă ea. El o privea fix. N-am făcut nicio greșeala, mimă ea cu gura cuvintele, iar el ridica din sprâncene și dădu din cap, amenințând-o cu un deget. O, fir-ar al naibii, adaugă ea manevrând atentă, când stopul se făcu verde. Eram așa de prinsă de ticălosul ăla de Bennett, încât nici nu mă gândeam ce fac.

Preshy părea că nu aude și continuă să vorbească:

— Asta e exact ce i-am spus și eu mătușii Grizelda. *Care bani?* N-am bani. Tot ce am e magazinul, din care scot ce mi-e necesar pentru a trăi, dar fără extravagante. Însă mătușa spune că totuși arăt ca o bogătașă, cu diametrale mele și apartamentul din Paris. Mi-a spus că Bennett *a crezut* că sunt bogată, mai ales când a aflat că e mătușa mea, iar eu sunt singura ei rudă în viață. „Ia gândește-te, fato”, mi-a spus ea. „Întreabă-te, așa cum sunt sigură că a făcut și Bennett, *cui* exact îi va lăsa averea iubită ta mătușă Grizelda?” Preshy se întoarse pentru a se uita la Daria, care se concentra asupra condusului mașinii. I-am spus că niciodată nu m-am gândit la asta. Vreau să spun la moartea ei... ei bine știi tu. Și mătușa mi-a spus că e foarte bine că n-am făcut-o, deoarece nu are în perspectivă imediată niciun plan de plecare. Mi-a spus apoi că trebuie să-mi facă o mărturisire.

Daria își luă ochii de pe șosea timp de o secundă și o privi.

— O mărturisire? Ce păcatelor a făcut? Conduse mașina pe o alee pavată cu cărămizi - dacă cei doi «metri

jumătate, sau cam atâția, din fața unei case mici în stil federal ar putea purta numele grandios de „alee”. Opri în parcare și se întoarse din nou spre Preshy, așteptând să-i răspundă.

— Îți amintești noaptea dinaintea nunții, când am avut un dineu în mica și simpatica *trattoria* de pe Fondementa Nuove? Daria dădu aprobator din cap. Îți amintești că toți ne distram de minune, rostind toasturi aiurite și râzând la glumele fiecăruia... Daria dădu din nou din cap. Toți, în afară de Bennett, continuă Preshy. L-am văzut cufundat într-o discuție cu mătușa Grizelda și iată despre ce mi-a spus ea că au vorbit: i-a povestit lui Bennett cum un nebun aproape că a aruncat-o de pe Grande Corniche cu câteva săptămâni în urmă. Că și-a închipuit că va muri și primul ei gând a fost că va fi blestemată dacă va rata căsătoria mea. Bennett a râs și apoi i-a replicat: „Poate că era chiar Preshy, care a încercat să te înlăture, pentru a putea pune mâna pe banii tăi”. Mătușa Grizelda mi-a relatat că a fost puțin cam surprinsă, dar a înlăturat imediat gândul. O, nu, i-a spus ea, Preshy știe că nu va moșteni nimic. E o fată puternică și e inteligentă. Vreau să-și croiască singură drumul în viață. Tot ce am va fi lăsat operelor de binefacere preferate de mine: Fundația Prințesa Grace, îngrijirea copiilor bolnavi de cancer și îngrijirea cailor de curse scoși la pensie. Și Mimi face același lucru, zice că i-ar fi spus. Numai că ea își lasă banii ogarilor de curse care nu mai aleargă. După asta, Bennett a devenit foarte tăcut și acuma îmi aduc și eu aminte că la fel de tăcut a fost și pe drumul nostru de întoarcere la Palazzo. Eu am fost cea care am purtat toată conversația, făcând tot feluri de planuri de viitor.

— Ticălosul! Coborâră din mașina pentru a se putea îmbrățișa sub consola de la intrare. Ești ca eroina romanului lui Henry James. Cum se numește? *Washington Square*?

Preshy schița o grimasă, în timp ce-și tampona ochii, înainte de a intra să-și întâlnească fina.

— Ei bine, mă aflu exact în orașul potrivit pentru asta, zise ea trăgându-și nasul. Lauren, Super-Kid, se aruncă în brațele lui Preshy imediat ce trecu pragul. Ea o prinse și o ridica în brațe, gemând de cât de grea devenise. O să crești mai înalta ca mine, Super-Kid, se plânse ea, și doar mi-ai promis că n-ai s-o faci.

— Am să încerc, mătușă Presh, realmente am să încerc, zise Super-Kid printre chicoteli.

Tom le aștepta, ponosit ca de obicei: gen profesor, într-un pulover vechi și pantaloni reiați. Nu numai că era un stimat profesor de fizică, dar era și un bun bucătar și pregătise deja cina, iar masa era aranjată cu un amestec de veselă veche și șervețele de hârtie.

Încăperea mare ce ocupa tot parterul casei, ai cărei pereți interiori fuseseră dărâmați pentru a se combina bucătăria cu sufrageria și camera de zi, era în obișnuita stare haotică, cu haine părăsite acolo unde fuseseră dezbrăcate, cu bunurile și jucăriile puștoaicei aruncate peste tot și un strat fin de praf deasupra. Focul ardea în căminul înconjurat de sculpturile vopsite în alb și Neil Young cânta la aparatul stereo, în timp ce Anderson Cooper vorbea fără sunet la televizorul cu sonorul închis.

Tom destupa o sticlă de Cotes du Rhône ieftin cu un tirbușon de modă veche și sticla se bălâbânea între genunchii lui. În final, reuși să scoată dopul cu un pocnet elegant și zâmbi spre Preshy.

— Bine ai venit printre îndrăgostiți, zise el turnându-i un pahar și întinzându-i-l. Vino aici, copilă, îneacă-ți amarul în asta.

— O... Tom! îl privi cu ochii plini de lacrimi și clătină din cap.

— E cazul să treci peste asta, copilă. Bennett nu se va mai întoarce și dacă totuși va încerca, asta doar peste cadavrul meu. Sau al lui... adăugă el întunecat, turnând vin pentru soția lui și dându-i lui Super-Kid sucul de portocale.

— Iată care e înțelegerea, interveni Daria, în timp ce Preshy mută o boxă stereo și vreo două pulovere și se

trânti pe sofaua desfundată și acoperită cu riylon. Am hotărât să-ți acordăm exact treizeci de „Zile pentru Regrete”. Asta înseamnă că treizeci de zile poți să jalești, să gemi, să te plângi oricui și să-ți fie milă de tine. După care – gata! Ai înțeles? Mută boxa mai departe și se așază lângă prietena ei. Ai înșele, Presh? Treizeci de zile să te bălăcești în autocompătimire, apoi va trebui să continui să-ți vezi de treabă. Deci, așa cum se spune, batem palma? Sau nu?

Preshy o privi cu îndoială.

— În regulă. Am să încerc.

— Să încerci nu e suficient. Va trebui să faci asta, Presh. Și ai să supraviețuiești! N-a murit nimeni, nimeni n-a fost rănit – decât mândria și sentimentele tale. Ai o viață, continuă să ți-o trăiești. Promite-mi asta – și noi îți promitem să te ascultăm și să te susținem exact treizeci de Zile de Regrete. E în regulă?

Preshy trase adânc aer în piept. Nu era sigură că va putea trăi așa, dar oricum promise s-o facă.

Tom ridică paharul.

— Bravo, zise el. Beau pentru asta. Apoi luă o casoletă cu boeuf bourghignon din cuptor, o trânti pe suportul cu trei picioare din mijlocul mesei, tăie o felie crocantă, scoase și salata și li se adresă: Veniți la masă, copii!

Preshy se gândi că erau cele mai alinătoare bucate pe care le mâncase vreodată, stând acolo cu adevărații ei prieteni, înconjurată de dragostea lor și liberă să verse lacrimi în paharul cu vin, în cea dintâi zi dintre Zilele pentru Regrete.

În mod deliberat, prefăcându-se cât se poate de nevinovate, Daria și Super-Kid o ținură ocupată, ducându-o la școala Montessori și la plimbare pe râul Charles, la cumpărături în cooperativa Harvard pentru tricouri și șepci de baseball și să răscolească prin prăvăliile cu cărți și CD-uri. Dar chiar și așa, când Zilele pentru Regrete au devenit mai coplesitoare, a scăpat ducându-se singură la

cabana dărăpănată a familiei de la Cape Cod, împreună cu amintirile ei fericite din tinerețe.

Se plimbă singură, privind valurile ce se spărgeau pe plaja iernii. Și mai târziu; cuibărită în balansoarul de pe verandă, se legăna înfodolită în pulovere și păături ce nu lăsau frigul să o pătrundă și se întreba, iar și iar, cum a putut să facă o astfel de faptă teribilă, omul de care ea a crezut că e iubită.

Apoi începu să-și pună și alte întrebări, cum ar fi: ea îl mai iubea încă pe Bennett? L-a iubit vreodată? Ori pur și simplu a fost „scoasă din papuci” de felul cum arăta, de farmecul și aspectul pur romantic al legăturii lor, la mare distanță? Sau, a fost dată gata de telefoanele lui de „noapte bună, somn ușor”, indiferent unde se afla în lume; de flori; de șampanie; de weekend-urile petrecute la țară; de inelul de logodnă? Gândindu-se la toate astea, realizează că Bennett o îndreptase spre căsătorie atât de repede, încât niciodată nu se gândise serios la ce va însemna viața lor împreună, ca pereche căsătorită. Și, privind în urmă, nici nu știa realmente prea multe despre Bennett, doar ceea ce îi spusese el – și ceea ce ea crezuse în totalitate.

De exemplu, istoria copilăriei lui la orfelinat și motivul lipsei de prieteni; afacerile pline de succes pe care le deținea și care ea crezuse că făceau din el un om plin de bani. Nu-i cunoștea nici măcar adresa de acasă; tot ce avea era adresa de e-mail și numărul celularului, deoarece el motivase că să mișca tot timpul.

Privind înapoi, își dădu seama că a fost o proastă. Deși n-ar fi vrut să creadă, Bennett James, sau indiferent cine era el, n-a iubit-o niciodată și se căsătorea cu ea doar pentru presupușii ei bani. Nu știa ce doare mai tare! Și, spre deosebire de eroina romanului *Washington Square*, n-a putut să-i închidă ușa în nas, deoarece el pur și simplu a dispărut în aerul rarefiat. Sau acolo unde dispar bărbații ca eh Poate chiar la Marbella, gândi ea cu amărăciune. Nu era Spania locul unde toți bărbații trădători mergeau să-și cheltuiască câștigurile obținute prin înșelăciune?

Simțindu-se puțin mai bine, se întoarse la Boston și îi spuse Dariai că a ajuns la final cu tot. A primit o lovitură, dar s-a ridicat din nou în picioare, și la dracu' cu Bennett James!

— Ți-au mai rămas câteva Zile de Regrete, îi aminti Daria și, ca la comanda, Preshy izbucni în lacrimi și se așeza plângând pe sofa. Trebuie să-ți vezi de viața, Presh, continuă Daria cu tristețe. E timpul să mergi mai departe.

TREIZECI ȘI UNU

PARIS

O săptămână mai târziu se afla din nou acasă. Era o dimineață strălucitoare de decembrie, dar obloanele erau închise și ea stătea întinsă pe sofa. În cameră nu se auzea niciun zgomot. Nici sunetul telefonului, nici muzică și nici traficul de pe strada Jacob nu putea fi auzit prin obloanele închise. În mod normal, ar fi trebuit să-și ia cafeaua și bagheta zilnică la cafeneaua obișnuită, dar nici măcar acestui fapt nu-i putea face față. Se afla în cea de a douăzecea zi, din cadrul Zilelor pentru Regrete acordate de Daria. Și cufundată adânc în aceleași vechi întrebări. Era oare Bennett chiar atât de crud? Intenționase realmente să se însoare cu ea, doar pentru presupusa ei moștenire? Cum a putut să facă asta? Era așa de drăguț, de iubitor, de fermecător!

Cu o noapte în urmă, sunase mătușa Grizelda rugând-o să vină să stea cu ele.

— Am putea să mergem să schiem, propuse ea făcând-o pe Preshy să râdă, deoarece ideea ca mătușa Grizelda să schieze la vârsta ei (deși tot nu știa exact care e aceasta) era înspăimântătoare și oricum știa că e doar o scuză și că mătușa pur și simplu voia să n-o piardă din ochi. Vreau să mă asigur că nu faci nimic „nebunesc”, a adăugat ea.

— Niciun bărbat nu merita să faci ceva „nebunesc” pentru el, promise Preshy dar asta nu schimbase cu nimic lucrurile. Era în impas, gândindu-se unde anume să se

ducă. Cu excepția, așa cum o îndemnaseră Daria și Sylvie, *mereu înainte!*

Oftând alunecă de pe sofa și se duse să se privească în oglinda ornamentală, cu ramă aurită Louis XVI, de deasupra căminului. Nu-i plăcu ce văzu. Fața ei nemachiată era palidă și pătată, ochii erau înconjurați de roșu, părul nepieptănat era o harababură ce atârna. Își trecu degetele prin el, dându-și-l la o parte de pe față și întrebându-se de ce trebuia să fie atât de creț, când restul lumii îl avea atât de lins. Viața pur și simplu nu e corectă, gândi ea, în timp ce o lacrimă alunecă în jos pe obrazul fanat. Se uită la oroarea ce se reflecta în oglindă.

— Tu, idioato, se adresă imaginii cu asprime. *Bălăcindu-te* în auto-compătimire! Crezi că Bennett face la fel? O, nu! Catgegoric nu. Își lăsă părul să cadă înapoi în jurul feței. Ei bine, nu pot face nimic în legătură cu Bennett, își spuse ea cu voce tare. Dar pot face ceva în legătura cu părul.

O oră mai târziu, ședea pe scaun în salonul de coafură de pe bulevardulăt.

— Germain.

— Taie-l scurt, îi spuse ea coaforului.

El apucă în mână o buclă, trecându-și-o admirativ printre degete.

— Ești sigură? o întrebă apoi. Am putea doar să-l scurtăm până la umăr și să ne oprim, să vedem dacă-ți place. Scurt de tot e o schimbare drastică.

— Asta e exact ceea ce vreau, zise Preshey fermă. O schimbare drastică. Vreau să arăt ca Andrey Hepbum.

Două ore mai târziu nu arăta exact ca Andrey Hepbum, dar în mod sigur se produsese o schimbare drastică. Coama ei creață dispăruse și în locul ei se afla o cască netedă blond-arâmie, cu părul scurt la ceafă și breton des atârându-i în ochi. Își trecu mâinile prin el, scutură din cap și-l înfoie cu degetele. Într-un fel, cu noua ei ninsoare se simțea eliberată de trecut, eliberată de femeia romantică și slabă care fusese odată. *Aceasta* era

noua Preshy Rafferty.

Pentru a sublinia și mai mult realitatea aceasta, luă metroul până la bulevardul Haussmann și la Galerile Lafayette, unde se duse la departamentul lenjerie. O oră acolo, îi aduse un câștig net materializat într-un tezaur de lenjerie adorabilă, care – deși gândea că va fi singura care va reuși să o vadă vreodată – într-un fel o făcea să se simtă mai bine. După care, hoinări prin departamentul cosmetice și parfumuri. Stând pe un scaun în sectorul Chanel, își lăsă fața pe mâinile unei tinere șic uluitoare, care privindu-i părul arămiu insistă să cumpere un ruj roz și un fard de obraz tot roz.

— Îți va face pielea să scânteieze, o asigură ea. Și dorindu-și într-adevăr „să scânteieze”, Preshy le cumpără.

Uitându-se la parfumuri, se întreabă oare de cât timp folosea aceeași nuanță. Probabil de zece sau doisprezece ani. Întotdeauna a considerat-o drept „semnătura” ei, așa cum fac multe femei, deși desigur era folosită de milioane dintre ele. Acuma avea intenția să schimbe și asta. Alese Hermes. Se numea Faubourg 24, care era de fapt adresa firmei Hermes, din Faubourg St.

— Honore.

— A fost parfumul favorit al prințesei Diana, o informă vânzătoarea făcând-o pe Preshy să se întrebe o clipă dacă făcuse într-adevăr o alegere bună. La urma urmei, Lady Di n-a avut prea mult noroc la bărbați, nu-i așa?

Se gândi să cumpere o pereche de pantofi scumpi, dar hotărî că era genul de cumpărătură-clișeu al unei „femeii disprețuite” și ea nu voia în mod categoric să fie un clișeu, așa că în loc de asta luă un taxi până la *Verlaine*, unde o găsi pe Sylvie ocupată cu întocmirea meniului pentru cină.

Aceasta ridică ochii spre Preshy care intra pe ușă și se răsuci brusc.

— Ei bine? întreabă Preshy.

— Arăți total diferită. Nu știu dacă se datorează

părului sau rujului roz, dar cred că-mi place.

— *Crezi?* Figura lui Preshy se lungi și-și trecu mâinile îngrijorată prin casca de păr scurt. Asta sunt eu cea nouă. Nu te-am făcut praf?

Sylvie râse.

— Sigur că da. Pur și simplu abia te-am recunoscut. La urma urmei, nu te-am văzut niciodată fără norul acela uriaș de păr. Acuma pot să-ți văd fața și arată foarte bine.

Preshy fu mândră de aprecierea ei.

— M-am privit în oglindă în dimineața aceasta și mi-am spus „Punct. Merg mai departe”.

— Îmi place. Oricum ești aproape la sfârșitul Zilelor pentru Regrete, e timpul să te aduni. Hai să bem împreună o ceașcă de cafea și să mâncăm un sandvici. O să-i las pe băieți să se ocupe de treabă. Nu pot cauza prea multe stricăciuni, într-o jumătate de oră. Cel puțin, nu cred.

A fost bine că și-a petrecut timpul cu Sylvie, dar mai târziu în aceeași seară, din nou singura în apartamentul ei, Preshy se gândi iar la Bennett, aducându-și aminte de *Bateau Mouche* și de cinele intime luate împreună în micuțele restaurante din vecinătate; amintindu-și modul cum l-a surprins privind-o admirativ; și salutul de bun sosit de câte ori venea „acasă” pe strada Jacob. *O, Doamne*, gândi ea urând liniștea din jur, *oare ce am să fac?*

Naviga pe Internet, când dădu peste fotografia unui grup de pisicuțe cu ochii și urechile mari și destul de costelive. Simți că se topește, privind atâta inocența! Și într-un impuls, o sună pe crescătoare, care îi spuse că nu mai rămăsese nicio pisicuță, dar avea o pisică puțin mai mare, de nouă luni, ce-i fusese returnată, deoarece cumpărătorul se dovedise a fi alergic la ea.

— O iau eu, zise imediat Preshy.

— Poate ca întâi ai vrea să o cunoști, să vezi dacă vă potriviți, îi spuse cu îndoială crescătorea, interesată ca pisica ei să meargă într-un loc bun.

— O, ne potrivim! Știu că așa e, replică Preshy. La urma urmei, nu *amândouă* fuseseră respinse? *Amândouă*

au fost „restituite expeditorului” ca să spunem așa. Și astfel, siameza de vânzare, cu numele nostim de Miranda Reginei de Aur, deveni a ei.

Preshy se duse cu mașina să ia frumusețea crem-cioco-Iație, cu ochi de un bleu mai strălucitor decât orice safir. O va duce acasă în siguranță, sau așa își închipui, în cutia aceea de voiaj din carton aflată pe bancheta din spate. Dar nu avusese în vedere ingeniozitatea siamezelor hotărâte să iasă afară, și – ca o Houdini – în curând pisica stătea în poala ei.

— Miau, rosti privind cu seriozitate figura lui Preshy, în lumina roșie a semaforului.

— Mi-au și ție, îi răspunse ricanând. Și astfel, numele ei a rămas Mi-au.

Desigur, Mi-au îi află imediat toate secretele. Preshy își mărturisi necazurile în delicata ureche ciocolatie și pisica o privi cu înțeles, torcând ușor plină de simpatie.

A doua zi cumpără o cutie de voiaj specială foarte elegantă, care să reziste experienței Houdini, și plecă cu pisica în vizită la mătușile ei din Monte Carlo.

Lalah și Schnuppi se grăbiră să o întâmpine lătrând, în timp ce se afla în hol strângând la piept cutia de voiaj și, în spatele siguranței oferita de ușița din plasa, Mi-au urla îndelung privindu-i.

Mătușile își priviră uimite cățelușele, care brusc o luară la fugă cu cozile între picioare, și se ascuseră în spatele lor.

— Desigur, în mod clar pisica e înlocuitorul unui bărbat, zise mătușa Grizelda suspicioasă.

— Și ce e râu în asta? Întrebă Preshy. Cel puțin, alături de ea, știu unde mă aflu.

Și, confrunțați cu această privire siameză bleu ce nu clipea, câinii plecară și se așezară în liniște pe podea, în timp ce Mi-au ieși din cutie și se încolăci triumfătoare pe sofa, mândră de locul ei dintre cele două mătuși.

E un început bun, gândi Preshy netezindu-și părul scurt „și zâmbindu-le ființelor pe care le iubea.

TREIZECI ȘI DOI SHANGHAI

Dacă Lily s-ar fi gândit să întocmească o listă cu persoanele de care nu se așteaptă să mai audă vreodată, Bennett ar fi fost în fruntea ei, cu Mary-Lou pe locul al doilea. Așa că fu foarte surprinsă, când află vești de la amândoi.

Bennett nu-i telefonă; veni în persoană să o vadă, sunând la sonerie într-o seară la ora șapte, la aproximativ o lună după ce o concediasse pe Mary-Lou. Când Lily privi ecranul televiziunii cu circuit închis ce asigura securitatea porții, fu uluită să-l vadă stând acolo, în mână cu un buchet mare de crini Casablanca. Apăsând pe butonul interfonului i se adresă tăios:

— Ce dorești?

— Aș vrea să vorbesc cu tine, Lily. Dacă ai puțin timp, răspunse el.

La urma urmei era curtenitor și în afară de asta era curioasă să vadă ce dorește, așa că deschise poarta și-l lăsă să intre. Apoi ieși pe verandă, în timp ce el se îndrepta spre ea, cu florile înainte. Ca o ofertă de pace, gândi ea, întrebându-se dacă nu venea să pledeze în favoarea lui Mary-Lou.

Apoi el continuă zâmbind:

— Am intenționat să iau legătura cu tine mai devreme, dar am fost în Europa. Am realizat că, în seara aceea când ne-am întâlnit, aveam atât de multe de discutat și n-am avut suficient timp pentru a ne spune totul. Ea tocmai se întreba ce naiba își închipuia el că au în comun, însă Bennett începu să-și desfășoare farmecele. Nu ești așa amabilă să mă inviți înăuntru? mai zise el oferindu-i acel zâmbet blând ce înmuia inimile și față de care, în ciuda ei, reacționa ca orice femeie.

Apoi el urcă treptele verandei, oprindu-se să admire canarul. Inima ei începu să-i bubue în piept, când el rămase privind colivia în care ascunsese colierul, încât fu surprinsă că n-o auzea și el.

— O pasăre cântătoare care nu cântă, zise el în timp ce intrau în casă. Ce neobișnuit!

Parfumul crinilor pe care îi ținea în mână pluti spre ea, puternic ca un parfum franțuzesc.

— Grini pentru un Crin zise el. Dar sunt sigur că nu sunt primul bărbat care-ți spune asta.

Îi luă florile din mână, cu un mulțumesc scurt, lipsit de zâmbet, le puse pe o măsuță, apoi îi făcu semn spre un scaun.

— Presupun că ai venit să pledezi cauza lui Mary-Lou, zise ea așezându-se pe sofa și privindu-l cu atenție.

El ridică surprins din sprâncene.

— Și de ce aş face-o? Ce i s-a întâmplat?

Reflectă ce bun actor era.

— Vrei să spui că nu știi?

— Nu știu despre ce vorbești. Ți-am spus, am fost plecat și oricum lucrurile s-au terminat între noi. Ridică din umeri nepăsător. A fost nostim cât timp a durat, dar era momentul să ne vedem fiecare de drum.

— Atunci asta ne face egali. Mary-Lou nu mai lucrează pentru mine. Aș putea să te întreb care e motivul exact al acestei vizite?

— Am fost impresionat când te-am întâlnit. O, am gândit eu, asta nu e o fată frivolă. E o femeie serioasă. O femeie cu care pot să fac afaceri.

— Și ce fel de afaceri am putea face?

— Am o propunere pentru tine, zise el alegându-și cuvintele cu grijă. Ai în posesie o piesă excepțională. Prin orașul ăsta zvonurile circulă, dar tu și eu, ca și Mary-Lou, știm care e adevărul.

— Am auzit și eu zvonurile. Dar nu au nimic de a face cu mine.

— Nu asta e ceea ce afirma Mary-Lou. Și eu am bune motive să o cred.

Obrajii lui Lily luară foc. Mary-Lou o trădase încă o dată. Apoi spuse:

— Cred că ar trebui să știi că am concediat-o pe

Mary-Lou pentru că mă fura. Un fost angajat nemulțumit va spune orice pentru a se răzbuna. Sunt sigură că și tu, în calitate de afacerist, ești conștient de asta.

— Sunt de asemenea conștient și de faptul că spune adevărul și că a încercat să vândă colierul prin Voortamnn, șlefuitorul ăla de diamante de trei parale, care la rândul lui a încercat să-l vândă unui șanghaiez bogat dar, de nerecomandat, care în schimb a deschis gura și a boscorodit povestea la toată lumea. Dar dacă n-ar fi făcut-o, nu m-aș afla eu aici, pentru că aș fi fost sigur că până acuma l-ai vândut deja. Clătină din cap, privind-o cu regret. Păcat că tranzacția cu agentul elvețian a căzut. Ridică din no” u mâna pentru a-i opri protestele. Nu mă întreba cum am aflat. A fost un ghinion că între tine și această afacere au intervenit zvonurile, dar asta mi-a lăsat drum liber mie, pentru a-ți oferi o nouă înțelegere. Și de data aceasta, Lily, tranzacția e cu adevărat profesională.

Stomacul lui Lily se întorsese pe dos de nervi. Se duse la bucătărie și reveni cu o sticlă de

San Pellegrino și două pahare. Le umplu pe amândouă, luă unul și se așează pe scaunul din lemn de ulm privind-l.

— Să închinăm pentru colaborarea noastră? ridică Bennett paharul, de acuma sigur pe el.

— Spune-mi exact despre ce vorbești, zise ea sorbind din apă.

— E foarte simplu. Ai colierul cadavrului. Eu am cumpărător. Acesta e gata să achite o sumă substanțială în avans, dar vrea să știe dacă ceea ce va primi e exact obiectul pentru care a fost contactat. Deci, trebuie să văd colierul. Și de asemenea, am nevoie de documente scrise privind autenticitatea lui. Luă o gură de apă, dar ochii nu i se dezlipiră de pe fața ei. Și desigur, trebuie să ajungem la o înțelegere privind prețul. Cumpărătorul meu ar putea da treizeci de milioane.

Suma era mult mai mare decât anticipase Lily și își dădu seama că exagera, pentru a o impresiona. Juca

vechiul joc al omului de încredere, spunându-i ce-și închipuia că dorea ea să audă și fluturându-i milioanele prin față, așa cum faci cu morcovul cu care ispitești măgarul, pentru ca ea să sară după ele cu gura căscată. Oare chiar crede că îi va da colierul și-i va spune „OK, ia-l”?

— Jumătate-jumătate. Bennett se aplecă spre ea plin de înflăcărare. Nu va mai trebui să vinzi niciodată antichități false. Ce spui, Lily? Suntem parteneri?

— Va trebui să cauți în altă parte un partener, Bennett, deoarece eu n-am colierul cadavrului. Și nici nu știu cine-l are. Un zvon, asta e tot. Se ridică în picioare concediindu-l. Doar un zvon!

Bennett se ridică. Apoi se apropie de ea. Frica îi alunecă de-a lungul spinării, când ochii lui deveniți brusc reci se cufundară într-ai ei.

— O, ba da, îl ai, Lily, rosti el încet. Și eu intenționez să ți-l iau. În orice fel am să pot. Dar, de ce să nu facem asta în cel mai plăcut mod, să încheiem o tranzacție, să devenim parteneri? Sau preferi modul celălalt, mai puțin plăcut?

Deoarece știi ceva, Lily? Indiferent ce se va întâmpla, intenționez să am acest colier! făcu un pas înapoi și zâmbetul fermecător apăru din nou. Ei bine, am stat de vorbă. Acuma te las în pace, îți dau timp de gândire. Să zicem până mâine seară, la aceeași oră. Amenințarea atârna în aer și Lily și-o aminti pe Mary-Lou spunându-i că probabil Bennett și-a ucis bogata lui soție, pentru a-i lua banii. Înflorată, își dădu seama că într-adevăr era în stare de așa ceva. Mâine seară la ora șapte, continuă Bennett. Apoi vom vedea ce mai e de făcut.

Inima i se zbuciumă din nou în piept, în timp ce - în drum spre ieșire - el se opri pentru a privi mica pasăre din colivie. Panicată că ar putea să zărească cumva caseta din piele roșie, apăsă repede butonul pentru deschiderea porților. Astfel, fără a se întoarce pentru a o privi, el ieși. Ea însă știa că va reveni. Și știa și ce anume înțelegea el

prin afaceri. Și îi era frică.

TREIZECI ȘI TREI

Mary-Lou se împrieteni intenționat cu tânăra recepționeră de la clubul de întreținerea sănătății frecventat de Bennett. Se întâlneau pentru o băutură, luară împreună un prânz ocazional, făcură cumpărături; activitate ce devenise mai rară acumă că nu avea de lucru.

În aceeași seară în care Bennet o vizită pe Lily, se aflau amândouă într-un bar aglomerat denumit „*La Sasha*”, exact la ieșirea din Șoseaua Hengshan, bar găzduit într-un han proprietatea cândva a familiei Soong, pe vremea când era cea mai influentă familie din China. Printr-o stranie coincidență, una dintre frumoasele fiice ale lui Charlie Soong era Mai-ling, care se căsătorise cu Chiang Kai-shek și ai cărei pantofi de ceremonie se spunea că erau împodobiți cu perlele furate din coroana împărătesei Văduve Cixi.

Acumă, în vechea casă a familiei Soong se afla un bar afumat, înțesat de tineri gălăgioși care nu se gândeau la istoria lui. De fapt, Mary-Lou se îndoia că și noua ei prietenă își dădea seama de asta. Odată cu băuturile martini comandate, fata îi spuse că Bennett s-a întors în oraș și că „însurătoarea” n-a mai avut loc.

— Și-a schimbat hotărârea, zise ea zâmbind peste marginea paharului spre Mary, pe care o admira foarte mult pentru frumusețea, bijuteriile scumpe și genul ei șic. Fac pariu, adăugă ea, că n-a putut să te uite. Și mai fac pariu că e tocmai bun să pui tu mâna pe el.

Șocul, apoi ușurarea o lăsară pe Mary-Lou fără vlagă. Dar, aducându-și aminte ultima lor întâlnire, era conștientă că Bennett terminase cu ea. Și că ea jurase să se răzbune, indiferent cum, unde și când.

Lăsând-o pe noua ei prietenă la bar, conduse mașina spre casa lui Lily. Din fața porților, îi telefona. Când Lily răspunse rosti:

— Trebuie să-ți vorbesc. Lasă-mă să intru. Lily

închise telefonul. Mary-Lou sună din nou. Trebuie să ne vedem, insistă ea. E vorba de Bennett.

Lily ezită, apoi se gândi la amenințarea lui Bennett și apăăsă butonul ce deschidea porțile. Stătea pe verandă în capătul scărilor, cu brațele încrucișate, în timp ce Mary-Lou trecu de fântână și de podul liniștit cu peștișorul lui de aur și cu parfumul florilor de lotus. Lily reflectă ce frumoasă era. Și ce trădătoare!

Mary-Lou stătea la picioarele celor trei trepte ce duceau spre verandă, uitându-se în sus la ea. Recunoscând-o, canarul scoase un tril ușor și Lily îi acoperi repede colivia cu o pânză.

— Trebuie să vorbesc cu tine, începu Mary-Lou.

— Atunci, vorbește.

— Bennett s-a întors în oraș. A fost în Europa să se însoare. Adu-ți aminte că i-ai povestit de verișoara ta, Precious Rafferty, din Paris. Cea care moștenește toți banii familiei! Ei bine, ea era aceea cu care voia să se însoare. Dar ceva n-a mers cum trebuie și a abandonat-o. Poate că nu moșteneea destul, și pentru Bennett o femeie fără o mulțime de bani nu e o femeie vrednică de luat în căsătorie. Sau de a fi ucisă. Nu, după cele întâmplate cu familia Yuan.

Bennett să se însoare cu Precious? Lily miroși pericolul ce o pândeă, nu numai pe ea, ci și pe verișoara ei. Brusc își dădu seama, fără urmă de îndoială, că Bennett o va ucide pentru a pune mâna pe colier. Trebuia să plece, înainte de a doua zi seara la ora șapte, când plănuia el să revină.

— Nu vreau să aud nimic mai mult, Mary-Lou, zise ea. Te rog, pleacă. Și deschise porțile, așteptând ca fosta ei salariată să plece.

Mary-Lou o privea fix, împietrită. Se gândea că Lily ar fi șocată dacă ar ști că nu voia decât să-i devină aliată, în căutarea unui mod de a se răzbuna pe Bennett.

— Știe de colier, zise repede. A vrut să mă determine să ți-l iau, de aceea am pătruns în seiful tău...

— Știu, zise Lily plictisită. Și știi ceva, Mary-Lou? Nici nu-mi mai pasă.

Umerii lui Mary-Lou se lăsară în jos, ca și cum speranța că ar putea să facă din Lily un aliat o părăsise. Traversă curtea, apoi se întoarse și o privi.

— Pentru colier o să te ucidă, rosti ea, în timp ce porțile se închideau pocnind în urma ei.

Lily pășea în sus și-n jos pe dușumeaua de bambus, gătuită de frică. Trebuia să ia colierul, să plece din Shanghai și să-și avertizeze verișoara. Apoi îi trecu ceva prin minte. Precious e implicată în comerțul cu antichități. Ea ar putea să cunoască colecționari interesați de colier. Acuma, era singura care putea să o ajute.

Începu să caute *Rafferty Antiques* din Paris, găsi adresa de e-mail și îi trimise verișoarei ei un mesaj urgent.

„nevoie de ajutorul tău”, transmise ea, „e imperativ să vorbesc cu tine”. Calculă diferența de fus orar și zborurile avioanelor, care să-l împiedice pe Bennett să o mai găsească acasă, apoi scrise mai departe: „Te rog, fă-mi o rezervare la hotelul Ritz pentru o săptămână, sub numele tău. Voi sosi sâmbătă cu Cathay Pacific. E ceva urgent și te privește și pe tine. Te rog nu mă refuza”. Apoi semnă: „Vara ta, Lily Song”.

După care, sună la *Cathay Pacific* și rezervă un loc pe cel mai apropiat avion spre Paris, via Hong Kong, ce pleca dimineața următoare.

Se duse înapoi pe verandă și se uită la micul ei canar, adormit în colivia lui ornamentală din bambus. Scoase caseta din piele roșie de sub podeaua de glaspapir, o puse într-o sacoșă cu fermoar și – pentru moment – o băgă în partea cea mai ferită a frigiderului. Apoi duse canarul la vecinul din clubul de alături, îi spuse că trebuie să plece de

207

urgență la Paris și îl rugă dacă n-ar fi atât de amabil să aibă grijă de pasăre, pe timpul cât va fi plecată.

Aceasta treabă rezolvată, coborî în pivniță, alegea una din falsele statui de luptători și o împacheta. Sună la o

agenție de expediție, care să o ia imediat și să o trimită cu vaporul verișoarei Precious.

Se întoarce înapoi în casă și-și făcu bagajele în viteza, apoi aranjă cu o limuzină să vină să o ia a doua zi dimineață. Știind că n-o să poată dormi, șezu înțepenită și înfricoșată, uitându-se la televizor până se iviră zorile. În dimineața aceea, foarte devreme, plecă.

TREIZECI ȘI PATRU

y înapoi în apartamentul ei, Mary-Lou fu nevoită să facă față faptului că în curând nu și-l va mai putea permite. Avea ceva bani în bancă, dar în mod cert nu destui pentru a continua multă vreme extravagantul ei mod de viață. Totuși își iubea căminul, cu sofalele lui italienești, picturile moderniste și dormitorul de cocotă, roșu cu negru, în care petrecuse atât de multe ore fericite. Se uită la râul Huangpu de dincolo de ferestrele înalte de la dușumea până în tavan și pentru prima oară de mulți ani simți că îi vine să plângă.

Copil fiind, fusese purtată de părinții ei nevoiași dintr-un loc în altul și acesta era primul ei „cămin” adevărat. Plătise toate dărilor, deși trebuia să admită că din banii și bijuteriile furate, dar era în întregime al ei. Refuza să sfârșească așa ca părinții ei, care străbăteau orașul cărând după ei puținele lor bunuri și pe ea, în timp ce căutau cea mai ieftină locuință, pe cele mai neînsemnate străzi.

Știa că Lily are colierul și acuma regreta ca nu l-a furat când a avut ocazia.

Stând la micul și elegantul ei birou, răsfoi mesajele din laptop. Era numai unul, de la fata din clubul de sănătate, pe care nu mai voia să o vadă. Când Mary-Lou lucra cu Lily, a cunoscut un hacker-expert care pătrunsese în computerul lui Lily, așa că întotdeauna a știut ce se întâmpla. Tastă deci parola și brusc avu în fața ochilor e-mail-ul lui Lily, adresat lui Precious Raffertry din Paris.

Uluită, realizează că Lily scotea colierul din țară și că se ducea la vara ei, negustor de antichități, pentru a găsi un

cumpărător. Pentru moment se întrebă ce să facă, dar imediat știu că nu exista decât o singură alternativă.

Sună imediat la *Cathay Pacific* și rezervă un loc pe același avion cu Lily. Știa că aceasta va zbura în compartimentul business, așa că pentru ea rezervă un fotoliu. Știa de asemenea că pasagerii din clasele a întâia și business urcau întotdeauna în avion înaintea celorlalți și că sectorul lor era separat de intrare, așa că n-o să fie nicio primejdie să fie văzută de Lily. În aeroporturi se va asigura să se mențină în afara privirilor ei și să fie printre ultimii care se îmbarcau sau coborau, și oricum Lily n-avea cum să suspecteze că se afla în urmărirea ei. Va fi așa de ocupată cu supravegherea bagajului și grăbită să plece, încât nici măcar nu va ști că și ea se afla pe acolo.

Puțin mai târziu stătea întinsă pe cuvertura de mătase neagră din dormitorul ei roșu ca macul. Entuziasmul inițial o prârâsise și acum planul i se părea ridicol. Chiar dacă reușea să găsească colierul în camera de hotel a lui Lily, cum va putea să-l vândă? Clătină din cap, deznădăjduită că toate planurile ei disperate păreau să dispară pe fereastră, fără îndoială zburând dincolo de râul Huangpu, în brațele zeilor Râului Dragon, ce era sigură că sunt împotriva ei. Nu putea să facă asta singură. Trebuia să se întoarcă în genunchi la Bennett. Trebuia să-i spună că știa unde va ajunge colierul, cum puteau să pună mâna pe el și să facă o înțelegere juma-juma. Deși considera că nu trebuia să se încreadă în el, era totuși singura ei șansă.

Formă numărul lui Bennett, rugându-se ca acesta să-i răspundă. Când într-adevăr o făcu, fu luată totuși prin surprindere, deoarece aproape că nu se așteptase s-o facă.

— Mary-Lou la telefon, rosti ea cu voce joasă și speriată. Am ceva să-ți spun.

— Nu vreau să aud, zise el brusc.

— E despre Lily... colierul...

— Și? Nu-și risipea vorbele cu ea.

— Fuge la Paris. Se duce s-o vadă pe Precious, a luat

și colierul... Povestea se revărsă din ea vijelios.

Îi spuse că o va urmări pe Lily la Paris; că într-un fel sau altul va pune mâna pe colier; că încă mai aveau nevoie unul de altul; că vor face câștigul jumătate-jumătate, așa cum sugerase el...

— Când pleacă? întrebă el.

— Măine dimineată. Am rezervat și eu loc pe același avion.

— Am să iau și eu un avion, via Singapore, zise el. Te sun când ajung la Paris.

— Bennett? Nu-i spusese ce intenționa să facă și nici că era de acord să împartă câștigul pe jumătate.

— Te sun când ajung acolo, repetă el și închise telefonul.

Mary-Lou nu avea încredere în el. Și îi era frică.

Deschise sertarul noptierei și scoase pistolul Beretta. Apoi își aminti că, desigur, nu era nicio posibilitate să ia revolverul cu ea în avion. Dar nici nu avea încredere în Bennett. *Avea nevoie* de armă.

Ea era o roțița foarte mică în angrenajul mașinii criminale din Shanghai, dar cunoștea un om care putea fi „contactat”, îl sună, îi spuse ce dorește și că are nevoie ca obiectul să-i fie livrat la Paris. Va costa ceva, dar treaba se făcu.

După aceea sună la hotelul *Ritz* din Paris și-și făcu o rezervare. Nu și-l putea permite, dar avea nevoie să aibă acces la camera lui Lily. Apoi împacheta o sacoșă și, ca și Lily, aștepta să sosească dimineata.

TREIZECI ȘI CINCI

PARIS

Cu totul neobișnuit pentru această perioadă a anului, Preshy avea o zi aglomerată, cu o duzină de potențiali clienți, dintre care cel puțin doi își exprimaseră un viu interes pentru bolul etrusc, chiar dacă le spusese cu onestitate că a fost spart și lipit cu grijă, iar ea credea că ar putea fi un fals. Nu conta, prețul era bun și fu încântată. La ora patru, cu pisica sub braț, urcă în fugă scările

apartamentului, izbind repede ușa în urma ei, pentru a nu lăsa frigul să intre.

Mi-au se așeză pe contorul din bucătărie, privind-o pe Preshy în timp ce-și pregătea o cană de ciocolată fierbinte – de la Angelina de pe strada Rivoli, cea mai bună din Paris. Alungând în vânt toate gândurile privind kaloriile conținute, își puse deasupra o grămadă de frișcă, meșteca puțin, și cu pisica urmărind-o îndeaproape, puse un CD cu Joni Mitchell, care-și cânta eșecul în jocurile dragostei. Căzu pe sofaua acoperită cu pernuțe, cu picioarele așezate pe măsuta de cafea, sorbindu-și cu ochii închiși ciocolata fierbinte, cremoasă și fină ca mătasea, și gândindu-se la noua ei viață. Cea în care trebuia să se simtă puternică, zveltă și strălucitoare, stăpână pe propriul ei destin. Ha! Goli cana și se ridică. Din păcate, viața reală nu se desfășura chiar așa. Era mult, mult mai grea.

Se îndreptă spre birou, întocmi hârtoagele zilnice necesare, se gândi să sune o prietenă și să se ducă la un film, dar hotărî să n-o facă și deschise televizorul. Se apropie vreme rea, zicea meteorologul cu fața solemnă. Se așteaptă viscole. Oftă. Se duceau naibii afacerile ei. Spera doar ca amatorii bolului etrusc să revină înainte de a începe viscolul.

Apoi își cercetă poșta electronică; probleme de afaceri obișnuite – dar apoi ceva ciudat. Un e-mail de la verișoara Lily Song.

Citi mesajul. Apoi îl reciti, nefiind prea sigură că înțelege. *Lily* venea la Paris? Să-i facă rezervare la *Ritz* – dar pe numele ei? De ce naiba ar vrea să facă asta? E ceva *imperativ* spunea Lily. Ceva ce o *privea* și pe ea...

Nedumerită, se lăsă pe spătarul scaunului, aproape strivind pisica, așezată confortabil la spatele ei. Desigur era emoționată la gândul că în sfârșit va reuși să o întâlnească pe Lily, dar de ce atâta mister? Și de ce era *imperativ* să-i vorbească? Și de ce camera de hotel trebuia rezervată pe numele *ei*? Dar, pentru că Lily sosea a doua zi, realizează că în curând urma să afle totul.

Simțindu-se prost și puțin cam în ilegalitate, formă numărul de la *Ritz* și rezervă camera, așa cum i se ceruse. Le spuse că va sosi a doua zi de la Shanghai și va rămâne o săptămână.

Înainte de a se duce la culcare în seara aceea, trase perdelele și cerceta cerul. Era senin și înstelat. Cu puțin noroc, meteorologul a greșit din nou și avionul lui Lily va sosi la timp. De abia aștepta să o întâlnească și să afle ce însemnau toate astea.

TREIZECI ȘI ȘASE

La ora zece a acelei dimineți înghețate de sâmbătă din ianuarie, în care trebuia să sosească Lily, Preshy se afla în cafeneaua aglomerată de lângă strada Buci luând micul dejun format din obișnuita ei cafea dublă cu frișcă. Pe dinăuntru, ferestrele cafenelei erau aburite, iar afară începuseră să cadă primii fulgi de zăpadă. Cumpărătorii din piața stradală își strângeau și mai mult fularele de lână în jurul gâtului și mergeau mai grăbiți.

Noul păr scurt al lui Preshy începu să se cârlionțeze în abur și își trecu exasperată degetele prin el. Își imaginase că fiind scurt nu se va mai ondula, dar n-avea ea așa un noroc.

Astăzi era ultima zi din cadrul Zilelor pentru Regrete și se gândi ușurată că până la urmă trecuse peste toate cele întâmplate. Ori cel puțin ajunsese la un acord cu toate. Le sunase pe Daria și pe Sylvie și le spusese că venea Lily și amândouă au fost de acord că era ceva interesant și mureau să știe cum arăta și ce voia.

De fapt Preshy aștepta cu nerăbdare vizita lui Lily, deși considera că mesajul fusese cam ciudat. Privind îngrijorată la ninsoarea ce se îndesise, spera că aceasta nu va face ca avionul lui Lily să întârzie, astfel că dădu repede un telefon la *Cathay Pacific* pentru a se sigura că sosește la timp, ceea ce era adevărat.

Sorbi ultimele picături din cafea și se ridică să plece, înfășurând mai strâns în jurul ei haina de iarnă. De fapt, era un vechi cojoc al bunicului Hennessy, o haină cam

informă verde-olive ce-i ajungea până la glezne și pe care putea cu ușurință să o înfășoare de două ori în jurul ei, dar îi ținea de cald și asta era tot ce conta. Peste părul de curând scurtat își trase o căciulă de blană model rusesc cu urechile atârând, și pentru o clipă regretă că-și pierduse cârlionții lungi care cel puțin îi țineau de cald la ceafă. Apoi, cu un semn de la revedere adresat obișnuitului ei chelner, se pregăti să facă față elementelor naturii.

Cu capul plecat împotriva zăpezii ce o biciuia, își îndreptă gândurile spre brânza pe care voia să o cumpere de la taraba ei favorită din piață. Zece minute mai târziu, ducând sub braț un pachet înfășurat cu grijă în hârtie și legat, ce conținea o bucată de brânză de la munte și un Banon de Provence cu grijă ambalat în frunze de castan, precum și cu o franzelă crocantă proaspăt scoasă din cuptorul brutarului, se îndreptă spre casă, ciupind câte o bucățică de pâine, pe care o mănca pe drum.

Frumosul ei apartament o întâmpină cu căldură. Ferestrele înalte și înguste permiteau să pătrundă razele de lumină cenușie a ninsorii, iar radiatoarele de tip vechi răspândeau destulă căldura în camera lungă în formă de L. Pisica se descolăci de pe pernița de la fereastră și alergă spre ea, cu picioarele subțiri împletindu-se, tot atât de elegantă ca un manechin pe podium. Preshy se lăsă jos, pentru a-i permite să-și pună cele două labe dinainte pe umeri și apoi să-i sară în brațe.

— OK, Miaușor, murmură ea. E timpul să trecem la treabă, deși nu cred că o să avem prea mulți clienți astăzi.

Avea dreptate. Traficul străzii de obicei aglomerat era acuma lejer, iar zăpada se depusese deja acoperind trotuarele înguste. În magazin, pisica își găsi culcușul pe o pernă de la fereastră, privind cum cad fulgii de zăpadă și acceptând cu trufie zâmbetele admirative ale celor câțiva trecători, care se opreau pentru a o saluta prin fereastră, în timp ce Preshy ștergea praful de pe marfa expusă, după care se ocupă de niște hârtii. La ora cinci, fără să fi avut nici măcar un client, nici chiar cei interesați de bolul

etrusc, închise prăvălia și în brațe cu Mi-au, care încerca să prindă fulgii grași de zăpadă cu labele, se întoarse în casă urcând scările.

Scăpără un chibrit printre surcelele din cămin, așteptând până ce se aprinseră, înainte de a așeza deasupra două bucăți mici de lemne, apoi se duse în bucătărie și tăie o felie din brânza de la munte.

— Am paradisul în palmă, zise ea mușcând.

După care, împreună cu pisica, se așază pe sofa cam desfundată și acoperită cu postav, privind flăcările dansând, în timp ce afară zăpada cădea din ce în ce mai deasă.

Oftând, Preshy ridică receptorul și sună din nou la aeroport, iritata că era posibil să fie nevoie să se ducă în aceasta îngrozitoare seară de sâmbătă să o ia pe necunoscuta Lily, când cel mai mult i-ar fi plăcut să stea acasă. De aceasta dată însă, fu informată că aeroportul a fost închis și că zborul *Cathay Pacific* a fost dirijat spre Frankfurt.

Imediat ce puse receptorul jos, sună telefonul. Lily, gândi ea, smulgându-l din furcă. Dar era Daria, care suna de la Boston.

Înainte ca Preshy să poată scoate un cuvânt, Mi-au se cățără pe umărul ei și începu să miaune în felul obișnuit siamezelor.

— Doamne, gemu Daria în receptor, acum la telefon răspunde pisica

— Într-adevăr, zise Preshy. O învăț să spună Mama.

— Ce?!?

— Mama. Spune deja Maaa... tot ce trebuie să mai facă e să repete silaba.

— Iisuse, Preshy, ai realmente nevoie să fii adusă la viață.

— Nu se poate, zise ea posomorâta. Ninge, aeroportul e închis și eu o aștept pe Lily să sune. Am crezut că e ea, dar nu erai decât tu.

— Mulțumesc foarte mult! îmi fac timp și mă opresc

din activitate mea atât de aglomerată, pentru o convorbire internațională și pentru a vedea ce se întâmplă, iar tu ai fi vrut să fie altcineva.

Preshy râse și Daria i se alătură.

— E ultima ta Zi a Regretelor, zise ea. Văd că încă ți-ar mai fi trebuit câteva.

— Nu, nu e adevărat, sunt bine, zise Preshy sperând să fie adevărat. Sunt doar plictisită, Daria, adăugă ea cu pasiune.

— Atunci, închide prăvălia pentru câteva zile și vino aici.

— Nu pot. Și în afară de asta, ți-am spus, aeroportul e închis. Și oricum, se presupune că trebuie să o aștept pe Lily să ia legătura cu mine. Ultimul lucru pe care l-am aflat e că avionul ei a fost dirijat spre Germania.

— Atunci nu ai niciun motiv să mai aștepți acolo, nu-i așa? Sau măcar cheam-o pe Sylvie și ieșiți să beți ceva.

— E cea mai aglomerată seară a ei - e sâmbătă - deși bănuiesc că din cauza vremii restaurantul nu va fi chiar *atât de* aglomerat. Totuși, o cunosc, n-are să plece până nu sosește ora închiderii, pentru ca nu cumva niște rătăciți să înfrunte viscolul și să apară.

— Atunci de ce nu te duci tu la ea, să iei cina?

— Nu pot să merg singură, Sylvie ar fi îngrijorată din cauza mea.

Daria râse; știa că Preshy are dreptate și că Sylvie ar ieși și ar intra în bucătărie, încercând să vadă dacă nu exista cineva corespunzător, pe care să i-l poată recomanda.

— Ascultă, dulceață, să știi că am vorbit serios când ți-am spus să vii aici pentru câteva zile, după vizita lui Lily. Tom se duce la o conferință în St. Louis, iar bunica poate să aibă grijă de Super-Kid - așa că tu și cu mine suntem libere. Putem petrece un weekend într-o stațiune, și să ne simțim bine.

— Eu mă simt destul de bine, zise Preshy. Și oricum, nu pot pur și simplu să închid magazinul și să plec.

— De ce? Chiar așa bine merg treburile pe timp de ninsoare?

Preshy trebui să admită că nu era deloc așa și nici ultimele târguri și convenții de la Paris, săptămânile modei și expozițiile aviatice, nu-i influențaseră comerțul. Designerii de interioare pentru bogătași și turiștii pasionați, care se îndrăgosteau de ceva expus în vitrină, erau genul ei de clienți.

Își răsuci pe deget șuvițele scurte de păr. Chiar pu vizitasurpriză a lui Lily, părea că în fața ei se întinde o iarnă lungă și cenușie fără de sfârșit, așa că parcă invitația o tenta. Mi-au îşi frecă botul de fața ei și ea o mângâie absentă.

— Oricum, nu pot să o părăsesc pe Mi-au, zise ea în sfârșit. Iar aeroportul e închis și când se va redeschide va fi imposibil să găsesc un loc.

Daria oftă.

— Accept cea de a doua scuză, dar nu pe prima. Poate că am să vin eu să te văd. Și să o cunosc și pe Lily.

— Grozav. Doar că avioanele nu zboară.

— OK, OK, am să aștept și am să văd. Între timp, să știi că te iubesc, fetiço.

— Și eu pe tine. Și mulțumesc.

Mulțumirile lui Preshy nu erau doar pentru oferta făcută de Daria, îi mulțumea și pentru că o iubea. Avea nevoie de toată dragostea ce o putea obține și din păcate se pare că în jurul ei era foarte puțină.

Se gândi și la Sylvie. După ce fusese părăsită în fața altarului, nu simțise nevoia să se uite la alt bărbat, dar Sylvie, bună prietena cum era, nu voia să lase totul așa.

— E ca și cum te-ai urca din nou pe cal, după ce ai fost trântită, spusese Sylvie cu ochii ei întunecați strălucind. Știu că nu sunt eu cea indicată să vorbesc, adăugă ea cu mâinile pe șoldurile durdulii, dar eu sunt bucătar șef și am o scuză. Timpul meu e un iad și singurii bărbați pe care îi întâlnesc sunt tot bucătari. Și plini de ei cum sunt! Dar tu, Preshy Rafferty, nu ai nicio scuză.

— Poate că nu-mi plac băieții buni, zise Preshy abătută. Sunt condamnată să cad în plasa unor ticăloși.

Dar acuma, în ciuda celor spuse Dariei, se simțea singură.

Hotărî să o sune pe mătușa Grizelda. Răspunse Mimi.

— Ce faci acasă la ora opt, într-o sâmbătă seara, în Paris? o întrebă ea.

— Mimi, ninge!

— Și de când puțină zăpadă oprește o fată de la o întâlnire?

Preshy oftă.

— Nu e asta, Mimi. Adevărul e că nimeni nu m-a invitat. Auzi suspinul ei de răspuns.

— Renunț, zise Mimi și plecă să o găsească pe Grizelda.

Mătușa Grizelda răspunse:

— Iubito, de ce nu iei un avion și să vii aici? Aș organiza o petrecere pentru tine, continuă ea cu voce puternică, întotdeauna vorbea tare la telefon. Preshy credea că din cauza distanței ce le despărțea, simțea nevoia să vorbească tare. Te asigur că în acest moment aici sunt tot felul de bărbați fascinanți.

Da, și toți cam de șaiszeci și cinci de ani, sau peste, gândi Preshy amărâtă. Trebuia totuși să-i acorde credit mătușii Grizelda, pentru că încerca. Îi spuse de ninsoare și de aeroportul închis și apoi îi spuse de Lily.

— Vrei să spui că, după toți acești ani, a apărut așa deodată? comentă Grizelda uimită. Dar de ce?

— N-am nicio idee. Tot ce știu este că mi-a spus că e imperios necesar să vorbească cu mine. Și m-a rugat să-i fac rezervare la *Ritz* - pe numele meu.

La celălalt capăt al firului se așternu liniștea, în timp ce mătușa reflecta la cele auzite.

— Nu-mi place deloc, rosti ea în final. Femeia asta umblă după ceva, crede-mă.

— Dar după ce, mătușă Grizelda? N-am nimic ce ar putea să-și dorească. Singurul lucru pe care îl avem în

comun e bunicul Hennessy și faptul că mamele noastre au fost surori. O, și că amândouă suntem implicate în comerțul cu antichități, desigur.

— Hmmm, vrea *ceva*. Preshy, poți să fii sigură de asta. N-am auzit o vorbă despre familia Song timp de cincizeci de ani și acum deodată, verișoara ta apare în prag.

— Da fapt, nu prea. Avionul ei a fost îndrumat spre Frankfurt. N-am primit niciun cuvânt din partea ei, de la e-mail-ul trimis.

— Ei bine, nu mă îndoiesc că vei primi. Între timp, de ce nu o uiți și nu vii încoace? Nu-mi place să mă gândesc la tine, singura sâmbăta seara.

— Parca ai fi ecoul lui Mimi, zise Preshy zâmbind și promițându-i să se gândească la oferta făcută. Apoi spuse la revedere, trimițându-le mătușii și lui Mimi un sărut special.

Singură în apartamentul liniștit, în tic-tacul ceasului și zăpada ce continua să cadă, fu aproape tentată să dea urmare invitației mătușii ei, să-și bage pisica în cutia de voiaj, să arunce câteva lucruri într-o sacoșă și pur și simplu să plece. Dar mașinuța ei Smart, ce arăta ca orice mașinuță obișnuită dar cu spatele retezat, ceea ce o făcea și mai mică, deși era un vis pentru parcarile orașului, în mod cert nu era făcută pentru ieșirile lungi pe autostrada Soarelui, până în sudul Franței, pe ninsoare.

Străbătu apartamentul în sus și-n jos fără odihnă. Era așa multă liniște! Pisica, încolăcită pe speteaza sofalei, respira ușor în somn; un buștean alunecă pe grătar trimițând în aer o explozie de flăcări albastre ce scânteiau printre tăciuni; iar radiatoarele șuierau în liniștea adâncă. Preshy se gândi nenorocită la bucata de pâine cu brânză și la paharul de vin care o așteptau în bucătăria pustie. La dracu' cu toate, nu era chiar atât de franțuzoaică! Avea nevoie de o masă care să o reconforteze. Avea nevoie de friptură cu cartofi prăjiți.

Își apucă geanta, mai adăugă puțin ruj roz, își trecu

pieptenul prin părul scurt, aruncă pe ea vechiul cojoc verde-olive al bunicului Hennessy și-și băgă picioarele în tot atât de vechile ei ghete apres-ski îmblănite. Depunând un sărut rapid pe nasul pisicii adormite, plecă în căutarea mâncării... ei bine, și a altor oameni, presupuse ea.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

FRANKFURT

Lily aștepta lângă banda transportoare de bagaje numărul 5 din aeroportul Frankfurt-Main. Nerăbdătoare, bătea darabana pe bara căruciorului de metal, cu unghia ei manichiurată franțuzește, cercetând din priviri vasta sală, aproape așteptându-se să-l vadă pe Bennett materializându-se.

Avea sentimentul neplăcut că e urmărită, că cineva n-o slăbea din ochi. Sacoșa ei neagră Tumi sosi pe rampă și ea o apucă. Apoi, cu nervii încordați ca pielea de pe tobă, străbătu în grabă luminile verzi de la vamă și intră în terminalul *Sosiri*, întrebându-se ce se va întâmpla în continuare, acuma că Parisul se afla departe.

Se uită la ecranul pe care clipeau înscrise destinațiile Plecări. Multe zboruri fuseseră anulate. Ea însă nu voia să stea în Frankfurt, în caz că avea dreptate și era într-adevăr urmărită, putea să reușească, altfel va trebui să petreacă o noapte plină de nervi într-un hotel al Ar fi trebuit să meargă în sud, unde nu era zăpadă. Există un avion spre Veneția, ce pleca peste o oră. Era ultimul loc în care s-ar fi gândit Bennett să o caute vreodată. Dacă se mișca repede, s-ar aeroportului.

Aruncându-și nervoasa privirea peste umăr și împingând căruciorul cu bagaje, se îndrepta spre *Plecări*. Avea noroc, încă nu închiseseră porțile și putu să cumpere un bilet. Când avionul decola, tensiunea din ea scăzu. Se lăsă pe speteaza scaunului, închise ochii și se gândi la ultimele câteva zile. Totuși, încă nu se simțea în siguranță.

Pe aeroportul *Marco Polo* din Veneția sună la hotelul *Bauer*. Era extrasezon și nu erau aglomerați, așa că putu să obțină o cameră. Luă un, taxi-acvatic până acolo, de-

abia observând frumusețea din jur, deoarece era prea ocupată să se uite la cel de al doilea taxi-acvatic, pe care-l suspecta că o urmărea. Dar când coborî la hotel, acesta își continuă drumul mai departe și ea scoase un oftat de ușurare.

Epuizată, căzu pe pat. O să o sune pe Precious mai târziu, pentru a discuta afaceri.

Adormi ca moartă.

Neașteptata dirijare a avionului spre Frankfurt și hotărârea rapidă a lui Lily de a lua avionul spre Veneția, nu-i ușurară deloc existența lui Mary-Lou. Totuși, menținându-se în permanență în urma cozii și la mai multe rânduri depărtare de avion, reuși să se descurce.

Urmări apoi *motoscafo* lui Lily, instruindu-l pe conducător să treacă mai departe, când aceasta se opri la *Bauer*. O jumătate de oră mai târziu, se întoarse acolo, își făcu rezervarea și obținu o cameră pe același etaj cu Lily.

Îl suna apoi pe Bennett, al cărui avion află că fusese dirijat spre Lyon și-i spuse ce s-a întâmplat și unde se aflau. Apoi, epuizată, se întinse pe pat gândindu-se ce era de făcut în continuare.

Și brusc, se ridică dreapta în pat. Uitase de revolver. Trebuia să-i fie livrat la Paris – și acuma ea se afla la Veneția. Fără să mai țină seama de diferența de fus orar, își sună omul de legătură din Shanghai. Acesta o atenționa că va costa ceva în plus și, așa cum știa și ea, afacerile lui financiare trebuiau întotdeauna rezolvate în avans. Îi ceru să-i expedieze banii de urgență și în acest fel urma să aibă arma chiar a doua zi.

Mary-Lou făcu aranjamentele necesare sleindu-și și mai mult economiile și apoi se întoarse în pat. Era frântă și știa că va avea nevoie de toată energia și inteligența, pentru a reuși ceea ce-și pusese în cap.

TREIZECI ȘI OPT

PARIS

La Coupole era unul din puținele localuri din Paris

care rămâneau deschise și pe viscol și în ciuda amintirilor rele pe care le avea Preshy de acolo, era totuși un loc bun pentru o femeie singură.

Zăpada se izbea de parbriz, în timp ce se târa conducând nervoasă pe bulevardul Montparnasse, dar era și un avantaj, parcările erau mai libere deoarece toți cei cu puțin bun simț - și care nu erau singuri - rămăseseră acasă.

Localul era aproape gol și ea se așează într-un colț liniștit, destul de departe de locul unde stătuse cu Bennett. Comandă o jumătate de carafă de vin roșu și *steak frites* și începuse să-și savureze băutura, întrebându-se unde era Lily și când va lua legătură cu ea, când îl văzu pe chelner conducând un bărbat la masa de lângă ea.

Desigur nu era Bennett, totuși stomacul i se strânse. Ochii îi întâlnește pentru o clipă pe ai străinului, apoi acesta se uita indiferent în altă parte.

Preshy ofta de ușurare. Bărbatul nu era frumosul Bennett James. Era foarte înalt și slab dar mușchiulos, cu părul castaniu și ochii căprui în spatele ochelarilor cu ramă de aur, cu o față îngusta, acoperita de o barbă țepoasă și de o expresie amară. Observa că purta verigheta. Ha! Nu, nu, nu! Acest bărbat nu ieșise pentru a agăța. Probabil că avea o soție micuța și dragălașă care-l aștepta acasă; undeva în America presupuse ea, probabil la Chicago. Sau Oklahoma. Poate că lucra la o firmă internațională de avocatură și se afla aici cu afaceri. Singurul lucru care ar fi putut să-i infirme presupunerile, era că purta blugi și un pulover negru col-roule, sub o geacă de piele. Comandă stridii, Belon și o votcă dublă cu gheață, pe care o dădu pe gât, mai repede decât văzuse ea vreodată pe cineva, apoi imediat comandă alta.

Hmmmm... un bărbat câtrânit cum nu văzuse pe nimeni altcineva. Apoi el continuă să comande pește Saint-Pierre, unul din felurile ei favorite, reabilitându-se astfel în ochii ei pentru felul cum gălgâise prima votcă. Cea de a doua fu băută mai încet, după care comanda o sticlă de

Bordeaux din cel mai bun, care era mult prea greu la pește, așa că-l categorisi în minte, cu latura ei franțuzeasca, drept filistin.

Privind în jur restaurantul aproape gol, se întreba neliniștită de ce alesese să se așeze lângă ea. Apoi își spuse că era pur și simplu ridicolă; era doar o coincidență. La urma urmei, era un loc public și oricine putea să stea oriunde dorea. Era paranoia ce pusese stăpânire pe ea în ultima vreme, că-i trecuse așa ceva prin minte. Asta era tot.

Sorbi puțin vin, gândindu-se tristă la drumul înghețat pe care trebuia să-l parcurgă în mașinuța ei Smart, înapoi până în strada Jacob și la apartamentul pustiu. Se întrebă din nou unde putea să fie Lily. Scoțând celularul își controla mesajele. Nimic. Gustă din friptură și turnă în pahar ultimele picături de vin.

— Vă deranjează? vorbise străinul. Îi arată un pachet de Marlboro, cu o întrebare în ochi. Ei nu-i făcea plăcere, dar aici era Franța și fumatul era permis, așa că ridică din umeri că e în ordine. În spatele ochelarilor, ochii lui erau întunecați, privirea intensă. Și obosită. Și *era* american. Își dădu la o parte bretonul din ochi, dorind să fi dedicat mai mult timp aspectului ei, înainte de a ieși în viscol, apoi îl întrebă de unde era. Charleston, Carolina de Sud, răspunse spre surpriza ei, deși acum recunoștea accentul dulce și tăragănat. Îi spuse că și ea era americană și că urmase colegiul la Boston. El o privi cu indiferență. Sunt imobilizat în Paris din cauza vremii, continuă el. Nu pleacă și nu vine niciun avion.

— Dacă ești nevoit să fii imobilizat undeva, atunci Parisul nu e cel mai rău loc. Se încruntă la el de sub bretonul ce atârna dezordonat, neplăcându-l pentru că - indirect - tocmai aruncase o pată pe frumosul ei oraș.

— În primul rând, nici n-ar fi trebuit să vin aici vreodată!

Privi în gol sorbindu-și Bordeaux-ul și fumând țigara, arătând, reflectă ea, ca un om care de-abia așteaptă să

plece. Se așternu tăcerea și ea se înapoie la friptura ei, o adevărată desfătare. În mod categoric, ajunsese să fie dependentă de grătar. Cu excepția faptului că-i plăcea și homarul, și caviarul, apoi mai exista și brânza desigur...

— De ce ești așa de câtrânit? puse ea întrebarea în felul acela direct obișnuit, și - cum se întâmpla întotdeauna - regretând imediat ce tocmai spusese, deoarece realmente nu era treaba ei.

— De ce sunt câtrânit? Ha! râse el amar. Tocmai mi-am petrecut trei ore într-un avion, pe pista, așteptând să-i fie dezghețate aripile. După care s-a dovedit că n-au fost suficienți operanți și când ne-a venit rândul să plecăm era prea târziu, pentru că se stârnise un viscol îngrozitor. Am debarcat și am fost aruncați afară, în brațele neospitaliere ale lui *Charles de Gaulle*, alături de mii de alți călători astfel abandonați - și toți în căutarea unei camere de hotel. Desigur, nu exista niciuna. Suspinul lui Preshy era de simpatie. Cineva mi-a dat numele unui substitut de mână a doua, continua el - hai să-i spunem chiar de mână a *treia* - unde în sfârșit am obținut o cameră. Dacă o poți numi astfel. Nu e decât un cotlon, cu un duș din plastic ce iese dintr-un colț și o celulă conținând un closet și cea mai mică chiuveta pe care a văzut-o vreodată un om. Făcu o pauză și luă o înghițitură de vin, privind-o. Fiindcă eram la etajul șase, asta n-a făcut decât să se adauge la tortura mea. Totuși a existat și un fel de bonus. În mod normal, dincolo de geamuri traficul ar fi zbârnâit, dar mulțumită zăpezii - și este singurul lucru pentru care pot să-i mulțumesc ninsorii - numai câteva mașini și camioane au reușit să treacă pe acolo. Dar nu există bar unde să-mi înec necazul, nici restaurant unde să-mi pot potoli foamea. Așa că - iată-mă! O privi din nou. E destul din partea nenorocitului ăsta de Paris, bombăni el în barbă. Totuși Preshy îl auzi.

— Ooo, suspină ea din nou, puțin cam nervoasă. Cel puțin ai găsit *La Coupole*, adăugă încercând să mai însenineze lucrurile.

— Am mai fost pe aici, zise el tăios. Știam că e un loc

unde poți să primești ceva serios de băut, o bucătică decentă de mâncat și o sticlă de vin bun. Speram să fie deschis. Dacă n-ar fi fost, eram gata să-mi tai venele. Ea se opri cu îmbucătura în gură privindu-l alarmată, dar – spre ușurarea ei – el zâmbi. Iartă-mă, rosti apoi, a fost o zi lungă. O săptămână lungă!

— Ooo, mai rosti ea odată, ocupată cu friptura ei bine friptă, subțire ca o scândură și aproape la fel de tare, dar așa le plăcea francezilor!

— Dar tu ce faci aici, în Paris? Pusese întrebarea, ca și cum el considera că e un mister ceea ce face oricine la Paris, inclusiv – presupuse ea – părerea turiștilor despre femeile fatale și concubinajul.

— Muncesc, îi spuse ea cu bruschete. Antichități.

Ochii lui se întoarseră spre ea. Părea că o vede pentru prima oară cu adevărat. Ca și cum de abia acum observă că sunt de fapt o ființă reală, reflectă ea resemnată. Dar după aceea îi trecu prin minte *ca asta e foarte bine, cel puțin nu e ca Bennett!* N-avea nicio intenție să ajungă vreodată în aceeași situație. Zilele ei de Regrete se terminaseră la miezul nopții.

— Sunt patroana lui *Rafferty Antiques* de pe strada Jacob, zise ea devenind brusc vorbăreată. Singurătatea și vinul puseseră stăpânire pe ea; iată că era din nou gata să agațe un bărbat cu totul străin. Mă ocup mai ales cu artefacte timpurii. Etrusce, romane, grecești.

— Deci trebuie că ești destul de cunoscută.

— Așa cred. Am învățat meseria sub oblăduirea bunicului meu, cum se spune. Apoi, în timp ce el mânca peștele, ea continua să-i relateze povestea bunicului Hennessy și istoria familiei, ca și despre mătuși și cum a ajuns ea să locuiască la Paris. Trebuie că vorbește sticla, gândi ea golindu-și paharul, pentru că îi spuse și povestea familiei Song și mesajul misterios primit din senin de la Lily.

— Deci, ce crezi că vrea? o întrebă el aprinzându-și o nouă țigară.

Preshy îi spuse că n-are nicio idee, încruntându-se în timp ce alunga fumul dinspre ea. El se scuză și puse țigara deoparte, apoi apucă sticla de Bordeaux pe jumătate plină, luă un pahar curat, turnă în el vin și-l puse în fața ei. Aruncându-i o privire aprobatoare, Preshy mulțumi. Oricât de înrâit fumător și vajnic băutor de votcă era, era și generos și cel puțin a știut să nu-i servească vinul cel bun în paharul deja folosit.

— Dar tu cu ce te ocupi? întreba ea brusc curioasa.

— Sunt scriitor.

— Și ce scrii?

— Romane.

— Adevărat? Ea îl privi cu respect. Ar trebui să te cunosc?

Îi aruncă o privire nimicitoare.

— De ce?

— Vreau să spun, să-ți cunosc numele?

— Depinde dacă îți plac romanele polițiste.

— Deci, cum te cheamă?

— Sam Knight.

Desigur, era binecunoscut.

— Cea mai bună prietenă a mea, Daria, e cel mai mare fan al tău, îi destăinuie ea.

— Dar de tine, ce poți să spui?

— O, eu n-am niciodată timp de citit. Era rândul lui să schițeze o grimasă. Desigur nu era adevărat, doar că romanele polițiste nu erau genul ei.

— Exact ceea ce vrea să audă oricare autor! o ironiză el umplându-și din nou paharul. Apoi îl ridică pentru a toasta. Pentru dezlegarea misterului Lily, zise el cu un zâmbet ce-i șterse ridurile de amărăciune de pe figură, care deveni aproape tinerească. Și acuma, care e numele tău? Când i-l spuse, el a râs. N-aș numi niciodată o femeie „Precious” comentă el. Și în afară de asta, nici nu arăți așa. În mod clar, ești o Rafferty.

— În regulă, fu ea de acord, încântată că nu vedea în ea o Preshy insipidă. Se întrebă câți ani ar putea să aibă.

În mod cert cam în jur de patruzeci, dar patruzeci la început, sau la sfârșit? Și iată-te la Paris, zise ea cu un zâmbet ce spera că-i luminează și ei fața dându-i un aer tineresc, cum în mod clar nu se simțea.

— O escală de care aș fi putut să mă lipsesc.

— Cel puțin, trebuie să admiți că avem vin bun.

El râse din nou, un râs din străfunduri ce o făcu și pe ea să i se alăture.

— În primul rând, n-ar fi trebuit să vin deloc pe aici.

— Atunci de ce ai făcut-o?

Ochii din spatele ochelarilor căi ramă de aur îi cercetară o clipă pe ai ei. Acuma nu mai râdea.

— Îmi căutam trecutul, rosti el calm.

Apoi se ridică brusc, îi spuse că se duce la bar pentru a fuma o țigară în liniște și o lăsă singură ca atunci când intrase, și întrebându-se ce naiba a vrut să spună.

Termină vinul din pahar, care era într-adevăr așa de bun cum se spunea, și când Sam Knight se întoarce, pentru că știa că nu va găsi niciun taxi, se offeri să-l ducă la hotel.

— E în drumul meu, zise ea când îi spuse că se afla pe strada Rennes.

Apoi îi observă rânjetul, când își îmbracă anticul cojoc și era convinsă că tot mai rânjea și în spatele ei, în timp ce-și croia drumul clămpănind cu giganticele ei cizme îmblănite. Stânjenită, se gândi că ar fi putut cel puțin să o facă pe față.

Afară, Sam Knight se uită la mica ei mașină Smart.

— Asta? întrebă cu voce uimită. Și fu rândul ei să zâmbească cu subînțeles, când el încercă să-și plieze cum putu trupul subțire, urcându-se. Totuși nu protestă, ci așteptă cu răbdare în timp ce ea își controla din nou mesajele. Nimic. Dacă Lily se afla la Frankfurt, în mod cert nu i-a comunicat. N-ai noroc? mai întreba el, pe când ea își târa mașinuța de-a lungul bulevardului gol și apoi pe strada Rennes.

— Nici urmă de *Lily*. Și deci, nici dezlegarea misterului, răspunse ea ricanând. Știa că nu-l va mai vedea

niciodată pe Sam Knight, dar era încântată că l-a întâlnit. O ajutase să-și scoată puțin din cap, atât pe Lily, cât și acel îngrozitor sentiment de „singurătate”. Dacă ar întinde puțin coarda, ar putea chiar să-i spună mătușii Grizelda și lui Mimi că în seara aceasta a avut o întâlnire.

Totuși, când opri mașina în fața hotelului acela ca vai de lume, îi fu mila de Sam. Aproape destul de mila pentru a-i oferi sofaua ei de acasă, dar imediat își spuse că nici măcar nu-l cunoștea. Îi fulgeră din nou prin minte cât de ciudat era că venise să se așeze chiar lângă ea, deși restaurantul era gol pe jumătate. La urma urmei, putea să fie un alt Bennett.

Sam coborî din mașină. Apoi se aplecă spre ea privind-o în ochi, acuma aproape la fel de obosiți că ai lui.

— Mulțumesc mult, Rafferty, zise el. Ți apreciez ajutorul. Fără tine ar fi trebuit să vin pe jos tot drumul.

— Pentru puțin. Și mulțumesc de companie.

— Noroc cu misterioasa Lily Song! Se îndrepta și închise portiera. Apoi se aplecă din nou. De ce nu mi-ai da numărul de telefon? rosti rece. Și Preshey reflectă că, dacă a existat vreodată un bărbat distant, acesta era Sam Knight. *De nepătruns*, ar fi fost cea mai bună expresie. În caz că mă voi reîntoarce vreodată la Paris, adăugă el. Atunci ai putea să-mi spui și mie povestea lui Lily.

— Toată lumea are o poveste, zise ea și el zâmbi.

Bine cel puțin că are un zâmbet bun, gândi Preshey în timp ce se străduia, răscolind prin haosul general din mașină, să găsească ceva pe care să scrie. Găsi o carte de vizită de la un florar local și-și scrisese numele și numărul pe spatele ei. El o puse în buzunar, izbi portiera și cu o fluturare bruscă a mâinii dispăru.

Înapoi acasă și în pat, cu Mi-au cuibărită pe perna ei, o sună pe Sylvie și îi povesti totul despre cum petrecuse seara.

— Era și timpul să întâlnești pe cineva, fu răspunsul obosit al prietenei ei.

Dar Preshey știa că Sam Knight era doar un călător

care trecuse pe acolo, într-o seară înzăpezită de iarnă.

TREIZECI ȘI NOUĂ

Fu trezită de lumina cenușie și apăsătoare, ce se strecura prin perdele. Luptând să se trezească, își aminti de Lily și imediat sună la agenția de voiaj. De data aceasta primi informații complete despre tot. I se spuse că avionul a aterizat la Frankfurt în seara precedentă și că toți pasagerii au coborât acolo. *Charles de Gaulle* se redeschisese, dar se produsese un blocaj, din cauza zborurilor anulate și era un haos total. Și nu, doamna Song n-a luat legătura cu agenția, pentru a încerca să-și reia zborul spre Paris.

Când puse receptorul jos, Mi-au sân în pat, scoțând mici sunete de protest, ceea ce însemna că îi e foame, așa că se scula și-i umplu castronul - un bol Hermes, desigur cadou de la mătușa Grizelda. Apoi făcu un duș, se îmbracă și ieși să-și ia cafeaua, înotând printre grămezile de zăpadă și zâmbind, pentru că se simțea ca o puștoaică într-o zi de

2 M)

chiul de la școală. Se aștepta ca Lily să o contacteze cândva, în curând. Lily n-o făcu, dar Sam Knight da.

Sam stătea întinse în patul îngust de la hotel, cu o sticlă de votcă pe jumătate goală pe noptiera de lângă el.

Gemu, aruncându-și privirea la perdelele portocalii mototolite și la licărirea cenușie ca oțelul a cerului, de dincolo de ele. Se gândea la casa lui de pe plaja aflată pe Țărmul Periferic, în Carolina de Nord, bătută de vânturi reci și de furtuni în această perioadă a anului, dar întotdeauna frumoasă.

Era locul unde obișnuia să scrie, departe de vârtejul relațiilor sociale din New York, unde avea un apartament în Gramercy Park. Dar nu scrisese nimic de trei ani și cine știe dacă va mai scrie vreodată.

Întinse mâna după sticlă și luă o înghițitură bună. Încă o zi lungă și goală în Paris - un oraș cu care nu avea nicio legătură - ce se desfășoară nesfârșită în fața lui. Cu excepția faptului că acuma luase legătura cu Precious

Rafferty. Se gândi la ea, la anticul ei cojoc verde și la cizmele uriașe. La părul blond ce-i atârna peste ochi și fu surprins să descopere că-și amintea că era îmbrăcată în albastru aquamarin, ca de gheață. Își aminti și întrebările ei directe, mâinile mari și râsul înalt și feciorelnic, și... se gândi o clipă căutând următorul cuvânt. *Inocența*. Asta era! Dar era oare chiar atât de inocentă, cum arăta? Aceasta era întrebarea.

Scoțând din buzunarul jachetei cartea de vizită a florarului, formă numărul pe care-l mâzgălise ea.

Receptorul fu ridicat la primul țârâit.

— Lily? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Rafferty, doar nu continui să aștepți vești de la femeia misterioasă, nu-i așa?

— Ba da. În mod clar, îi recunoscuse vocea. Treaba asta mă îmbolnăvește. Totuși, de ce mai ești pe aici?

— N-am putut să prind un zbor spre New York. În loc de asta, ce ai spune dacă te-aș invita să luăm prânzul împreună? La urma urmei, e duinmică.

Preshy nu ezită.

— Vino să mă iei într-o jumătate de oră, zise ea. Știu locul perfect pentru o astfel de zi.

PATRUZECI

Zăpada era curată și scrâșnea sub picioare, iar în aer rafalele de vânt vâjâiau trecând peste figura lui Sam, în timp ce se îndrepta spre strada Jacob. Paris, orașul de aur, se transformase în argint ce sclipea, în lumina magică reflectată de zăpadă, dar Sam nu observa. De fapt, ar fi putut să fie oriunde în altă parte, cu sau fără zăpadă.

Găsi cu destulă ușurință casa lui Preshy și se opri pentru a se uita în vitrina magazinului. Reflectă că arăta ca o peșteră, în lumina aceea blândă și cu pereții roz pal și admiră capul de marmoră al băiatului. Pare nevinovat, în felul în care am fost și eu însămi când aveam aceeași vârstă, presupuse cu un zâmbet crispat. Acuma avea patruzeci și doi de ani, nu era încă bătrân, dar anii și experiența vieții își lăsaseră amprente în ridurile adânci

ce coborau de la nas spre gură, sau se împrăstiau în jurul ochilor. Oboseala! Ce mult i se părea că a trecut de când era tânăr. Oare doar trei ani?

Alungind din minte trecutul, apasă pe butonul lui Preshy și acesta țârâi undeva într-o curte. îl aștepta în vârful unui șir de scări de piatră, care presupuse că duceau la apartamentul ei.

— Privește, îi strigă ea veselă arătând spre copacul paulownia. Fiecare crenguță era acoperită cu un strat de zăpadă și mici țurțuri atârnavă ca niște luminări din vârfuri. Ai văzut vreodată ceva atât de frumos? îl întreabă plină de respect. Aș vrea să-l pot păstra pentru totdeauna așa. Apoi râse și continuă ridicând din umeri: Dar același lucru îl spun și în fiecare primăvară, când bobocii înfloresc, și apoi din nou când încep petalele să ningă. Pur și simplu îmi iubesc copacul.

El rămase un lung moment privind-l.

— E, spuse până la urmă, cel mai adorabil lucru pe care l-am văzut la Paris.

— Hmmm. îl supraveghea din vârful scării, cu brațele încrucișate peste pieptul îmbrăcat într-un pulover bleu pal. Atunci, poate că ar trebui să încerci să te uiți puțin mai bine în jur. La urma urmei, te afli în cel mai frumos oraș din lume.

El urcă treptele spre ea.

— Da? Și cine spune asta?

Ea râse.

— Eu, desigur. În a cui părere ai putea să ai încredere?

Descoperi că râdea împreună cu ea.

— În regulă, așa că ce ar fi să-ți ofer un prânz, iar tu să-mi arăți unele din acele locuri din Paris despre care crezi că sunt atât de frumoase.

— Facem târgul, rosti Preshy radioasă. Era puțin cam amărât, dar avea posibilități, și asta înlocuia oricând „șarmul” însă nu exista nicio șansă să fie scoasă din papuci. Între timp, vino să o cunoști pe Mi-au, până îmi

pun eu haina.

Pisica dormea în locul ei obișnuit de la fereastra ce dădea spre stradă. Deschise un ochi indiferent spre Sam și se studiară unul pe altul un scurt moment, înainte de a-l închide din nou. Și el era tot atât de indiferent. Era mare amator de câini și după părerea lui pisicile erau niște ființe extraterestre, prea distante pentru propriul lor bine. O ajută pe Preshy să-și pună jocul ce cântărește, zise el uimit, cam o tonă.

Ea îi explică că a fost al bunicului ei, care era tot atât de înalt ca și Sam, dar mult mai voluminos.

— L-a purtat în fiecare iarnă din viața lui, de când mă știu, afirmă ea. Dar a rămas tot cea mai bună îmbrăcăminte pe o vreme ca asta. Îl pipăi gânditoare cu degetele. Sper că nu ți se pare că arată prea ramolit.

Sam râse tare. Nu-și putea aminti o femeie care să fi spus vreodată ceva de acest gen. De obicei voiau să știe cât de bine arătau.

— Nu *prea*, răspunse el, dar ar fi mai bine să nu mergem într-un loc prea elegant, ca nu cumva să dorească să te arunce afară.

Atunci râse și ea, înfășurându-și un fular albastru de lână de două ori în jurul gâtului și lăsându-i capetele să atârne până la genunchi. Observă că el purta tot puloverul cotroule, blugii și geaca de piele din seara precedentă.

— Oricum, nici tu nu arăți prea grozav, zise ea inspectându-i barba țepoasă.

Își trecu mâna peste obraz și se scuza.

— Pe mine m-au aruncat din avion, dar bagajul mi-a rămas tot acolo. Nu am cu mine decât ce se afla în geanta de mână, suficient pentru o oprire inopinată, dar am uitat aparatul de ras.

Ea îl studie din nou timp îndelungat, cu capul plecat într-o parte, făcându-l să se întrebe neliniștit la ce se gândea.

— Îți stă bine, zise ea. Poate ar trebui să te gândești să-ți lași barbă.

— Ha! Ha! râse el. E clar că n-ai citit niciunul din romanele mele, altfel ai fi observat fotografia autorului. Cea cu barba!

— O, ei bine... se uită la el veselă. Țasta-mi erai! Iată de ce nu te-am recunoscut la *La Coupole*.

Când coborâra treptele acoperite de gheață și traversară curtea, el o luă de braț protector.

— Am sentimentul, zise el, că ai o scuză pentru orice.

— Probabil că ai dreptate. Daria spune că îmi lipsește simțul realității, de aceea am sfârșit prin... Se opri brusc. Fusese gata să spună: de aceea am sfârșit prin a fi părăsită în fața altarului la Veneția, dar își aduse aminte deodată că vorbea cu un străin și asta nii era treaba lui.

— Ai sfârșit... cum?

— O, am sfârșit într-o prăvălie de antichități. Cred că e mai ușor să te ocupi de trecut.

— Nu întotdeauna, zise el cu asprime.

Fu rândul ei să-l privească fix. Menționase trecutul și aseară, spusese că și-l căuta la Paris. Se întrebă din nou ce înțelesese prin asta.

— M-am gândit că ar trebui să mergem într-un locușor pe care îl cunosc de pe insula St. Louis, îl informă ea. E ceva de mers, dar e adorabil și e cazul să vezi Parisul lipsit de trafic.

— Atâta timp cât au un vin bun!

— Au, atâta timp cât îmi promiți că n-o să bei Bordeaux la pește.

— Dar îmi place vinul roșu cu pește, protestă el. De câte ori mă duc la pescuit dincolo de Țarmul Periferic, îmi pun pe grătar captura, chiar acolo pe plajă, și mă împărtășesc cu o sticlă de vin roșu bun, de Carolina. Fac niște vinuri destul de bune acuma în Carolina, să știi. Poate nu ca Bordeaux, dar bune.

Au poposit pe Pont de la Toumelle, privind barjele și trecătorii care se plimbau pe malul fluviului cafeniu și leneș. Aceasta îi aminti lui Preshey de plimbarea cu vaporețul și de noaptea când l-a întâlnit pe Bennett.

— Ai făcut vreodată turul Parisului în *Băteau Mouche*? îl întreabă deodată pe Sam.

El îi aruncă o privire nimicitoare.

— Așa ceva nu e pentru turiști?

Mai avuseseră aceasta conversație și înainte - doar cu rolurile inversate.

— Și tu *nu* ești turist?

— Nu chiar... Sunt - nu, am *fost* în misiune.

Se uita la vapoarele ce ieșeau de sub pod și ea îi privi profilul, întrebându-se despre ce vorbea. În mod cert nu se dezvăluia sub nicio formă. De fapt, tot ce știa despre el era că scrie romane polițiste și că-i place vinul bun și roșu.

— E nostim să fii turist câteodată, zise ea melancolică.

El întoarse capul și ochii li se întâlniră.

— Îmi amintesc, zise el. Am fost și eu cândva turist. O luă de braț. Vino, e prea frig pentru a mai rămâne aici. Unde e restaurantul acela care-ți place atât de mult?

Era o mică bombă întunecoasă. Ușa din lemn se deschidea într-un mic hol pardosit cu gresie albă cu negru și cu draperii roșii de catifea, ce fereau sufrageria de curent. Grinzi vechi și înnegrite se încrucișau pe tavanul scund îngălbenit de nicotină și buchete de trandarfiri artificiali roșii tronau pe mesele acoperite cu fețe de masă din hârtie albă. Ferestrele mici cu obloane aveau galerii cu perdele tot de catifea roșie și focul strălucea într-un cămin uriaș din piatră neșlefuită. Mirosea a friptură de miel și a sos bogat din vin și era tot atât de primitoare într-o duminică înghețată, ca Moșul de Crăciun.

Era genul de loc unde o sticlă cu vinul casei roșu aștepta deja pe masă și spre surpriza lui Preshey, Sam nu-l refuză și nu ceru lista cu băuturi. În loc de asta, turnă în pahare, chiar fără să-l guste întâi.

— Amintește-ți! Am încredere în tine, zise el cu un zâmbet, în timp ce ciocneau paharele. Ea îl privi neliniștită când luă prima sorbitura. Responsabilitatea atârna greu pe umerii ei. Aproape tot atât de bun ca roșul de Carolina,

adăugă el făcând-o să râdă.

Patronul, mic, palid și slab, o reclamă nu prea reușită pentru mâncarea pe care o servea, apăru cu meniul zilei.

— *Madame, în sieur*, trebuie să luați o supă, zise el. E din linte cu șuncă, foarte bună pentru o zi geroasă ca asta. Apoi vă recomand miel, o pulpă întreagă coaptă *a point*, până ce se face roz și e îmbibată de suc. Desigur, e însoțită de *flageolets*, mici boabe verzi și turtite de fasole și de un *tian* de cartofi *forestiere*, pregătiți cu usturoi, ceapă și ciuperci, câte puțin din fiecare.

Ochii lui Sam îi întâlniră pe ai lui Preshy.

— Hai s-o facem! zise el și ea dădu entuziasmată din cap.

Supă a fost bună, așa cum promisese patronul și-i răspândi lui Preshy mici unde de căldură de la gât până jos, în vârful degetelor de la picioare și chiar de la mâini. Putea să simtă cum i se colorează obraji și își scoase fularul, punându-l pe scaun lângă geantă. Îl privi pe Sam, cu aceeași întrebare în minte.

— Deci, tu știi totul despre mine, zise ea. Acuma, nu-mi vorbești și despre tine?

— Ce vrei să știi?

— Hmmm... ei bine, cine ești tu?

— Știi deja asta.

— Nu. Nu știu. Știu doar ce ești și ce faci. Dar nu știu *cine* ești.

El îi aruncă o privire ucigătoare.

— Și tu vrei să spui că eu știu cine ești, Precious Rafferty, negustor de antichități cu apartament în Paris și jocul bunicului, cu tunsoarea ta drăguță și o pereche de mătuși care par să fie genul de mătușă-mamă în dublu exemplar.

Desigur, avea dreptate; nu-i spusese *cine* e în realitate. La urma urmei, practic erau niște străini.

— Poate că am considerat totul ca ceva prea personal, admise ea. Dar știi unde locuiesc. Nu poți cel puțin să-mi spui și mie câte ceva despre casa aceea de pe

plajă, unde bei roșu de Carolina?

El se lăsă pe speteaza scaunului, în timp ce patronul strângea farfuriile goale de supă.

— Posed această casă de cincisprezece ani, începu el. A fost dragoste la prima vedere și am cumpărat-o cu cei dintâi bani căpătați pe dreptul de autor. E în afara unui sătuc – cred că ai putea să-i spui orășel – unul din acele șiruri de mici localități ce mărginesc linia țărmului. Casa e izolată, cocoțată pe piloni deasupra dunelor, pe un petec de iarbă cosită și garofițe de mare, și adăpostită de vânt de un șir zburlit de copaci tamarisk, pe care i-am plantat chiar eu și acuma sunt înalți de trei metri. E doar un cub acoperit cu șindrilă cenușie, cu fațada din geam, pentru a prinde fiecare nuanță a mării în continuă schimbare și e înconjurată de o verandă, tocmai bună să lenevești pe ea în serile de vară.

Rămase tăcut și Preshy reflecta că trebuie să-i fie foarte dor de casă.

— Vorbești ca un scriitor, zise ea. Casa a căpătat viața, în timp ce-mi povesteai despre ea.

Dar când o privi, ochii lui din spatele ochelarilor erau triști.

— Casa e tot atât de simplă în interior, ca și pe dinafară, continua el. Dușumele de lemn albite, carpete decolorate, o sofa confortabila, sau două. O urnă gigantica plină de ramuri răsucite stă vara în cămin, iar iama, ca și aici, focul te ademenește să stai în fața lui privind flăcările, în loc să te uiți la rivalul lui, oceanul, pe care însă poți să-l asculți rostogolindu-se sălbatic pe nisip, în timp ce vântul șuieră prin coroanele copacilor. Casa e ca o insulă, adăugă el blând, insula mea personală, unde totul este perfect și nimic rău nu se poate întâmpla.

— Și totuși s-a întâmplat? Ca de obicei, întrebarea tâșnise înainte chiar de a se gândi la ea.

Apoi se scuză repede. Regret, ai descris-o atât de evocator, încât am simțit că mă aflu și eu în mijlocul narațiunii.

— Probabil că te aflai, totuși nu e o poveste care să fie scrisă vreodată. Reumplu paharele în timp ce patronul apăru cu mielul, apoi se întoarse la bucătărie și reveni cu o farfurie aburindă de cartofi și o sosieră cu *suc*.

Privindu-i verigheta, Preshy murea să-l întrebe de soția lui, dar de data aceasta avu bunul simț să n-o facă. Dacă ar fi fost un soț devotat, ar fi pomenit-o până acuma.

Sam gustă friptura. Ridica ochii și-i zâmbi. Când zâmbea, parca era alt om.

— E minunata, zise el.

— Nu ți-am promis?

— Pot să vând că ești o persoană de încredere. Chiar și fasolea e bună, deși am fost un puști care uram legumele.

— Dar acpma te-ai făcut mare și ai mai mult bun gust.

El râse.

— Așa se pare. Dar știi ceva? Am uitat să te întreb de Lily.

Numele lui Lily căzu peste Preshy ca din cer și fu surprinsă să descopere că uitase complet de ea.

— N-am aflat nicio veste de la ea, rosti gustând cartofii cu crusta lor subțire aurie și zâmbind de plăcere. N-am nicio idee unde e. Ar fi trebuit cel puțin să mă sune; Fankfurt nu e chiar la un milion de kilometri de aici. Dar oricum, a fost atât de misterioasă, încât n-aș fi deloc surprinsa dacă nici n-ar apărea vreodată. Doar că... Se gândi o clipă. Nu, nu e adevărat, *aș fi* surprinsa dacă n-ar veni. Spunea că e ceva urgent. Că *trebuie* să vorbească cu mine. Că e ceva ce mă privește și pe mine. Preshy ridica din umeri. Deși, deoarece nu ne-am întâlnit niciodată, cum ar putea să fie ceva care să mă privească, pur și simplu nu știu.

— E vreo treaba de familie, zise Sam. Probabil că a auzit că ai moștenit jocul bunicului Hennessy și vrea să pună mâna pe el.

Au râs amândoi, un râs adevărat de data aceasta,

ciocnind paharele pe deasupra mesei.

— Mi-a plăcut totul. Sam privi aprobator plăcuta cameră de-acuma plină. E ceva real, deloc asemănător aceluia „Paris” mare de afară.

— Dar acel mare Paris e făcut din sute de astfel de locuri mici. E ca Țărutul tău Periferic, despre care trebuie să știi și altceva pentru a-l aprecia, în afară de frumusețea lui. Și nu poți să negi că orașul meu e frumos.

El o privi peste masă, remarcându-i obrajii îmbujorați, pomeții avânțați, ochii luminoși de sub bretonul auriu ce atârna și care începuse să se încrețească ușor din cauza căldurii.

— Admit, Parisul e frumos, fu el de acord.

— Și când în final vei lua avionul acela spre New York, ai să te duci direct la casa de pe plaja?

Spre surpriza ei, el ridică un umăr, ca pentru a nega și zise:

— N-am fost acolo de ani de zile. Apoi făcu semn să li se aducă o altă sticlă de vin, schimbând brusc subiectul și întrebând ce ar trebui să comande ca desert.

— Nu e decât o singură alternativă, exclamă ea. Tartă cu mere, desigur, cu înghețată de vanilie. Se întâmplă să știi că procură înghețata de la Berthillon, chiar de aici de pe insula St. Louis. E pur și simplu cea mai bună!

Se bucurară de încă un pahar de vin și de tarta cu mere, alături de cea mai bună înghețată din lume, deși Sam spuse că el personal era fânul lui Haagen-Dazs, apoi zăboviră la o cafea neagră și bogată, în care el puse atât de mult zahăr, încât lingurița ar fi putut să stea în picioare în ceașcă, a comentat ea.

PATRUZECI ȘI UNU

Puțin mai târziu, strânseseră mâna patronului încântat, promițându-i că vor reveni, apoi ieșiră încet în lumina cenușie a după-amiezii târzii și geroase. De data aceasta nu mai poposiră pe podul friguros, ci se grăbiră să se întoarcă prin încălceala de străduțe, spre apartamentul lui Preshy.

La poarta curții, ea se opri și se întoarse pentru a-l privi.

— Mulțumesc pentru prânzul adorabil, zise ea. A fost nostim.

— Surprinzător, dar chiar așa a fost. Mulțumesc că ai venit, Rafferty. Ai fost o companie plăcută.

— O companie plăcută pentru un bărbat singur, zise ea recunoscând că de fapt asta era exact ceea ce era el. Îi aruncă o privire lungă și goală, apoi se întoarse și plecă.

Am spus din nou ceva greșit gândi ea simțindu-se prost, așa că strigă după el:

— Ascultă, nu poți pur și simplu să pleci și să-ți petreci restul serii în gaura aceea îngrozitoare de hotel. De ce nu urci puțin? Vom mai bea o cafea, vom asculta muzica, poate ne vom uita puțin la TV. Orice ai nevoie pentru a-ți trece timpul din Paris, până la avion. El stătea privind-o, în mod evident nehotărât. Fără nicio obligație, adăugă ea oferindu-i un zâmbet cuceritor, în speranța că va accepta, pentru că și ea era singură.

El se întoarse înapoi.

— Mulțumesc.

În timp ce traversau curtea, portăreasa ieși din ghereta ei de la parter.

— A venit un pachet pentru tine, domnișoară Rafferty, zise ea. Prin curier special. Și asta duminică! Trebuie să fie ceva foarte important, adăugă ea strâmbând din nas. Oricum, le-am spus să-l lase în fața ușii tale și desigur am semnat pentru el.

Surprinsă, Preshey îi mulțumi. Nu aștepta nimic, dar era într-adevăr un pachet, de fapt o ladă de un metru pe șaizeci de centimetri, pe adresa ei. Pe etichete existau o mulțime de semne în scriere chinezească și văzu că provine de la *Song Antiquities* din Shanghai.

— Trebuie să fie de la Lily, zise ea deschizând ușa, în timp ce Sam ridica lada și o câră înăuntru.

O așează apoi pe pardoseala de la bucătărie și Mi-au veni alergând, să vadă ce e. Lăzile și cutiile erau

specialitatea ei, locuri noi pe care să sară, să se facă covrig, să se ascundă. O adulmeca suspicioasă, apoi se așeză pe etichete dinapoi privindu-l nerăbdătoare pe Sam și așteptând să o deschidă, în timp ce Presly răscolea printr-un sertar de unde scoase o șurubelniță.

— Mor să aflu ce e înăuntru, zise ea.

Sam fu foarte ocupat cu șurubelnița, în timp ce ea pregăti cafeaua așezând ceștile pe o tavă neagră lăcuită, amintindu-și că lui îi plăcea cu mult zahăr și turnând lapte într-o cană. Se duse apoi în camera de zi și aprinse un chibrit, privind fumul ce se înălța răsucindu-se din hârtia ce se înnegrea și așteptând să se aprindă bine, înainte de a pune un butuc. Se gândi că e o adevărată scenă de duminică în familie. Auzi lada trosnind, când Sam o deschise, și se întoarse repede în bucătărie. Reușise într-adevăr să o deschidă și tocmai scotea dinăuntru un pachet înfășurat în hârtie cafenie.

— Ooo, hai mai repede, strigă ea surescitată. E ca de Crăciun.

Sam scoase hârtia cafenie și descoperi o altă învelitoare, de data aceasta o pătură matlasată.

— Trebuie să fie ceva special, zise el.

Era o figurină din teracotă și Presly văzu imediat că era un fals, copia unuia dintre faimoșii luptători Xi an din China. Își plimbă mâna peste el, văzând urmele ce spuneau totul despre mulajul comercial în care fusese turnat.

— De ce și-o fi bătut Lily capul să-mi trimită ceva de genul acesta? întrebă ea nedumerită. Se vând în prăvăliile de suveniruri din întreaga lume. De fapt, fac pariu că poți să le găsești și aici, pe bulevarde, unde nord-africanii vând felul acesta de marfă. Numai cheltuielile de expediere cu vaporul, au fost mai mari decât valoarea lui. Ridicând din umeri luă soldatul și-l cară în camera de zi, unde făcu un loc pentru el pe un raft. Apoi îl împinse mai în spate, unde nu părea atât de îngrozitor. După care, privind șirul de fotografii de acolo.

se încruntă. E ciudat, zise luând-o pe fiecare și uitându-se după ea. Unde e fotografia de la nunta bunicului? întotdeauna a stat aici, lângă cea a mătușii Grizelda și a lui Mimi.

— Avea vreo valoare? întreba Sam.

— Numai pentru mine. Rama era de argint, însă de ani buni numai menajera mea și cu mine intrăm aici. Am încredere totală în ea. Desigur, nu e ceva la care să te uiți în fiecare zi. Vreau să spun e un fel de ceva... ce stătea acolo. Nici măcar n-am observat până acuma că nu mai e, așa că n-am idee de când lipsește. Ridica din nou din umeri înlăturând temporar gândul din minte. Ei bine, sper că-și va face apariția. Oricum, hai să bem cafeaua, vrei?

Adu-se tava, în timp ce Sam strâbătea camera de zi privind lucrările de artă răspândite la întâmplare peste tot, cu pisica adulmecându-i suspicioasă pașii. Când se duse și se așază pe sofa, ea îi sări în brațe, fixându-l cu ochii ei albaștri ce nu clipeau.

El o privi precaut.

— Întotdeauna e așa?

— Vorbești de ea? Numele ei e Mi-au. Adu-ți aminte! Preshy puse tava cu serviciul de cafea pe canapeaua de piele cu ciucuri din fața lui. Se făcuse deja întuneric, așa că trase perdelele peste cerul cenușiu și friguros, după care turnă cafeaua. Îmi dau seama că nu-ți plac pisicile, continuă ea apoi îi oferi o farfurioară cu pricomigdale pastelate de la *La durée*, faimoasa cofetărie de mai jos, de pe strada ei. Gustă-le, sunt tot atât de bune pe cât de faimoase. Și încearcă să fii drăguț cu Mi-au. Nu e obișnuita cu bărbații.

Sam observă cum roșise, când realizează că iar se lăsase descoperită altor întrebări, cum ar fi fost: *de ce* nu intrase niciodată un bărbat în apartamentul ei, dar fu salvată de zbârnâitul telefonului.

— Fac pariu că e mătușa Grizelda, să vadă de ce nu mă aflu încă la Monte Carlo, zise ea răspunzând. Dar nu era ea. Era Lily.

Preshy nu știa dacă să fie încântată, sau doar ușurată.

Lily! rosti ea. În sfârșit! Uimită adăugă: începusem să cred că nici nu ești. La celălalt capăt al firului se lăsa liaștea. Lily? întrebă Preshy nedumerită. Mai ești acolo?

— De ce ai spus asta? întrebă Lily supărată.

— *Ce* am spus?

— Că nu exist.

— Ei bine, în primul rând n-ai mai apărut, apoi nici n-ai sunat și de fapt nu te-am întâlnit niciodată. Preshy râse. Dar acum ești aici, așa că e în regulă. Acuma știi că, la urma urmei, *exiști*.

— Precious, tu nu înțelegi. S-ar putea ca în curând, într-adevăr să nu *exist*. Sunt urmărită. Cineva vrea să mă ucidă.

— *Ce?!?* Vocea lui Preshy sună atât de înaltă, încât ar fi putut să cânte soprano la opera din Paris, iar urechile lui Sam și ale pisicii se ciuliră. Pisica o privi, în timp ce Sam se prefăcu că nu ascultă.

— Pis-pis, vino! întinse mâna încercând o diversiune, dar pisica îl privi disprețuitoare apoi întoarse capul, ca și cum știa că de fapt e folosită. Deșteaptă pisică, rosti el tocmai când o auzi pe Preshy spunând:

— *Să te ucidă?* Ce vrei să spui, Lily? De ce ar vrea cineva să te ucidă?

Sam renunță să se mai prefacă și începu să asculte.

— Nu pot să vorbesc la telefon, răspunse Lily.

— Dar unde ești? Și cine te urmărește? Preshy se uită îngrijorată la Sam. Apoi dădu din cap încruntându-se, în mod clar uluită.

— Sunt la Veneția, răspunse Lily și menționarea acestui oraș fatidic îi provocă lui Preshy un fior pe spinare.

— Dar, am crezut că vii la Paris.

— Așa am intenționat. De aceea a trebuit ca tu să-mi rezervi un loc la *Ritz* pe numele tău. Am crezut că nu va afla unde mă duc, că nu va putea să mă urmărească. Am crezut că nu mă va căuta la Veneția...

— Oprește-te o clipă, zise Preshy tulburată. Gândește-ți întâi, apoi spune-mi exact despre ce vorbești.

— Vorbesc despre asasin, Precious.

— *Asasin?* Ochii lui Preshy îi ieșiră din orbite. Tot ce crezuse ea era că Lily venea în vizită și că probabil voia ceva de la ea. Dar *de ce* ar dori cineva să te ucidă?

— Am ceva pe care el îl vrea și mă va omorî pentru a-l obține. Și asta te implică și pe tine. Precious, s-ar putea ca tu să fii următoarea victimă.

— Ce?!?

— Sunt în mare pericol. Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să vii aici imediat. Te rog, *te rog!* Te implor, să ne vedem la Veneția! Numai tu poți să mă ajuți...

— Lily, nu pot...

— *Trebuie.* Preshy sesiza teroare adevărată în vocea ei. Stau la hotel *Bauer*, mai spuse Lily. Te aștept aici. Intervenii o lungă pauză și apoi: totul are legătura cu bărbatul pe care-l cunoști, cu numele Bennett.

Telefonul îi zbârnâi în ureche, când Lily închise. Șocată, se întoarse și se uită la Sam.

— Ce fel de discuție, între îndelung-pierdute-verișoare, a fost aceasta? Întrebă el.

Ea căzu pe un scaun, cu mâinile strâns încleștate între genunchi.

— Am auzit *frica* în vocea ei, rosti buimăcită.

— Ce a spus exact?

— Că o urmărește cineva. Că acesta vrea să o ucidă, pentru că ea posedă ceva pe care-l vrea el. A spus că s-ar putea ca eu să fiu următoarea victimă. Scutură din cap, încă neîncredătoare. Vrea să mă întâlnesc cu ea la Veneția, imediat ce pot să plec acolo. Spunea că se află la Veneția, pentru că și-a închipuit că el nu o va căuta niciodată acolo.

— Și ți-a spus cine e *el*? Întreba Sam. Preshy clătina din nou din cap și el continuă: sigur că nu ți-a spus, niciodată n-o fac.

— Te referi la nebuni? Dar îți spun, Sam, nu e nebună. E îngrozită. În afară de asta, adăugă încet, mi-a

spus că e în legătură cu un bărbat pe care l-am cunoscut. Numele lui e Bennett. Trebuia să ne căsătorim și el m-a părăsit în fața altarului. La Veneția. Cu câteva luni în urmă.

PATRUZECI ȘI DOI

În liniștea care se lăsase, Mi-au mieună tare întinzându-se pe speteaza sofalei. Preshy se ridică și luă cleștele șemineului scormonind printre buștenii ce ardeau mocnit. Stătea cu spatele la Sam, privind în flăcări.

— Informația asta e probabil mai mult decât ai fi vrut să știi.

— A fost foarte curajos din partea ta că mi-ai spus. Nu era nevoie.

— E pur și simplu adevărul. Am fost părăsită la altar de un bărbat care am crezut că mă iubește. A dispărut fără urmă. Mătușa Grizelda a încercat să-l găsească, dar detectivii i-au spus că trebuie să fi folosit nu nume fals. Locuiește la Shanghai, sau cel puțin acolo mi-a spus el că stă.

— Lucrează acolo?

— A declarat că are o afacere de export, *James Export Company*, dar s-a dovedit că aceasta nici nu există. Ne-a spus că fabrica componente pentru companiile de mobilă din Carolina de Nord.

— Cunosc mulți oameni din această branșă. Vrei să mă interesez despre el?

Preshy ridică din umeri.

— Nu-mi mai pasă, cu excepția lui Lily. Misterul real este că eu n-am vorbit niciodată cu ea... Nu știu de unde cunoaște numele lui Bennett.

— Probabil că are mai multe nume. Oamenii de felul acesta așa au de obicei.

— Ce fel de oameni?

— Nelegiuiții, criminalii. Sam ridică din umeri. Crezi realmente că Lily e convinsă că acest Bennett e cel care o va ucide?

Preshy scutură din cap și spuse încruntându-se.

— O nu, nu poate fi el. Bennett era un bărbat amabil, n-a fost niciodată violent.

— Și tu știi ce are ea, acel ceva pentru care el vrea s-o ucidă?

Preshy dădu din nou din cap, nu avea idee. Căzu pe un scaun și luă o gură de cafea gândindu-se. Totul părea atât de nebunesc, dar fără nicio îndoială Lily era terorizată. Și dacă aceasta avea ceva de a face cu Bennett, avea nevoie să afle.

— Lily e în mare necaz, i se adresa ea lui Sam. E verișoara mea și are nevoie de ajutorul meu. Mă duc la Veneția să o întâlnesc.

— Și cum îți propui să ajungi acolo? Ai uitat ca aeroportul e închis?

— Atunci voi merge cu mașina.

— Cu mașinuța *aceea*? Pe o *astfel* de vreme?

Ea îl privi sfidătoare.

— Sunt un șofer bun. Mă duc până la Monte Carlo și mă opresc la mătușa Grizelda. Pot să iau avionul de la Nisa.

— Eu nu m-aș duce nicăieri cu mașina aceea Smart, zise el cu răceală. Va trebui să împrumutăm una.

Preshy îl privi cu gura căscată.

— Vrei să spui că vii cu mine? De ce ai face asta?

— Hei, oricum sunt imobilizat aici, în Paris, așa că de ce nu la Veneția? Cel puțin voi căpăta o cameră mai bună la hotel. Îi zâmbi dezarmant. În afară de asta, nu pot să te las singură, nu după o poveste atât de șocantă ca cea a lui LILY. Așa că... Veneția, sosim!

PATRUZECI ȘI TREI

Sam luă mașina lui Preshy și se duse să împrumute alta, în timp ce ea își suna mătușile. Știa că cele două femei se întreceau care să fie prima la telefon și de data aceasta ridicară simultan receptoarele.

— Bună, mătușilor, zise ea zâmbind. Veți fi încântate să aflați că, până la urmă, am hotărât să venim să vă facem

o vizită.

— Când? întrebare la unison, apoi Mimi puse receptorul jos și o lăsă pe Grizelda să continue convorbirea.

— Plec chiar acuma, conduc în timpul nopții. Voi fi la voi mâine, cam pe la prânz.

— Dar Presh, nu poți să conduci tot drumul singură.

— Nu sunt singură. Aduc cu mine un bărbat.

— Ce *bărbat*? Mătușa Grizelda părea încântată.

— O, un tip, un scriitor american pe care l-am întâlnit aseară la *La Coupole*.

O auzi pe mătușa Grizelda strigându-i lui Mimi:

— Aseară a agățat iar un bărbat la *La Coupole*. Apoi Mimi îi răspunse tot strigând.

— Devine un obicei. Sper că e mai bun decât celălalt.

— Eu sper să fie mai de încredere decât ultimul, rosti mătușa Grizelda. Oricum, cât de mult poți să rămâi?

— Nu știu dacă pot, trebuie să mergem direct la Veneția. Dar, în mod clar, voi reuși să vă văd. Tresări, dorind să nu le fi spus despre plecarea la Veneția. Acuma va trebui să explice tot. Ei bine, poate nu chiar *tot*, dar o anumită explicație era totuși necesară.

— Se duce la Veneția, o auzi pe mătușa Grizelda adresându-i-se șocată lui Mimi. Cu bărbatul cel nou. Apoi către ea: Dar *de ce* te întorci acolo?

— E vorba de Lily. Avionul ei a fost dirijat într-acolo. A aterizat la Veneția și spune că are nevoie de mine și că e important. Preshy ezită apoi se azvârli cu capul înainte: spune că e ceva în legătură cu Bennett.

— Vrei să spui că Lily *îl cunoaște* pe Bennett?

— Tot ce știu este ce mi-a spus ea: că treaba are de a face cu omul pe care eu știu că-l cheamă Bennett.

— Dar ar fi posibil să fie același bărbat?

— Cine știe? De aceea trebuie să merg la Veneția, să aflui.

— Așteaptă o clipă. Preshy o auzi pe mătușa Grizelda consultându-se înăbușit și de urgență cu Mimi, apoi reveni

pe fir. OK, deci vă așteptăm mâine. Vom discuta atunci. Sună-ne când vă apropiați, ca să te întâmpinăm la Nisa. Restaurantul *Chantecler* din hotelul *Negresco* servește prânzuri bune. În felul acesta, poți să ne prezinți noua ta cucerire și să ne povestești tot.

Era duminică și Preshy știa că Sylvie e acasă, așa că-i dădu telefon pentru a-i spune tot ce s-a întâmplat. Sylvie răspunse la primul țârâit. Apoi ascultă oripilată, în timp ce Preshy îi spunea povestea lui Lily și ce anume zisese despre Bennett.

— Nu poți să te duci, zise ea cu fermitate. Categorie *nu* trebuie să te duci, Presh. Îți interzic.

— E în regulă, am un „apărător”, afirmă Preshy. îl iau cu mine.

— Cine e?

— Numele lui e Sam Knight. L-am întâlnit ieri la *La Coupo Je...*

— *Fir-ar al dracului*, Presh, ești total nebună? Vocea lui Sylvie ajunsese un țipăt. Nu te mai înveți niciodată? Ai întâlnit aseară un bărbat și următorul lucru pe care-l știm e că merge în sudul Franței cu tine și te ajută să cauți o nebună, care pretinde că-l cunoaște pe Bennett și că cineva vrea să o ucidă, atât pe ea, cât și pe tine? Ești nebună, Preshy Rafferty, sau ce naiba?

— Îți promit că totul va fi în ordine, zise Preshy liniștind-o. Sam e puțin cam misterios, admit, dar e un tip drăguț. Și e unul din scriitorii favoriți ai Dariei. Vreau să spun că nu e ca Bennett, e foarte cunoscut, așa că nu poate fi nimic rău cu el, nu-i așa? Și în afară de asta, adăugă după o clipă de gândire, e însurat.

O auzi pe Sylvie gemând.

— Deci, pleci cu un bărbat căsătorit, să afli ce a vrut Lily să spună despre Bennett și cine e așa-zisul ucigaș maniac? Spune-mi imediat, Preshy Rafferty, ție îți sună asta ca un scenariu frumos și normal?

Preshy chicoti.

— Sună exact ca subiectul unui roman polițist.de

Sam Knight, zise ea. Acuma că mă gândesc mai bine, probabil chiar acesta e motivul pentru care s-a oferit să meargă cu mine. Scriitorul în căutarea unei intrigi frumoase.

— Mai curând vrea să te seducă.

— Ei bine, dacă e așa, probabil că datorită noii mele tunsori. Și oricum, la ora actuală sunt de nesusus. Odată mușcată, te ferești de zece ori.

— Cât timp vei fi plecată? Vreau să merg cu tine. Sylvie părea realmente îngrijorată.

— Nu e nevoie, voi fi înapoi în vreo două zile.

— Și unde vei sta?

— Lily spune că se află la *Bauer*, așa că bănuiesc că și eu voi sta tot acolo.

— Hmmm, asigură-te doar că iei o cameră single, zise Sylvie. Și promite-mi că mă suni când sosești, bine?

Preshy promise și închise telefonul. Apoi o băgă pe Mi-au, împotriva voinței ei, în cușca de călătorie. Nemulțumită, pisica se răsuci de câteva ori înainte de a se așeza, exact când Sam reveni cu mașina închiriată.

— Ce e asta? Întrebă el privind cu suspiciune cușca.

— E Mi-au, desigur.

— Vrei să spui că *pisica* vine cu noi?

— Mi-au merge peste tot cu mine. Oricum, ce altceva aș putea să fac cu ea la vremea aceasta și duminică? El îi aruncă o privire exasperată, iar ea continuă: hai să vorbim deschis, Sam Knight. Unde merg eu, merge și Mi-au. Asta e tot. Nu-ți place, știi ce trebuie să faci.

El își roti ochii, dar nu spuse nimic, așa că ea luă pisica și o câră jos pe scări până în strada, unde era parcată mașina închiriată.

— Ia asta. Îi întinse un pachet cu cutii de voiaj pliante pentru murdărie și punga cu așternutul necesar. Pune o cutie jos, lângă bancheta din spate, îl instrui ea. Apoi așterne în ea stratul de așternut.

Sam gemu, dar făcu ce îi ceruse, în timp ce ea aranja cușca de călătorie pe bancheta din spate. Apoi lângă ea

fixă bine și propria ei sacoșă împachetată în grabă, iar Sam își puse alături geanta lui mică, pe care o luase de la hotel.

Preshy era gata să se urce pe locul șoferului, când el o apucă de braț.

— Nici vorba, zise el conducând-o la locul pasagerului și deschizându-i portiera. Eu conduc.

— Dar eu știu mai bine drumul, protesta ea.

— Dar eu nu știu cum conduci. Se urcă în spatele volanului, apoi se uita la ea dintr-o parte și zise: OK, Rafferty, vom conduce pe rând, rosti generos.

Ea își fixa centura de siguranță, când brusc îi trecu prin minte imaginea pâinii prăjite și a brânzei gustoase, ce se aflau tot pe blatul din bucătărie.

— Așteaptă, zise coborând. Alerga înapoi prin curte și în sus pe scări, luă câteva pahare, farfurii, cuțite și o sticlă de vin și reveni în fugă. În caz că ne apucă înghețul și câinii Saint Bernard nu pot să ne descopere, mai zise ea înghesuind totul pe bancheta din spate deja plină, înainte de a se strecura din nou pe locul pasagerului de lângă el.

Sam rămase tăcut în timp ce urma indicațiile ei, croindu-și drumul, prin sistemul complicat al străzilor cu o singură bandă din Parisul înzăpezit, până la *periferie*, apoi intrând pe autostradă. Pentru moment și pisica rămăsese tăcută.

Pe drum, Preshy reflectă că era ceva foarte intim să conduci mașina prin noaptea neagră și geroasă, ei doi singuri în coconul liniștit al automobilului. Răscoli prin geantă și găsi CD-ul cu *Zucchero & Co.*, favoriții ei de moment. Zucchero era un cantautor italian, a cărui combinație de muzică clasică și pop îi amintea de verile de demult, din cluburile de pe plajele din sudul Franței, alături de mătușa ei. În curând închise ochii și adormi.

Când se trezi după câteva ore, îi trebuiră niște secunde bune să-și amintească unde se află. Privi repede profilul lui Sam de la volan, concentrat asupra drumului. Arăta sumbru și își dădu seama că de fapt nu știa nimic

despre el, cu excepția faptului că era un scriitor cu o casă pe Țărmul Periferic. Amintindu-și cuvintele de avertisment ale Sylviei, brusc suspicioasă, se întrebă de ce oare se obosise să vină cu ea, apoi presupuse că pur și simplu era prea plictisitor să aștepte un zbor spre New York.

Și, gândi ea arată destul de bine, în blugii lui strâmți și puloverul negru. Îi aruncă din nou o privire pe sub breton, observându-i fruntea lată, claia de păr aspru șaten, maxilarul ferm și neras – încă nu reușise să se bărbierească. Chiar și ochelarii cu ramă de aur erau șic tip-retro. În mod clar, încet-încet o cucerea.

CD-ul se termină și se lăsă iar liniștea. Ea tot se mai gândea la el întrebându-se care era istoria lui adevărată.

— Povestește-mi despre soția ta, rosti ea în liniștea așternută.

El întoarse scurt capul și a o privi.

— Am crezut că dormi.

— Am dormit. El nu mai spuse nimic. Regret, continuă ea. Nu vreau să-mi bag nasul, dar sunt curioasă în legătură cu tine.

— O cheamă Leilani, începu el. Am întâlnit-o într-una din călătoriile acelea de prezentare de carte, organizate de departamentul de publicitate al editorului. Eram la Santa Fé dând autografe. Leilani a venit, a mai rămas pe acolo și am început să vorbim. Ridică din umeri. După trei luni ne-am căsătorit.

— Ce romantic!

— Da. Așa a fost. Rămase tăcut concentrându-se asupra drumului.

— Cum arată?

Tăcu o vreme îndelungată, apoi în final spuse:

— E felul acela de frumusețe nepretențioasă. Pe jumătate Hawaiană; păr lung negru; piele aurie; subțire; grațioasă.

E artistă, iată de ce îi plăcea să stea la Santa Fé. Există acolo o colonie mare de artiști. Am cumpărat o casă, aproape în deșert. Doar noi doi și câinele meu, un

ciobănesc german cu numele Cent. Leilani picta și eu scriam. Pentru ea era idealul, dar eu sunt un băiat născut și crescut în Regiunile de Jos, tânjind după mirosul oceanului. Îmi lipsea felul în care râurile se scurg încet prin mlaștini, foșnetul trestii și al ierbii bătută de vânt. Îmi lipsea strigătul pescărușilor și goana norilor scunzi pe cerul cenușiu, îmi era dor de strălucirea soarelui reflectat de ocean. E în sângele meu și aveam nevoie de toate acestea pentru liniștea minții, pentru energia necesară scrisului. Așa că, deși ea ura oceanul, Leilani a fost de acord să ne mutăm și am cumpărat casa de vis de pe plajă.

— Și de atunci locuiți acolo.

— Am un loc și la New York; un apartament în Gramercy Park.

— Tot. ce e mai bun din amândouă lumile, aprecie Preshy întrebându-se de ce oare se afla la Paris fără frumoasa lui soție, Leilani. Dar în loc să pună întrebarea zise: Și copiii?

— N-avem copii.

Se stăpâni să nu întrebe de ce, gândindu-se la el ajungând la New York și la Leilani așteptând să-l întâmpine pe aeroportul JFK.

— Cred că vei fi teribil de încântat să o revezi, zise ea.

El trase automobilul lângă o cafenea de pe autostradă.

— E timpul unei cafele, afirmă el.

Preshy o scoase pe Mi-au din cușca de voiaj, așteptând în timp ce aceasta folosea cu grație cutia pentru murdărie. Apoi puse pisica înapoi în cușca și o luă cu ea în cafenea, unde zăboviră cu o cafea și pâinea cu brânză adusă de ei, vorbind despre situația lui Lily, iar ea nemaipunând alte întrebări.

Înapoi în mașină, declară că e rândul ei să conducă și în următoarele două ore fu liniște, în timp ce se achita de datorie iar Sam moțâia. Apoi rolurile se inversară, când se opriră din nou pentru a repeta performanța. În final,

ajunseră pe Autostrada Soarelui, conducând de-a lungul coastei. Când trecură de ramificația spre St.

— Tropez, Preshy o sună pe mătușa ei și aranjează să se întâlnească la *Chantecler*, din Nisa, peste o jumătate de oră.

PATRUZECI ȘI PATRU

Au sosit cu câteva minute mai devreme și au profitat de ocazie pentru a se refrișa puțin în camerele de odihnă luxoase de la *Negresco*, înaintea sosirii Grizeldei și a lui Mimi. Studiindu-și fața în oglindă, Preshy reflectă că arăta destul de bine, având în vedere că a condus toată noaptea și că simțea o nevoie disperată de duș, deși un pahar de vin era totuși mai atrăgător.

Lăsând-o pe Mi-au în grija portăresei, ea și Sam intrară în restaurantul *Le Chantecler* și comandară șampanie.

Îl avertiză pe Sam să nu fie surprins când va vedea două bătrâne, gen actrițe din Las Vegas, venind spre ei. Cu toate acestea, sprâncenele lui Sam se ridicară surprinse când Mimi păși țănoșă traversând sufrageria aurită, elegantă tip Riviera cu un taior de lână roz pal și pantofi-platformă ce făceau ca picioarele ei încă-fabuloase să arate și mai lungi. Părul blond era pieptănat lins spre spate și strâns într-un coc, iar brățările din șiruri de diamante străluciră în timp ce-i strânse lui Sam mâna.

— *Enchantée*, M'sieur Knight, salută ea, căzând pe un scaun, cu un suspin pornit din inimă. Tocurile-cui sunt răsplata rugilor fetelor înalte, iar pentru fetele scunde cei mai buni prieteni. Dar în mod cert, sunt un iad pentru picioare, adăugă ea.

— Aici erați? Grizelda se furișă spre ei într-o rochie roșie mulată pe trup și o jachetă scurtă din zibelină, ce aparținuse soacrei ei și despre care jura că e mai bătrână decât ea. De asemenea, căra pe braț un splendid mantou alb Valentino, pe care i-l dădu lui Preshy. Știam că ești îmbrăcată cu această „oroare” verde, sublinie ea. Așa că l-am adus pentru tine. Va fi frig la Veneția și ai să ai nevoie

de el. Îi întinse mâna lui Sam. Am auzit că mi-ai agăţat fata la *La Coupole* la şi nepoata ei, Grizelda mergea întotdeauna direct la ţinta.

Sam zâmbi.

— Ar trebui să-mi cer iertare?

Ea îl studie.

— Nu cred, hotărî în final. Vino şi stai jos. O, deja aţi luat şampanie, bravo! făcu semn chelnerului şi comanda două gin-fizz. Cei de aici ne cunosc, îi mărturisi ea lui Sam. Ştiu exact cum ne place ginul, mie şi lui Mimi. Apoi se întoarse spre aceasta. Ce crezi, dragă? E destul de bun pentru fata noastră?

— O, *Doamne*! Preshy se lăsă pe speteaza scaunului. Eşti aşa de bună sa încetezi, mătuşa Grizelda? rosti ea, dar Sam râdea.

Mimi gustă băutura şi se întoarse să-i facă semn cu degetul chelnerului drept mulţumire. Deci... ce e cu toată povestea asta cu Lily?

— Hai să comandăm întâi şi vorbim mai târziu, hotărî Grizelda. Au condus toată noaptea, cred că sunt morţi de foame.

Hotărâră să ia toţi acelaşi fel: file de vacă cu capere şi ravioli cu cartofi, apoi brânză şi o tarta cu gutui şi îngheţata Granny Smith. Iar de băut, un rose Provençal.

— Acuma, zise Mimi după ce luară măsurile necesare, să ne întoarcem la treabă.

Aşa că Preshy le spuse din nou toată povestea şi faptul că era implicat şi Bennett.

— Acesta e motivul pentru care trebuie să mă întorc la Veneţia, termina ea. Se uita îngrijorata la ele, aşteptând să spună că e nebună, dar Grizelda se încruntă.

— Nu ţi-am spus niciodată, începu ea, dar eu m-am întâlnit cu familia Song cu mulţi ani în urmă, într-un cazinou din Macao. Henry îşi pierduse deja prestaţa din cauza băuturii şi a ţigărilor. Arăta sfrijit, bolnăvicios şi bătrân. Ținea ochii în permanenţa strânşi din cauza fumului, iar degetele îi erau galbene de nicotină. Se

înflora. Omul arăta ca și cum trăia sub o piatră, fără să vadă lumina zilei și fără să respire aer curat. Soția lui, biata fiică dezmoștenită a bunicului Hennessy, purta o rochie demodată și pantofi ieftini. Arata sleită. Mi-a spus că Henry Song a pierdut toți banii lor, iar eu i-am spus că ar trebui să-l părăsească. „Mai întâi, cere-i iertare tatălui tău că ai fugit cu playboy-ul ăsta” i-am spus eu. Desigur, tatăl ei ar fi primit-o înapoi, dar bărbatul acela îi sucise capul bieteii femei. Puteam să văd că avea asupra ei un control anormal. O ținea sub vraja lui, iar el era dependent de alcool și de jocuri de noroc. Și în afară de asta, aveau deja un copil. Biata micuța Lily.

— Acesta e încă un motiv pentru a o întâlni, zise Preshey. Bunicul s-ar fi așteptat să o ajut.

Grizelda trebui să admită că avea dreptate.

— Dar va trebui să ai mare grijă, o atenționa ea. Nu-mi place cum sună toate astea. Niciun pic! îi aruncă lui Sam o privire ascuțită. Pot să am încredere că vei avea grijă de ea?

Ochii lui Sam îi întâlneau pe ai ei.

— Voi face ce pot mai bine, rosti el calm.

Ea scoase un suspin recunoscător.

— Asta e tot ce poate face un bărbat. Păcat că n-ai timp să ne faci o vizita, așa fi organizat o *petite soirée* pentru tine și te-aș fi recomandat unora dintre prietenii mei, totuși trebuie să-ți aduc aminte, Preshey, să nu conduceți niciodată pe șoseaua Corniche când veniți la Monaco. N-am mai mers pe acolo de când am fost aproape aruncată în prăpastie de un nebun. Era exact după ce tu și Bennett ne-ați vizitat, adăugă ea privind-o pe Preshey. Apoi își duse mâna la gură, jenată că a pomenit de trecut. Ce-am spus? Regret, draga mea!

— E în regulă, am trecut peste asta, zise Preshey, deși mai părea încă puțin nesigură.

Sam ascultase, în timp ce Grizelda le povestea ce i s-a întâmplat pe șoseaua Corniche. Apoi o întrebă dacă a raportat poliției incidentul și ea le-a spus că așa a făcut,

dar de-abia după două zile, când a reușit să-și revină și desigur atunci a fost prea târziu pentru a mai găsi dubița albă. Iar reparația Bentley-ului costase o avere.

— Și asta a fost exact după ce Bennett a fost aici?

— Bennett cu Preshy. După ce au plecat, ea înapoi la Paris, el îndreptându-se direct spre Shanghai. Incidentul s-a petrecut cu două zile mai târziu.

— Deci, după câte știi tu, el nu se mai afla în țară?

Nedumerită, Grizelda spuse că nu credea și subiectul fu abandonat.

Sam reuși să obțină locuri pe avionul pentru Veneția, cu decolarea la ora patru, astfel că ieșiră pentru a-și lua rămas bun și pentru a o da pe Mi-au în grija mătușilor.

— Ei bine? Întrebă Grizelda, cu ochii ei verzi luminați de curiozitate, în timp ce o îmbrățișa pe Preshy iar Sam era plecat să aducă mașina.

— Ei bine, ce?

— Ooo, *știi tu*, zise Grizelda exasperată.

— Dacă vreți să aflați dacă mă interesează, răspunsul e nu. Suntem doi străini trecători în noapte, care se întâmplă să se fi întâlnit, asta e tot.

— Atunci, dacă „asta e tot”, ce face el aici cu tine? Întrebă Mimi. După părerea mea asta demonstrează ceva „interes”.

Preshy gemu.

— Nu vreți voi două să încetați să mai faceți combinații? E doar un tip pe care-l cunosc. Și oricum, e însurat.

— Ce?!? O fixară două perechi de ochi uluiți.

— Vreți să spuneți că n-ați observat verigheta?

— Atunci unde e soția?

— Nu știu. De fapt nu știu prea multe despre el. V-am spus, nu suntem decât două vapoare ce trec unul pe lângă altul, în noapte. El pur și simplu s-a oferit să vină la Veneția, pentru a mă ajuta în problema cu Lily. Și, ca să vă spun adevărul, am fost încântată că a făcut-o.

— Hmmm... și eu, zise mătușa gânditoare, totuși

mă întreb de ce a făcut asta? Ai grijă de data aceasta, Preshy, adăugă ea. Și spre surpriza ei, Preshy știa că de data aceasta se referea la grija în legătură cu Sam, nu cu Lily de la Veneția.

PATRUZECI ȘI CINCI VENEȚIA

Era întineric când au aterizat la Veneția și aeroportul *Marco Polo* îi readuse în minte amintiri deprimante de ultima dată când sosise aici cu Sylvie și Daria, aducând cu ea frumoasa ei rochie de mireasă și capa aurie cu gluga tivită cu blană, și cât de bine dispusă era. Apoi, mai târziu, plecarea însoțită de prietenele ei, în loc să fie împreună cu noul ei soț.

— Bănuiesc că asta îți provoacă amintiri neplăcute, zise Sam când ieșiră afară.

— Într-adevăr, admise ea, dar n-am intenția să mă gândesc. Totuși, când trecură pe lângă Santa Maria della Salute, închise ochii pentru a nu-i zări cupola luminată.

— Locul acesta e Canaletto adus la viață, zise Sam.

Ea zâmbi.

— Uneori mă întreb dacă n-a pictat-o el mai întâi, apoi a fost construită, atât e de perfectă. Am uitat să te întreb, adăugă surprinsa ea însăși, e pentru prima oară când vii la Veneția?

— Prima, dar privind în jur, probabil că nu și ultima.

Motoscafo opri la stația de la debarcaderul privat al hotelului *Bauer*, pe pontonul de sosire, de unde bagajul lor fusese deja ridicat și ei fură conduși înăuntru.

Luxosul hotel avea vederea spre Canal Grande, și cu toată că fusese impecabil renovat, saloanele și camerele sale respirau parfumul romantic al altei epoci. Se înscriseră la recepție - luând camere separate la etaje diferite - totul foarte corect. Apoi Preshy îi spuse recepționarului că era așteptată pentru a se întâlni cu o domnișoară Song, care era și ea cazată în hotel și întreba dacă nu primise niciun mesaj. Funcționarul controla, dar n-avea nimic.

Sam îi spuse că dorește să vadă câte ceva din oraș și că iese să se plimbe, dar spre surpriza ei nu îi ceru să meargă cu el.

În cameră, din nou singura, dădu la o parte perdelele. Și acolo, dincolo de Canal Grande se afla Salute, cu domul ei ca o lună plină pe cerul nopții. Se pare că nu exista posibilitatea de a scăpa de trecut și întristata se duse să-și înece amarul sub duș, unde lacrimile ei se amestecau cu apa. Se întreba dacă va lua vreodată sfârșit durerea din inima ei și ce avea Lily să-i spună despre Bennett.

PATRUZECI ȘI ȘASE

Era deja seară când Lily se trezi dintr-un somn adânc, care totuși n-o ajută să-și revină. Privi telefonul, apoi își aminti că îl închisese și desigur nu existau mesaje. Stând în pat, privi nervoasă în jur, camera întunecoasă de hotel. Încă nu se simțea în siguranță, încă simțea ca și cum niște ochi o pândeau, tot amenințată, chiar dacă - în mod logic - nimeni nu avea posibilitatea să știe unde era. În afară de verișoara Preshey, care dorea cu înfocare să fie pe drum, pentru a se întâlni.

Puțin mai târziu, după un duș, îmbrăcată și flămândă, contactă serviciul în cameră, dar apoi își spuse că e ridicolă. Era la Veneția, una din minunile lumii, un oraș pe care nu-l văzuse niciodată. Nici nu fusese vreodată în Europa până acum. Cel puțin ar trebui să-i vadă splendorile și să-i guste mâncarea.

Se plimbă pe străzile înguste și aglomerate până ajunse în Piazza San Marco, cu imaginile ei magice de dincolo de

Canal Grande dinspre laguna, și cu magnifica ei Bazilica. Auzind muzica intra înăuntru, uitându-se la frumusețea semiluminată din jurul ei. Apoi deodată toate luminile se aprinseră, inundând uriașa biserică cu o strălucire aurie. Era gata să înceapă o mesă și se opri privind și ascultând, copleșită de maiestruozitatea ei, de mozaicuri și de luciul aurului; de madonele și sfinții din

nișele lor arcuite, de marele altar și de cântecele avântate ale corului. Brusc amintirea rușinoasă a nopților acelea înghețate și tainice din cimitirul antic și a artefactelor furate, a trădărilor și violenței, a amenințărilor și terorii, o părăsi. În acel moment simți o pace și o seninătate, pe care se rugă să nu o părăsească niciodată.

După o vreme părăsi Basilica și merse de-a lungul canalului gândindu-se la trecut, la toți anii de eforturi pentru a trăi și la viitorul ei, odată ce va reuși să vândă colierul. O întreagă lume nouă i se va deschide în față. Spera ca verișoara Precious să vină în curând, deoarece dorea atât de mult să vorbească cu ea, și nu numai despre colier, ci acum și despre atât de multe lucruri.

Înapoindu-se pe o stradă îngustă, ajunsese în fața unui mic restaurant. Plăcându-i aspectul lui simplu, cu interiorul lambrizat cu lemn închis la culoare, intră și luă un loc, comandând paste cu scoici și un pahar de vin alb. Mai târziu, zăbovi cu un espresso, pentru moment împăcată cu ea însăși, sigură că cel puțin nu mai fusese urmărită.

Când plecă, era întuneric și nu se vedea nimeni în jur. Grăbind pașii, se îndreptă spre strada mai lată de pe marginea canalului zâmbind, când o văzu lucind în luna aproape plină. Se opri să privească, inspirând profund de uimire, admirând siluetele clădirilor profilate pe cer, cu domurile și turnurile ascuțite și apa întunecată ce aluneca silențioasă mai departe. Aceasta era ceva ce nu va uita niciodată.

Izbitura în cap o luă complet prin surprindere. Țipă odată, apoi ridică mâinile. Sângele cald i se scurgea printre degete. Brusc totul în jurul ei se întunecă, era ca și cum luminile Veneției se stingeau, una câte una. Brânciul primit în spate o făcu să se clatine. Se bălăbăni lângă malul abrupt, apoi încă un brânci și era în canal. După care totul deveni negru. Apa neagră se închise peste capul ei de-abia clipocind.

O crimă perfectă.

PATRUZECI ȘI ȘAPTE

Incapabilă să adoarmă, Preshy hotărî să plece la plimbare. Își puse ceva pe ea – blugi, un pulover, cizme. Afară era frig, așa că-și îmbrăcă și mantoul alb de iarnă din lână, cu impresionanta lui etichetă, pe care i-l dăduse mătușa Grizelda.

Apoi înfășură fularul lung și albastru din lână de două ori în jurul gâtului, cu capetele atârînd pînă aproape de genunchi, așa cum îi plăcea ei, gândindu-se că – fără îndoială – mătușa ei ar fi spus că astfel strică „fasonul” mantoului cel scump. După care coborî scările și ieși pe strada din fața hotelului *Bauer*.

Hoinări alene prin *călii* înguste, înfiorată de vîntul înghețat al nopții. Fiecare colț îi răscolea amintiri. Chiar și pietrele de sub picioare și zidurile cu tencuiala jupuită păreau că respiră romantism. Se simțea parfum de cafea, de foc din lemne, aromă de pizza, de pâine și de vin. Vitrinele luminate ale magazinelor ofereau milioane de tentații și peste tot se auzea sunetul apei ce clipoceă neîncetat, lovindu-se de malurile orașului scufundat. Era ca și cum te-ai fi plimbat prin istorie.

După un colț se trezi în fața lui *Palazzo Rendino*. Picioarele o purtaseră pur și simplu acolo, fără măcar să gândească. Totuși, nu era luminat așa cum fusese la festivitatea ei de nuntă și în mica piațetă din față era întuneric, închise ochii, simțind un fior de durere, acolo unde obișnuise să fie inima ei înainte de a fi sfărîmată. Apoi deschise ochii și o fracțiune de secundă prinse imaginea unui bărbat cu părul și pardesiul negre, dispărînd după colț.

— *Bennett!* strigă ea. *O Doamne... oare s-ar putea să fie chiar el?* Fugi pînă la colț, dar nu văzu decît o bătrîna plimbîndu-și câinele. Trebuie că a fost o halucinație. Faptul că se afla din nou la *Palazzo* îi declanșase imaginația, asta era tot.

Se înapoie încet în spațiul de lîngă intrarea *Palazzo*-ului, unde ea și Bennet se opriseră îmbrățișați în noaptea

dinaintea nunții. Își aduse aminte că i-a spus: „Pe mâine, iubitele” și l-a sărutat. „Mâine” a răspuns el. Apoi a dispărut din viața ei.

Chiar și așa, în sinea ei tot mai dorea să fi fost Bennett cel pe care-l zărise acum. Voia să creadă că pe acolo, pe undeva, mai era o urmă de speranță, că exista o explicație logică și că totul va fi în regulă. Voia cu disperare ca Bennett să-i cearăscuze, să-i spună din nou că o iubește și că totul va fi ca înainte. Dar desigur, niciodată nu va mai putea fi la fel.

PATRUZECI ȘI OPT

Singură, continuă să hoinărească, ieșind din strada îngustă și întunecoasă în minunatul spațiu deschis al pieții St. Marco. Era inundată de lumină și de zborul porumbeilor și plină de oameni. Din *cafenelele* rivale, Quadri și Florian, izvora muzică. În stânga domina grandioasa Bazilică luminată, iar în dreapta arcadele antice de piatră luceau în lumina felinarelor, de culoarea mierii topite. În față se vedea cea mai magnifică imagine din toată Veneția: Canal Grande, cu insulele și laguna în ceața din spatele lui.

Vara, scaunele și mesele de la *caffè* erau risipite prin piață, dar vremea rece de ianuarie îi forțase pe toți să intre înăuntru. Cu excepția stolurilor agresive de porumbei. „Șoareci cu aripi” le spunea mătușa Grizelda.

Hotărând că specialitatea venețiană, espresso dublu îmbunătățit cu grappa, era exact ceea ce-i trebuia în această noapte rece, Preshy intră prin ușile de sticlă gravată în încăperile aurite și împodobite cu catifea trandafirie de la *Quadri*. Și în ceața fumului de țigară, a conversațiilor și a râsetelor, precum și a muzicii quartetului de coarde ce intona Cole Porter, alt originar din Veneția, deși „Night and Day” suna destul de diferit la vioara.

Auzindu-se strigată pe nume, ridică ochii și-l văzu pe Sam la o masă de lângă fereastra aburită, în față cu ceea ce părea să fie o votcă dublă cu gheață.

— Bună! rosti ea încântată și grăbindu-se să ia loc lângă el.

— Mi s-a părut că e timpul pentru ceva de băut, zise el. Tu ce zici?

— Espresso cu grappa. Când te afli în Italia...

El îl chemă pe foarte ocupatul chelner și privi amuzat în timp ce ea își scotea fularul cel lung. Apoi remarcă cu admirație mantoul alb.

— Arăți foarte italiancă, comentă el.

— Așa și trebuie, e un Valentino. Al mătușii, adăugă ea. Nu poate să-mi sufere cojocul.

— O, nu știu ce să spun, parcă ar fi crescut pe tine. Ca un mușchi.

Spre surpriza ei, amândoi izbucniră în râs, ca doi oameni aflați în vacanță și fără nicio grijă pe lume, în locul unei perechi de detectivi maniaci, care urmăreau dezlegarea unui mister.

— Tot nicio urmă de Lily, zise ea. Realmente, e cea mai misterioasă dintre femei.

— O combinație între Greta Garbo și Mata Hari, fu el de acord. Chelnerul sosi cu cafeaua îmbunătățită cu alcool și ciocniră paharele rostind „*cin, cin*” după moda italiană, apoi ea îl întreabă ce crede despre Veneția.

— Există oare cuvinte pentru a o descrie? întreabă el. Nu poți înțelege vreodată cum de există în realitate o astfel de minune a lumii, până nu o vezi personal. Chiar și Canaletto n-a putut să ne ofere decât o imagine fugară. Clădiri splendide plutind pe apa de argint, un cer coborât ce pare că domină orașul, ca și cum „pe cel ce intră aici” îl așteaptă o scară spre paradis.

Ea îl privi admirativ.

— Tu pui în cuvinte lucruri pe care eu pot doar să le gândesc.

— Cuvintele sunt meseria scriitorului.

Își sorbi votca, ea observase deja că bea prea mult, în timp ce ea sună la hotel și întreabă dacă primise vreun mesaj. Nu avea nimic, așa că mai zăboviră schimbând

impresii despre Veneția, înainte de a se aventura din nou afară, în frig.

Ceața se rostogolea peste lagună, valuri uriașe și moi ca de bumbac, ce lăsau în urmă picături strălucitoare în părul lor. Sam o înconjură cu brațul și se strânsă unul într-altul, doi străini pe care frigul îi apropia. Spre surpriza ei, găsi că îi place cum se simte.

— Mi-e foame, zise el. Și pentru că Lily n-a apărut încă, hai să cinăm.

Așa că au luat *vaporetto* până la Rialto și ea l-a dus într-un loc pe care-l cunoștea, o veche mănăstire, unde – sub un tavan arcuit de piatră, luminat de sfeșnice – mâncară mici crabi-pâianjen și felul clasic venețian, ficat de vițel cu ceapă. Sam spuse că Preschy trebuie să aleagă vinul și ea comandă un *Pinot Grigio* simplu, crescut pe culmile de la Veneto, vin despre care el admise că mergea perfect cu orice. Și fu atât de ocupată vorbind despre Veneția, încât uită complet de Lily.

PATRUZECI ȘI NOUĂ

Mary-Lou era la cel de al treilea espresso, stând vizavi de Bennett în barul hotelului.

Bennet îi făcu semn chelnerului și comandă cea de a doua grappa. Îi comandă și ei una.

— Arăți ca și cum ai avea nevoie, zise el cu o disprețuitoare ridicare a buzelor, care – își dădu ea seama – era zâmbetul lui adevărat, foarte diferit de farmecul senzual folosit de obicei înainte, față de ea.

Cu toate acestea, își bău tăria, cutremurându-se când îi ajunse în stomac. Geanta neagră de antilopă se afla pe masă în fața ei, cu pistolul Beretta cuibărit în șocanta lui pungă de satin roz. Luă geanta și o puse pe genunchi. Îi dădea un sentiment de securitate.

— Singura noastră speranță, reluă Bennett, e că Lily a ascuns colierul în valiza ei, sau în seiful din cameră. O fixă cu acea privire grea, implacabilă. Avem cheia de la cameră.

Urcam împreună și căutăm printre lucruri. Dacă te

vede camerista, va crede că ești Lily.

Mary-Lou știa că n-avea intenția să o lase să se ducă singura. Demonstrase în mod clar că nu voia s-o scape din vedere. Înfiorata, își plimba degetele pe umflătură reprezentată de Beretta. îl ura pe Bennett. Mai bine l-ar împușca, decât să-i cedeze colierul.

Se îndreptară împreună spre ascensor, apoi de-a lungul coridorului spre camera lui Lily. Camerista de serviciu le arunca în treacăt o privire și un *buona sera*. O lampă era aprinsă și patul fusese desfăcut. Totul era în ordine. Valiza lui Lily era pe locul pentru bagaje. În mod evident, nu-și bătuse capul să despacheteze și Mary-Lou îi răscoli repede conținutul.

Ridică ochii spre Bennett, care stătea cu brațele încrucișate privind-o.

— Nu e aici, zise ea.

— Încearcă în seif.

Făcu și aceasta. Era gol.

Lily îi înșelase.

Mary-Lou stătea pe pat și brusc începu să plângă. Ajunsese la limită - și pentru nimic.

Disprețuitor, fără o vorbă, Bennett ieși din cameră și afară din hotel. Mary-Lou nu-i mai era de niciun folos. Nu merita nici măcar riscul de a o ucide. Și era prea implicată, pentru a se duce la poliție. Nu va spune nimic. Îi servise scopul și acuma se va duce acasă ca o fată bună și nu va mai auzi niciodată de ea.

În acea noapte, merse ore întregi pe străzile dosnice și întunecoase ale Veneției, încercând să-și imagineze ce a putut să facă Lily cu colierul. Brusc, răspunsul i se ivi în minte. Desigur. Fusese în drum spre Paris. Probabil că l-a trimis verișoarei ei. Preshy Rafferty îl are.

CINCIZECI

Înapoi la hotel, Sam și Preshy urcară în camera ei pentru a controla mesajele de pe telefon. Luminița roșie nu clipea. Preshy sună în camera lui Lily. Niciun răspuns.

Se așază pe marginea patului, privindu-l pe Sam.

— Ce trebuie să facem acum? Întrebă ea îngrijorată.
El ridică mâinile obosit.

— Sugerez să mergem să ne culcăm și să controlăm din nou dimineața.

Își spuseră noapte bună, dar tot îngrijorată și incapabilă să adoarmă, Preshy o sună pe Daria la Boston și o informă de toate cele întâmplate. Desigur, Daria era tot atât de alarmată cum fusese și Sylvie, în special când i-a spus de Bennett.

— Presh, de ce te-ai dus la Veneția? Întrebă ea. Asta e problema lui Lily Song, nu a ta. Mie mi se pare foarte periculos. Mai ales partea cu Bennett. Pentru tine totul s-a terminat.

— Dar sunt singura care poate să o ajute. În mod cert, nu are pe nimeni altcineva, răspuse Preshy. Oricum, aveam nevoie să știu ce voia să-mi spună despre Bennett. Și în afară de asta, nu sunt singură. Am un nou prieten cu mine. Numele lui e Sam Knight. Ai auzit de el, adăugă ea cu un mic zâmbet în glas.

— *Ce? Ești împreună cu Sam Knight?* Iisuse, Presh, cum l-ai întâlnit?

— N-ai să crezi. Ca, un scenariu care se repetă: l-am agățat la *La Coupole* sâmbătă seara, în timpul viscolului.

— L-ai agățat pe *Sam Knight*?

— Sigur că da. De ce nu? Era imobilizat în Paris - fără avion, cu aeroportul închis... De ce? Ce e rău în asta?

Oftatul Dariai răzbătu amenințător prin receptor, tocmai în urechea lui Preshy.

— Trebuie să-ți acord mai mult credit, zise ea. În mod clar, știi cum să-i agăți.

— Pentru Dumnezeu, ce e?

— Vrei să spui că nu știi povestea?

— Fir-ar să fie, *ce poveste?*

— Nu cred că o să-ți placă, zise Daria, totuși cred că trebuie să știi. Acum aproximativ trei ani soția lui Sam Knight a dispărut.

— *A dispărut?* Inima lui Preshy zvâcni. Ce vrei să spui

cu a *dispărut*?

— Iată povestea: Sam a spus la poliție că ultima dată când și-a văzut soția a fost în casa lor de pe plajă. Apoi el a plecat la pescuit. Avea o mică ambarcațiune și spunea că adesea pescuia noaptea. Ei nu-i plăcea marea și nu l-a însoțit niciodată. A mai spus la poliție că a lăsat-o singură în casă, doar cu câinele lor drept companie, un ciobănesc german cu numele Cent. Vezi, îmi amintesc chiar și numele câinelui; povestea a umplut mass-media săptămâni întregi...

Preshy își încleștă mâna pe receptor.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu era niciun semn de violență, nimic n-a fost deranjat, nu s-a furat nimic. Câinele, despre care Sam spunea că-i era devotat ei, se afla tot acolo. În pat nu se dormise, televizorul era aprins. Pur și simplu a dispărut. A fost exact ca într-unul din romanele lui polițiste. Autoritățile au răscolit toată casa de pe Țărmul Periferic, dar n-au descoperit nimic. Și, până în ziua de azi, Leilani Knight n-a mai fost găsită. Cred că poliția tot mai e „interesată” de Sam - așa cum spuneau ei întotdeauna, nu ca de un adevărat *suspect*. Totuși, toată lumea l-a suspectat că el e ucigașul. Și Leilani Knight n-a mai fost găsită niciodată.

— Nu cred, rosti Preshy cu voce tremurătoare. Sigur n-a ucis-o el! Totuși, când se gândi mai bine, se întrebă din ce alt motiv era Sam atât de misterios în privința trecutului său? Poate că a fugit cu alt bărbat, continuă ea. Se agăța de un fir de pai, nevenindu-i încă să creadă că Sam ar fi avut ceva de a face cu dispariția soției lui.

— Crezi în mod serios că n-ar fi fost găsită până afuma, dacă a fugit cu cineva? Sunt *trei ani*, Presh. Și să-ți mai spun ceva, de atunci Sam Knight n-a mai scris un cuvânt.

Preshy ținea acuma receptorul într-o încleștare mortală. Știa că istoria e adevărată. Iată de ce Sam n-avusese chef să vorbească despre Leilani... pentru că

totuși, el a ucis-o. Lacrimile îi înăbușiră cuvintele, în timp ce rosti cu o voce mică și obosită:

— Viața obișnuiește să fie atât de simplă, Daria. Sunt aici cu Sam, căutând-o pe Lily – și stau și mă întreb *de ce* oare a venit cu mine. Crezi că știe ceva despre ea? Despre *Bennett*? Nu știu ce să fac.

— Ai grijă, o atenționa Daria. Și ia următorul avion spre casă. *Singură*. Te implor, Preshey, pleacă de acolo, fără Sam Knight.

După ce i-a promis că așa va face, Preshey își luă la revedere. Stinse lumina și se întinse pe pat, înțepenită din cauza șocului și privind în întuneric.

Îi veni în minte fața îngustă a lui Sam; ochii căprui în spatele ochelarilor, profilul lui aspru și distant, în timp ce conducea pe autostradă, în noaptea aceea lungă și neagră. Se gândi la coincidența că se așezase lângă ea la *La Coupole*, deși localul era pe jumătate gol. *Exact cum făcuse Bennett*. Și cum s-a oferit imediat, să vină cu ea la Veneția. Se întreba de ce? Exista ceva pe care Sam îl știa și ea nu? Ar fi posibil să fie implicat și el în această saga a lui Lily? Ca și în dispariția soției lui?

O, Doamne! Se afla la Veneția împreună cu un bărbat suspectat de crimă, căutând alt bărbat, care putea să fie și el implicat într-o crimă. *Ce era de făcut?*

CINCIZECI ȘI UNU

Pentru Sam, a dormi era o artă de mult uitată. Băuse toată noaptea și era încă întuneric când, puțin după ora șase dimineața, părăsi hotelul și-și îndreptă pașii de-a lungul lui *fundamenta*, malul canalului rezervat pietonilor. Nu era nimeni în jur și apa părea că clipocește sincronizată cu pașii lui singuratici.

După o vreme începu să plouă, așchii de gheață ascuțite ca acele, care-l înghețară până în măduva oaselor. Își ridică gulerul, trase fermoarul jachetei și continuă să meargă nepăsător. Era doar el și pisicile acelea sălbătice, umbre prelungi se înghesuiau pe lângă fântâni și pe treptele bisericii, așteptând zorile ca viața să-și reia cursul.

Totuși, pe canal era ceva activitate, bărci ce livrau fructe și legume îndreptându-se spre piața Rialto; un vas gunoier; *vaporetti* aproape goale. Și un vas al poliției, cu luminile albastre clipind, chiar în fața lui.

Se adunase o mică mulțime și văzu echipa de recuperatori a poliției scotocind prin apa, apoi ridicând ceva.

— Probabil că o turistă, auzi el un englez din mulțime. Tipul de pe barca ce livrează pește a descoperit-o. O asiatică. Probabil că stă în apă de ceva timp, după cum arată. Poate s-a îmbătat și a căzut în canal. Se întâmplă. Sau poate a împins-o prietenul ei, adăugă cu un hohot ce sună forțat printre clădirile tăcute.

Sam se întoarse și merse repede prin învâlmășeala de alei mici, până ajunse la un *caffè-bai* deschis. Se așeză la tejghea, alături de bărbați în costume și pardesie, cu ziarele de dimineață sub braț, ce-și luau cafeaua și *cometti* în drum spre birou. Comandă un espresso dublu, îl satură de zahăr, îl dădu pe gât și comandă altul. Aprinse o țigară, cutremurându-se de gustul ei acru. Fumatul era un obicei pe care-l abandonase cu ani în urmă și îl reluase doar recent. Țigara avea gust de cenușă și o aruncă, în locul ei sorbindu-și espresso-ul. Ajunsesse la al treilea, așteptând cofeina să-și facă efectul, în capul lui suprasaturat de grappa. Era aproape opt când zorile cenușii și reci apărură deasupra Venetiei, iar el se întoarse la hotel.

Se opri la biroul recepționarului și-l rugă să-i facă rezervare la un avion spre Paris, apoi spre New York.

Înapoi în cameră, o sună pe Preshy. După vocea ei amețită, era evident că o trezise, dar deveni repede atentă, când spuse cine e.

— Nu e puțin cam devreme pentru a telefona? întrebă ea cu răceală.

— Trebuie să vorbesc cu tine, zise el. S-a întâmplat ceva.

— E de-abia opt și zece minute. Cum s-ar fi putut întâmpla deja ceva?

— Rafferty, îmbracă-te, urc la tine. Îți dau cinci minute, închise telefonul, aprinse altă țigară, se strâmbă, apoi o stinse. Își îndreptă privirea spre sticla goală de votcă, apoi spre minibar. Nu, nu se va îndrepta în această direcție. Are unele treburi, de care trebuie să aibă grijă.

CINCIZECI ȘI DOI

Răspunse la ușă în blugi și tricou. Părul ei scurt stătea ca niște țepi de aramă, ochii deschiși la culoare erau încercănați și arăta epuizată.

Fără să scoată o vorbă, îl lăsă să intre, apoi se așeză privindu-l, în timp ce el își ștergea geaca udă din piele și-și netezea părul umed pe spate.

— Ei bine? rosti ea distantă.

Sam se gândi că *frigidă*, ar fi fost cuvântul ce ar fi putut să-i descrie atitudinea. Se întreabă ce s-a putut întâmpla. Trase un scaun și se așeză în fața ei. Ea privi în altă parte, iar el se aplecă, cu mâinile strâns încleștate între genunchi. Fețele le erau doar la câțiva centimetri depărtare. Când în sfârșit ea ridică în silă ochii, el răspunse:

— În dimineața asta, poliția a găsit în canal cadavrul unei asiatice. Fața ei se lungi, iar ochii șocați se cufundară într-ai lui. Bănuiesc că e Lily, adăugă el.

— *O, Doamne!* șopti ea. *Am știut! Am știut* că ceva nu e în regulă. Ochii i se îngustară plini de suspiciune. Cum ai aflat asta?

— S-a întâmplat să fiu acolo când pescuiau cadavrul din canal, de dimineața devreme.

— O, ai dreptate! Pur și simplu *s-a întâmplat* să te plimbi pe afară, înainte de ivirea zorilor, când poliția a găsit cadavrul? Care *s-ar putea* să fie al lui Lily? Nu cumva e prea mare coincidența, Sam? Vreau să spun, încă n-ai putut să-ți găsești soția, dar ai găsit-o aici pe Lily. Ce *s-a întâmplat* exact cu Leilani, Sam? N-a fost cumva ceva similar cu ceea *ce i s-a întâmplat* lui Lily? Sau nu poți admite asta?

Sam ridica din umeri. Acuma aflate motivul răcelii ei.

— Evident, ai auzit povestea, așa că de ce te mai obosești să întrebi?

— Deoarece am nevoie să o aud de la tine.

— Adevărul și numai adevărul, zise el amar. Se pare că mă va bântui tot restul vieții.

— Da, fu ea de acord. Cred că așa va fi.

El se sculă și se îndreptă spre ușă. Ezita, rămase pe gânduri, apoi se întoarse cu fața spre ea și cu mâinile în buzunarele blugilor, privind tăcut în pământ.

În final, rosti:

— Soția mea, Leilani, suferea de depresie. Era un suflet fragil, rușinoasă și imaterială ca o nimfă a pădurii; senină un minut, și căzând în cea mai profundă disperare în următorul. M-a părăsit în noaptea aceea, exact cum mă amenințase de multe ori înainte. Nu voia să mă mai „deranjeze”, așa spunea ea. Ce „deranj” am întrebat-o, furios ca nu înțelegea că o iubesc și că asta era tot ce conta. Dar Leilani ura oceanul. Îi era teamă de el. Era motivul pentru care plecase din Hawaii; nu putea să suporte zgomotul valurilor. Santa Fé fusese pentru ea o insulă de pace pe uscat, iar eu egoist am luat-o de acolo. Nu știu ce s-a întâmplat cu Leilani, doar că nu mai era când m-am întors acasă de la partida de pescuit, în dimineața următoare, însă bănuiesc că a făcut ceea ce m-a amenințat întotdeauna că va face. M-a părăsit, ca să nu mai constituie un „necaz” pentru mine. Nu a lăsat niciun mesaj, nicio nota cu explicații. Ridica ochii și se uita la Preshy. Era o femeie atât de casnică, de interior, încât n-am putut să arunc o pată asupra ei împărtaşind cu restul lumii neliniștile ei personale. Mass-media ar fi avut o zi foarte productivă. În loc de asta, n-am spus nimic și am suportat să fiu bănuț. Ridică din umeri. Era singurul lucru corect. La urma urmei, aveam partea mea de vină. O luasem din locul unde se simțea în siguranță, pentru a o face să trăiască într-un loc, ce până la urmă a înnebunit-o.

În ciuda îndoielilor ei, Sam părea atât de – distrus –

încât inima ei se îndreptă spre el.

— Crezi că...? Nu putea să se determine să spună „s-a sinucis”.

— Nu m-am gândit la asta, zise el brusc. Cel puțin încerc să n-o fac. În momentele mele de luciditate.

Știa ce voia să spună. Noaptea, singur în întuneric, amintirile au teren liber pentru a se întoarce și a te bântui, cu toate acele „de ce” și „de ce nu” și „dacă...”

— Înțeleg, rosti ea dorind să-l creadă, dar nefiind prea sigură.

Ochii din spatele ochelarilor erau de oțel când îi întâlneau pe ai ei.

— Adevărat? întrebă indiferent, ca și cum nu-i mai păsa ce credea lumea. Apoi ridică din umeri, se întoarse spre ea și se așază din nou vizavi.

— Trebuie să vorbim despre Lily, zise el.

CINCIZECI ȘI TREI

1

Își scoase ochelarii și se frecă obosit la ochi.

— Trebuie să te duci la poliție, zise el. Să le spui că trebuia să te întâlnești cu verișoara ta aici și că ai impresia că acel cadavru este al ei. Ochii li se întâlneau. Vor dori să o identifice.

Lui Preshy i se tăie respirația, oripilată.

— Dar nu m-am întâlnit niciodată cu ea. Nu pot să o identific, nici măcar nu știu cum arată.

— Pașaportul ei e la recepție, sau în camera ei. Nu mai adăugă că oricum o femeie înecată, care stătuse atât de mult în apă, ar fi atât de umflată încât n-ai putea să o recunoști și nici nu va semăna deloc cu fotografia din pașaport. Numai amprente digitale și radiografiile dentare pot fi dovada decisivă a identității ei. Mâna lui Preshy tremură în timp ce umplea un pahar cu apă din sticla de San Pellegrino pe jumătate goală. Era caldă și trezită și-și încreți nasul de dezgust. Imediat, va avea loc și o autopsie, desigur, continuă Sam. Pentru a stabili cauza morții. Apoi trupul îi va fi eliberat. Ție, sublinie el.

Preshy își strânse capul în mâini. Va trebui să identifice cadavrul, să aibă grijă de tot și să o trimită pe Lily acasă, pentru a fi înmormântată. Ar fi vrut ca acest coșmar să se termine. Dar nu putea să dispară, încă.

Sam își privi ceasul.

— E mai bine să plecăm, zise el. Să ne ocupăm de asta. Stăpânindu-și nervii, Preshy își arunca pe ea frumosul mantou alb Valentino și-și înfășură fularul albastru de două ori în jurul gâtului. Lily era verișoara ei. Era datoria ei să aibă grijă de ea. Bunicul Hennessy s-ar fi așteptat la așa ceva. O să fie bine, adăugă Sam.

Ea îl privi repede.

— Vii cu mine, nu-i așa? rosti brusc îngrijorata.

— Nu pot, zise el calm. Ea îl privi împietrită. Se implicase în această... Nu putea pur și simplu să plece și să o lase să adune singură înspăimântătoarele piese rămase. Te uiți la un bărbat care a mai fost în această situație și înainte, afirmă Sam. Nu pot să mă bag din nou în așa ceva. Pentru că acum ai aflat totul în legătură cu mine, trebuie să înțelegi. Mă întorc în seara aceasta la New York. Regret, Rafferty, dar va trebui să te ocupi singură de tot.

Râmaseră un lung moment privindu-se tăcuți unul pe altul. Apoi el scutură din cap și ieși din cameră. Și totodată, gândi Preshy cu un brusc fior de regret, din viața mea. Pentru totdeauna.

CINCIZECI ȘI PATRU

Într-un fel oarecare, Preshy reuși să se adune. O sună pe mătușa Grizelda pe celular și-i comunică teribilele vești.

— Nu întreprinde nimic, fu răspunsul ei oripilat. Mimi și cu mine sosim în câteva ore împreună cu un avocat.

Strâbătând camera în sus și-n jos, Preshy recapitula iar și iar cele spuse de Sam. Desigur știa ce a vrut să zică – că un om suspectat de un asasinat nu-și poate permite să fie implicat în altul – în care, din cauza trecutului său, ar fi ajuns să devină iar suspect.

Tulburată, se miră *de ce* acceptase totuși Sam să vină cu ea? Și ce era cu Bennett? S-ar fi putut să știe ceva despre el, ce ea nu știa? Și ce poseda Lily și pe care cineva îl dorea cu atâta înverșunare, încât a fost în stare să o ucidă? Și acum că era moartă, persoana intrase oare în stăpânirea obiectului?

Simțea că înnebunește. Cu nervii la pământ, își aruncă pe ea mantoul și ieși în căutarea unei cafele. O durea capul și ar fi vrut să nu fi auzit niciodată de Lily, și nici să nu fi întâlnit un bărbat misterios ca Sam Knight, al cărui trecut era oricum tot atât de nepătruns ca al lui Lily. *Cum de a putut să mă părăsească? Era aici când au găsit cadavrul. A făcut parte din tot, ticălosul. Nu avea dreptul să părăsească orașul.*

Ghemuită la *Florian*, cu ceașca de cafea de zece dolari în față, ar fi dorit să fie oriunde în afară de Veneția, care pentru ea începuse de-acuma să se confunde cu niște amintiri îngrozitoare.

Mătușa Grizelda sosi câteva ore mai târziu, cu un avion particular „împrumutat” de la un prieten, împreună cu un avocat, Maître Hugo Deschamps la remorcă.

— Arăți îngrozitor, *chérie*, au fost primele ei cuvinte de încurajare. Iar următoarele au fost: Unde e cavalerul în armura lui strălucitoare?

— Și chiar *mă simt* îngrozitor! Preshy își îngropa fața în umărul parfumat al mătușii în timp ce lacrimile i se dezlănțuiră în sfârșit. Knight s-a întors la New York. M-a lăsat să fac față spectacolului singura. Nu pot să-l acuz, adăugă apoi ridicându-și fața udă de lacrimi și privindu-și mătușa cu priviri întunecate. A fost implicat în ceva de genul acesta mai de mult, când propria lui soție a dispărut în eter, și nu s-a mai întors niciodată.

— *Ce?!?* scoase Mimi un țipăt, iar mătușii Grizelda i se tăie respirația, așa că Preshy fu nevoită să le spună toată povestea despre Sam.

— Deci vedeți, încheie ea, e suspectat de dispariția sau asasinarea propriei lui soții. E un ins de care poliția e

foarte „interesată”, după cum se pronunță el.

— Vai de mine, un bărbat atât drăguț ca el! se minună Mimi gândindu-se la prânzul plăcut de la *Chantecler*. Dar Grizelda respiră zgomotos și declară că, în ce o privește, bărbații sunt toți la fel și niciunul nu poate fi de încredere, mai ales cei care au legătură cu Preshy, care în mod cert „știe cum să-i agațe”.

— Desigur, Maître Deschamps e o excepție, completă ea cu un zâmbet dulce adresat avocatului: un francez înalt, impozant, cu părul argintiu și cu patruzeci de ani de activitate criminalistică la activ, inclusiv câteva procese faimoase de asasinat.

— Mulțumesc pentru apreciere, contesă, zise el cu o plecăciune curtenitoare. Dar acum trebuie să o însoțesc pe Precious la *polizia*. Iar tu, draga mea, zise el privind-o sever pe Preshy, să nu scoți un cuvânt. Să lași totul pe mine.

Preshy promise să-și va ține gura, iar Maître Deschamps le informă pe mătuși că ele nu vor veni cu ei, deoarece îi e teamă că Grizelda va vorbi prea mult și știa din experiență că nu putea avea niciun control asupra ei. Aranjară să se întâlnească mai târziu la barul lui Harry și Preshy se îndreaptă spre secția de poliție.

Mulțumită lui Maître Deschamps, interogatoriul nu fu atât de traumatizant pe cât se temuse Preshy. Așa cum promisese, el a purtat toată discuția, în principal spunând că Precious trebuia să se întâlnească cu verișoara ei din

Shanghai și aruncându-i acesteia tot timpul o privire, pentru a-i confirma povestirea.

Ofițerul de poliție însărcinat cu acest caz le spuse că nu pare să fie ceva prea misterios cu faptul că o turistă a căzut în canal și s-a înecat, pentru că probabil băuse prea mult. Între timp mâine i se va face autopsia și se va stabili cauza morții. Apoi le mulțumi pentru ajutor, promițându-le să le comunice rezultatul autopsiei a doua zi.

— Așa că, ce crezi? îl întrebă Preshy pe Maître Deschamps în *motoscafo* care-i ducea la barul lui Harry.

— Desigur, totul depinde de rezultatul autopsiei. Dacă există dovada unui act nebunesc, va trebui să-ți regândim situația. Dar dacă se stabilește că, un accident a fost cauza morții - ridică un umăr de respingere - atunci mă îndoiesc că vom mai auzi ceva din partea poliției. Și după asta, sfatul meu este să uiți cu desăvârșire de Lily Song. Maître o ajută să coboare din *motoscafo* la Harry. Acuma, hai să încercăm una din faimoasele lui *Bellini*, ce zici?

Își savurată cocktailurile *Bellini* - o băutură pe care barmanul Harry o făcuse faimoasă, constând din șampanie și piersici proaspete strivite, care totuși iama probabil că erau scoase din conserve. Nu conta, erau delicioase și lui Preshy îi alunecară ca mătasea pe gâtul uscat.

Sam, ticăloșiile, m-ai lăsat singură, gândi ea ajunsă la cel de al treilea *Bellini*. Știu de ce ai făcut-o, dar a fost o lașitate să... și oricum nu am încredere în tine...

— Ești prea tăcută, zise mătușa Grizelda suspicioasă. La ce te gândești? Era strălucitoare ca de obicei, într-o rochie neagră cu clipsuri sub formă de frunze și treizeci de diamante la drăguțul ei gât, iar părul roșcat atârna gen Rita Hayworth peste un ochi lucios ca smaraldul și răutăcios. O blană de nură cenușie Fendi trona pe scaunul de alături de ea și avea tocuri înalte, cu desăvârșire nepotrivite pentru a merge pe străduțele pietruite ale Veneției.

— Mă gândeam ce splendid arătați tu și Mimi, minți Preshy, mai ales având în vedere că ați avut atât de puțină vreme și ați sosit aici într-un timp record.

— *Chérie*, tu știi că pot să-mi fac valizele în zece minute și că sunt oricând gata pentru orice ocazie, îi adresă Grizelda zâmbetul ei cald. Dar *nu* la asta te gândeai.

— Eu cred că se gândea la *șarpele* ăla de Sam, zise Mimi încheind cercul complet al aprecierii asupra lui.

Oftând, Preshy admise că era adevărat.

— Nu pot să fac nimic, zise ea cu tristețe. Se pare că

dau doar peste băieți răi.

Maître Deschamps se uită la ceas apoi se ridică în picioare.

— Sfatul meu, domnișoară, zise el în timp ce achita nota, este să-l uiți. Și să-l uiți și pe celălalt. Bennett, nu-i așa? Lasă-le pe mătușile tale să-ți recomande niște domni drăguți. Au o mulțime de prieteni și sunt sigur că vor fi niște candidați perfecți.

Mătușile îl aprobă și Grizelda îi spuse că numai sfatul acesta valorează toți banii pe care va trebui să îi dea drept onorar.

— N-ai grijă, îți voi trimite nota, îi promise el cu un zâmbet. Aștept să aflu vești de la poliție mâine, apoi te sun și discutăm care e următoarea mișcare.

— Așa, rosti Grizelda ușurată. Știam că Hugo se va ocupa de tot. Nu mai trebuie să ai nicio grijă, *chérie*. Totul va fi în regulă.

— Dar ce se întâmplă cu biata Lily?

— Ne gândim la asta mâine, dragă, interveni Mimi. Între timp, hai să ne comportăm ca niște turiste și să comandăm hamburgerii aceia ai lui Harry. Am auzit că sunt divini.

CINCIZECI ȘI CINCI

Avionul lui Sam spre Paris era pe jumătate gol. Ceru o votcă și o bău în tip ce traversau Alpii și Franța rurală, încercând să-și golească mintea de întâmplările din ultimele câteva zile.

Privind în jur, observă o asiatică, o femeie excepțional de atractivă, care îl aruncă o privire trecătoare din ochii migdalați de culoarea ambrei calde și cu părul negru tuns scurt ce sălta în timp ce trecu pe lângă el. Se întrebă ce făcuse oare la Veneția. Desigur era ridicol să-și închipuie că ar fi putut să o cunoască pe Lily, doar din simplul motiv că amândouă erau asiatice, totuși observă coincidența.

O părăsise pe Rafferty la Veneția din două motive. Nu-și putea permite să se implice și altceva n-ar fi putut să

facă. Totul se terminase. Așa să fie? Întrebarea ÎN hărțui tot timpul zborului.

Se gândi la ea cum trebuia să aibă de a face cu poliția, cum trebuia să aibă grijă de lucrurile lui Lily, cum trebuia să facă fața expedierii cadavrului la Shanghai, pentru a fi îngropat.

Mai luă o băutură, dar tot nu putu să și-o scoată pe Rafferty din minte. Chiar și așa îmbibat de alcool cum era, putea să-i audă vocea: „Vii cu mine, nu-i așa?” Chiar și cu ochii închiși putea să-i vadă uriașii ochi de culoare aquamarin plini de suspiciune și să-și amintească pistrii de pe nasul ei.

Avionul ateriza cu hopuri, într-un Paris încă bântuit de viscol, după care el străbătu terminalul spre agenția *Delta* să-și controleze rezervările pe avionul de New York. Cam pe la jumătatea drumului, schimbă direcția și se îndrepta spre *Cathay Pacific*, unde reuși să facă rost de un loc pe avionul ce pleca în după-amiaza următoare la Hong Kong și de acolo la Shanghai.

Anulă rezervarea pentru New York, apoi se îndreptă spre sectorul comercial, de unde cumpăra tricouri și pantaloni scurți, vreo două cămăși, un pulover de cașmir și o haină călduroasă. La alt magazin găsi o geantă ușoară, în care puse toate cumpărăturile făcute. După aceasta, luă o cameră la hotelul *Hilton* de pe aeroport și comandă la serviciul în cameră un hamburger, pe care-l mâncă în timp ce se uita la obișnuitele știri proaste de la TV, în limba franceza. Apoi făcu un duș și se băgă se îndrepta spre depărtatul Hong Kong, zbor ce dură în pat. De data aceasta dormi.

A doua zi, zbură cu avionul până la Hong Kong unsprezece ore. După o jumătate de oră de așteptare aici, luă alt avion de legătură al companiei Dragonair, spre Shanghai.

CINCIZECI ȘI ȘASE

VENETIA

Visele lui Preshey fură bântuite de imaginea

cadavrului unei femei ce plutea pe canal. Apa îi clipoceă peste față și nu putu să vadă cine e, dar brațele îi erau întinse cu palmele în sus, ca și cum ar fi cerut ajutor.

Sări în sus, transpirată. Se uită la ceas și gemu. Patru și jumătate. Coborî din pat, își turnă un pahar cu apă și se ghemui pe un scaun, privind ecranul televizorului fără să-l vadă. Vor fi de suportat ore întregi înainte ca Maître Deschamps să primească de la ofițerul de poliție rezultatul autopsiei. Ore întregi înainte de a afla dacă trupul era realmente al lui Lily. Ore înainte de a i se cere s-o identifice pe femeia pe care n-o întâlnise niciodată.

Își imagina morga rece, își închipui mirosul de formaldehidă, forma feminină acoperită de pe masa de metal cu eticheta agățată de degetul mare de la picior; îngrijitorul ridicând pânza de pe fața moartă... *Nu putea să o facă!* Dar trebuia. Nu mai era nimeni altcineva.

Făcu un duș și se gândi că ar trebui să se întoarcă în pat. Cum va fi visul de data aceasta? Și mai multe cadavre? Bennett? Se cutremură. Cel puțin, trează putea avea un control asupra gândurilor ei.

Se gândi la o ceașcă de cafea, dar deja prin vene îi curgea prea multă cofeină și-și imagină că nu va face altceva decât să-i provoace niște vise și mai urâte. Se gândi la Sam, la drumul lui spre New York. Fusesse prea mult pentru acest Knight în armură strălucitoare.

Se încruntă o vreme la paharul gol, apoi se ridică, se îndreptă spre fereastră și trase perdelele. Cerul se luminase și cupola de la Salute lucea albă în lumina argintie a lunii, aduncându-i din nou aminte de Bennett și de nunta ei nefinalizată.

Epuizată, se urcă din nou în pat și stinse lumina. Va fi o lungă așteptare a dimineții, cu totul lipsită de somn.

La ora zece, se afla în apartamentul mătușilor, luând micul dejun, când sună Maître Deschamps.

— Poți să te liniștești, îi spuse el. Nu e nevoie să vii să identifice cadavrul. Au putut s-o facă cu ajutorul pașaportului și al amprentelor digitale. Mi-e teamă că e

într-adevăr Lily Song. Aparent trebuie că a alunecat - pavajul din pietre cubice era alunecos de la umezeală. Au dedus că a căzut, s-a lovit la cap și inconștientă s-a rostogolit în canal.

Moartea a survenit prin înecare. La urma urmei a *fost* un accident. Și sfatul meu este să uiți ce ți-a spus Lily la telefon. Pur și simplu du-o acasă, înmormântează-o și lasă totul așa.

— Ei bine, se adresa Preshey mătușilor punând receptorul jos, îmi eliberează cadavrul. Acuma, tot ce trebuie să fac este să aranjez ca Lily să fie expediată acasă la Shanghai pentru înmormântare.

— Dar *cine* o va îngropa?

— Familia ei, prietenii... Sigur că trebuie să fie cineva. Nu se putea să fi fost singura pe lume. Trebuie să ne uităm în carnetul ei de adrese și să aflăm cine îi erau prietenii.

Mimi primi sarcina aranjamentului cu pompele funebre, care să ridice cadavrul lui Lily și să furnizeze un coșciug potrivit pentru transport, în timp ce Preshey sună la agenția de aviație pentru expedierea la Shanghai. Apoi, împreună cu mătușa ei, intră în camera lui Lily.

Aceasta nu despachetase și toate obiectele îi erau încă în valiză. Privind micul teanc de lenjerie, pantofiorii de antilopă, puloverul, Preshey reflectă ce patetic era totul; bunurile rămase de la o femeie moartă. Lacrimile îi înțepară pleoapele.

— Nu pot să o las să meargă acasă singura, rosti ea. Măcar atâta trebuie, să particip la funeralii.

— Atunci vin și eu cu tine, zise repede mătușa Grizelda.

Dar Preshey știa că, indiferent cât de vehement nega ea că e „bătrână”, călătoria ar fi prea dificilă pentru mătușa ei.

— Nu e nevoie, o asigură ea. Vă voi reprezenta eu. Voi avea grijă de tot.

Grizelda găsi pe noptieră carnetelul de adrese cu

coperți din piele neagră.

— E de la *Smythson*, un magazin bun de pe Bond Street din Londra, zise ea apreciativă. Verișoara Lily avea gust.

— Gusturi scumpe, vrei să spui, rosti Preshy examinându-l. Câteva cărți de vizită de afaceri erau băgate într-un compartiment de pe dosul copertei din față. Cele mai multe erau chiar ale lui Lily. Celelalte erau toate în chinezea, în afară de una pe numele Mary-Lou Chen, cu aceeași adresă ca a lui Lily, dar alt număr de telefon.

Imaginându-și că Mary-Lou lucra pentru Lily, sună la numărul ei. Nu primi niciun răspuns. Nu putea să lase un mesaj, prin care să anunțe pur și simplu că Lily e moartă, așa că închise telefonul. Va încerca din nou mai târziu.

Între timp, Mimi organizase ca trupul să fie luat de la morgă și pregătit pentru a fi transportat a doua zi. Preshy nu putu să suporte să zboare pe același avion, așa că-și rezervă un loc pe un avion via Singapore, care să aterizeze la Shanghai cam la aceeași oră. Grizelda îi făcu rezervarea la hotelul *Four Seasons* din Shanghai și apoi mătușile plecară cu avionul lor privat, spre Monte Carlo.

Preshy părăsi Veneția în aceeași zi mai târziu, pentru ultima oară spera ea, cu un avion spre Frankfurt și de acolo spre Singapore, apoi cu un zbor de legătură spre Hong Kong și spre Shanghai. Orașul lui Bennett.

CINCIZECI ȘI ȘAPTE

SHANGHAI

Sam bănuie că mătușa Grizelda nu-i va permite „ficei” sale să stea într-un hotel prost și ieftin, așa că atunci când sosi pe aeroportul Pudong din Shanghai, se apucă să sune la mai multe hoteluri, începând cu cele de cinci stele. Ghicise bine. La hotelul *Four Seasons* i se spuse că domnișoara Rafferty era așteptată a doua zi. Și desigur, mai exista o cameră disponibilă. Luă imediat un taxi și se duse acolo.

Odată instalat, comandă flori care să fie puse în camera ei.

— Ceva exotic, îi spuse el florarului. Orhidee și bujori, cam de felul acesta. Apoi scrisese o notă „Bun sosit, Rafferty” și se duse la saună o jumătate de oră, pentru a-și limpezi creierul. După care se îmbrăcă, își puse haina nouă și călduroasă și ceru la recepție adresa și numărul de telefon al firmei *Song Antiquities*, al cărui nume și-l amintise de pe pachetul trimis de Lily la Paris. După aceea luă un taxi până acolo.

Cartierul Concesiunii Franceze era un amestec ciudat de farmec desuet, zgomot de înalt nivel, viteză și poluare urbană. Dar bulevardele largi și înverzite își păstrasera ceva din farmecul inițial, iar aleile înguste, *longtang*, erau înțesate de mici afaceri și magazine, cluburi, baruri și ceainării, unde – spre surpriza lui – din copaci atârneau colivii mici de bambus cu păsărele, hrănite cu greieri vii de către iubitorii lor stăpâni. Case acoperite cu țiglă erau ascunse în spatele arcurilor de piatră ale porților denumite *shikumen*, înșirate de-a lungul aleilor, cu porți din lemn ce se deschideau înăuntru spre mici curți.

În timp ce mergea pe aleea unde se afla *Song Antiquities*, începu să plouă. Când ajunse, se trase un pas înapoi pentru a privi. Pe deasupra porții înalte putu să vadă acoperișul de țiglă roșie, vârful unor coloane și o verandă traforată art-deco. Casa părea mai mare decât cele mai multe, și-și imagină că Lily trăia și își desfășura activitatea tot în ea. Într-o parte se afla un mic club de noapte, arătând ca vai de lume, iar în partea cealaltă era un magazin de tăieței foarte aglomerat. Sună la soneria lui Lily. Nu apăru nimeni, însă se așteptase la așa ceva.

Mergând cu pas vioi, se întoarse înapoi în bulevardul principal și se adăposti de ploaie într-o ceainărie, unde comandă ceea ce i se spusese că era specialitatea casei, ceai *longjing*, și ceva de mică dimensiune dulce și în formă de corn, umplut cu carne de porc și cunoscut sub numele de *shenjian bao*. Mușcă dintr-unul, cutremurându-se când îi arse gura cu bulionul fierbinte din interior. Totuși era bun.

Se uită în jur la vecini, toți vorbind într-o limbă chineză-mandarin, un dialect pe care nu avea nicio speranță că-l va înțelege vreodată. Din când în când, câte unul își arunca ochii spre el, fără să zâmbescă. Realiză că era singurul străin de acolo și se simți ca un intrus, așa că imediat se ridică și plecă. Opri un taxi și spuse șoferului să-l ducă în piață.

Se lăsase seara și străzile erau înțesate de oameni zgomotoși. Parfumul de tămâie dintr-un templu din apropiere se amesteca cu aromele ce emanau din chioșcurile stradale, unde tot felul de apetitive erau fripte, prăjite, sau fierte.

Sam își croi drumul prin gloată, orbit de miile de reclame luminoase de neon și de zarva aspră a limbilor, de muzică, de gonguri și tobe, de țipetele și goana copiilor care cărau cu ei baloane și de mulțimea ce se scurgea din și în templele ornate cu colonade roșii, unde ți se ghicea viitorul în mici chioșcuri separate.

Trecu pe lângă un loc unde magi-ghicitori ai norocului își desfășurau activitatea și citi reclamele scrise în engleză pentru turiștii ca el, ca și tăieturi decolorate din ziare lipite pe pereți, ce anunțau talentul lor extraordinar de a prevedea viitorul cuiva.

O tăietură din ziar se lăuda că acolo se afla fiul celui mai ilustru ghicitor din China și că acum acesta continua tradiția faimosului său tată. „Magnați, miliardari și doamne de societate îl consulta zilnic”, spunea tăietura din ziar, „pentru a afla cum să-și organizeze ziua și care va fi cel mai favorabil moment pentru a-și desfășura importanțele lor afaceri, sau pentru a lua legătura cu bărbatul dorit”.

Dintr-un impuls, Sam trase de-o parte perdeaua de mărgelă și pași înăuntru.

Ghicitorul era un bărbat mic, de vârstă mijlocie, cu ochii înguști și piele netedă. Stătea în spatele unei mese goale și îi făcu semn lui Sam spre un scaun de vizavi de el.

Sam se așteptă să scoată un pachet de cărți de joc,

sau cel puțin un glob de cristal, dar în loc de asta ghicitorul îi studie intens fața. Apoi Sam întinse mâna să-i ghicească, dar omul îi spuse:

— Încă nu! și continuă să-i cerceteze figura. Stânjenit, Sam privi în lături. Îți citesc craniul, afirmă ghicitorul în fân al. Fața asta îmi spune povestea ta. Văd că, atunci când erai copil, ai suferit de o boală ce ți-a pus viața în primejdie. Sam îl privi uimit. Fusese într-adevăr foarte bolnav, când avea doar cinci ani. Mintea îți este rapidă, ușoară. Ești un creator, continuă ghicitorul corect și de această dată. Succesul vine la tine cu ușurință. Banii ți se lipesc de degete. Ochii i se îngustară până ajunseră două fente, în timp ce se uita la fața lui Sam. Dar te pândește tragedia, adăugă încet. Imaginile de violență și de moarte te fac sclavul lor. Așa ceva există chiar acum, departe de casa ta. Uluit, Sam nu rosti niciun cuvânt: privea, aștepta. Ești înconjurat de mister, continuă ghicitorul. În permanență cauți răspunsuri. Până la urmă, luă mâna lui Sam, privindu-i palma cu intensitate. Linia vieții e lungă, dar exista întreruperi în ea. Arăta spre liniile răsucite de conflicte. Iată, când erai mai tânăr și aici din nou. Ridică ochii îngustați spre el: *Chiar acuma*, zise el.

Lui Sam nu-i plăcea deloc cum suna totul, dar se gândi că ghicitorul se apropiase destul de mult de adevăr în privința bolii din copilărie și a misterelor. După care zise:

— Caut două persoane. Vreau să știu dacă am să le găsesc.

Ochii înguști ai omului îi întâlniră pe ai lui.

— Prima persoană pe care o cauți e o femeie. Și răspunsul se află în propriul tău suflet, rosti blând. Pentru a doua, răspunsul se află în altă femeie.

Sam achită onorariul și ieși afară de după perdeaua din mărgеле. Sudoarea îi îmbroboni fruntea, în timp ce rămase gândindu-se la ceea ce-i spusese ghicitorul. Parfumul de tămâie ieșea în valuri din templu, mirosurile de mâncăruri aromate erau copleșitoare, iar zgomotul

mulțimii se intensificase. Nu mai putea să suporte. Opri un taxi și se înapoie la hotel, unde intră în camera lui și căzu într-un somn profund, doar pentru a o visa pe Rafferty, care va fi aici mâine, cu cadavrul lui Lily.

CINCIZECI ȘI OPT

Cu aproape douăzeci și patru de ore mai târziu, Preshy ieșea amețită din ascensorul ce o urcase la hotelul *Four Seasons*, unde avea rezervarea.

— Doamnă, vă așteaptă un domn la bar, rosti funcționarul de la recepție. A vrut să vă comunic imediat ce sosiți.

Cu creierul încă năuc, din cauza nesfârșitelor ore de călătorie, înghesuită într-un cilindru de oțel, respirând aerul închis și alungând amintirile rele cu ajutorul șampaniei, Preshy se întreba neliniștită cine ar putea să fie, în timp ce se îndrepta spre bar. Inima parcă îi sări din piept. Era Sam.

— Ce faci aici? întrebă ea.

— Te aștept pe tine, Rafferty, desigur, răspunse el.

Se lăsă să cadă pe scaunul din piele de lângă el.

— De ce? mai întrebă privindu-l în ochi. Aceștia erau roșii în spatele ochelarilor.

— Pentru că ai nevoie de ajutor. Și eu nu pot să te las să treci singură prin asta.

Mi

— Ha! Ridică un umăr neîncrezătoare. Ultima oară când am vorbit, n-ai vrut să fii implicat. Oricum, arăți ca naiba!

— În principal, e reflectarea felului în care mă simt. Apropo, ce ți-ar plăcea să bei?

Se uită cu dispreț la votca dublă din fața lui.

— Périer. Cu lămâie.

— În avionul spre Paris, am avut ocazia să îmi revizuiesc comportamentul. Își trecu mâinile prin părul șaten tuns scurt și zâmbi. Hai să spunem că mi-am schimbat hotărârea.

— O, da? Și ce rol a jucat Leilani în această schimbare?

El se uită la ea absent, apoi scutură din cap și rosti trist:

— Nu trebuia să faci asta, Rafferty.

Chelnerul aduse paharul și ea privi cu figura rușinată apa acidulată.

— Iartă-mă, murmură ea. N-am vrut să spun asta. Vocea i se pierdu, iar umerii i se încovoieră de oboseală. Într-adevăr, cea din canal era Lily, continua ea. I-au expediat cadavrul acasă. Am venit să o înmormântez, dar în primul rând trebuie să aflu dacă are vreo rudă, să-i găsesc prietenii.

— Știam că așa vei face. Sunt aici să te ajut.

Ea îl privi. Arăta parcă și mai prost îmbrăcat, dar își închipui că și ea arăta la fel. Și încă nu știa dacă să aibă încredere în el sau nu. Totuși, un bărbat nu zbura aproape jumătate de glob, pentru a o ajuta să-și înmormânteze verișoara, dacă nu avea un motiv.

— Mulțumesc. Nu trebuia. Se scula de pe scaun. Pot să am grija și singura, de tot.

— Bine. Atunci, ne mai vedem!

— Poate.

Îi aruncă o privire rapidă și se strecură afară din barul aglomerat, dorind să-l creadă. Din toți bărbații din lume, reflectă ea, peste el a trebuit să dau. Oare nu era o replică din *Casablanca*? Sau poate „din toate barurile din lume...” Era prea obosită pentru a-și aminti.

Apoi, au fost minunatele flori ce o așteptau în cameră! „Bun sosit, Rafferty” spunea cartonașul însoțitor și inima i se topi. Puțin.

CINCIZECI ȘI NOUĂ

În cameră, Preshey descoperi că o așteptau trei mesaje. Se dezbracă, făcu un duș, își puse un halat, după care se băgă în pat și ridică receptorul pentru a le asculta.

Primul era de la mătușa Grizelda. Spunea că a trebuit

să o sune, să-i comunice că au ajuns cu bine și ce s-a mai întâmplat pe acasă. Îi spuse că, în scurta lor absență, Mi-au pusese stăpânire totală pe apartament, așa că acum cei doi câini stăteau pe dușumea la picioarele ei, în timp ce ea se tolănea lenevos pe sofa, urmărindu-i pe toți cu ochii ei ca niște briliante albastre.

Al doilea era de la Daria. „Ce *dracu'* ai făcut la Veneția, implicată – după câte mi-a spus Sylvie (via mătușa) – în ceea ce s-ar putea să fie moartea lui Lily Song? Și ce *dracu'* faci în Shanghai, înmormântând-o pe biata femeie? De ce nu pleci și să-i lași familia și prietenii să aibă grijă de ea? interveni o pauză, în timp ce Daria reflecta, după care adăugă: dacă are așa ceva! Și dacă Super-Kid n-ar avea pojar, m-aș urca în primul avion; însă imediat ce va fi mai bine, vin să te iau, indiferent unde te-ai afla în lume. Și pentru siguranța ta, Presh, mă rog Domnului să fii la Paris. Sunt atât de îngrijorată! Preshy, te rog, te rog, *te rog* spune-mi că ești bine”.

Ultimul era de la Sylvie. „Mătușa Grizelda mi-a relatat tot, spunea ea cu severitate. Nici nu pot să spun cât de nesăbuită e comportarea ta. De ce crezi că trebuie să fii implicată în problemele femeii aceleia? Au fost problemele ei proprii, nu ale tale, și acum s-ar putea să fii în pericol”. *O Doamne, Sylvie plângea!* „Am diseară un avion, mâine sunt la Shanghai. Sper că te mai găsesc în viață, sau că nu va trebui să te reanimez. *La dracu'*, Preshy, te iubesc, târfă proastă ce ești!”

În ciuda oboselii și a grijilor, Preshy râse. Întotdeauna și-au spus una alteia „târfă proastă”, când făceau ceva într-adevăr stupid.

Stingând lumina, se întinse pe perne, încercând să-și așeze cât mai bine spatele trudit de voiaj în confortul moale al patului. Dacă n-ar fi fost atât de obosită, ar fi trimis un mesaj care să o scape de toate junghiurile din spate... Dar era prea somnoroasă...

În dimineața următoare când se trezi, era ora cinci și întuneric încă. Trase perdelele și se uită afară, la neonul ce

clișee în orașul străin, întrebându-se ce va aduce ziua de azi. Se gândi la Sam, aplecat peste bar cu paharul în mână, și se întrebă cum se simțea. Era probabil în afara restului lumii. Totuși, venise tot acest drum să o ajute – și în mod cert niște ajutor va putea să-i fie de folos. Se gândi un minut, apoi zâmbind răutăcios ridică receptorul și comandă un mic dejun complet, pentru două persoane, imediat. Apoi sună în camera lui Sam.

Sună, sună, sună și în sfârșit:

— Ce...?

Ea schiță o grimasă. Sam nu părea prea plin de viață.

— *Bonjour*, rosti ea.

— Ceea?

Cel puțin rostise cuvântul întreg.

— Am spus bună dimineța, răspunse ea. Probabil că n-ai recunoscut cuvântul în franceză.

— Iisuse! îl auzi gemând și și-l imaginează căzând înapoi pe perne, cu ochii încă închiși. Rafferty, știi cât e ceasul? *Cinci dimineța*. Nu e cumva puțin cam prea devreme pentru o conversație telefonică, inclusiv cu bună dimineța într-o limbă străină?

— Ai spus să te sun imediat ce sunt gata... așa că... iată-mă! Am comandat micul dejun pentru amândoi, adăugă plină de energie. Ar putea să fie aici în zece minute, așa că ar fi mai bine să acționăm. Am crezut că trebuie să avem o întâlnire, să discutăm procedeul de urmat.

— Hmmm, ce femeie cooperantă ești astăzi, nu-i așa? Aseară am crezut că nu mai vrei să mă vezi niciodată.

— Ca și tine, mi-am schimbat hotărârea, replică ea. Te văd în zece minute, și puse receptorul jos.

Apăru în cincisprezece, odată cu chelnerul cu micul dejun. Ea îl studie în timp ce chelnerul aranja masa. Părul lui era ud de la duș, dar nu se bărbierise, având iar țepii aceia în creștere. Și ochii din spatele ochelarilor cu ramă de aur păreau înfundați în orbite. Cheful nu-i pria.

— Încearcă suc de portocale. Îi întinse un pahar mare

cu gheață. Am auzit că e bun pentru mahmureală.

Îl dădu peste cap și îi aruncă netulburat o privire.

— Amândoi avem metodele noastre de a ne ocupa de demonii ce ne bântuie, zise el. Al meu e băutura. Al tău, presupun că sunt pisicile.

Preshy râse.

— Ai dreptate, rosti lipsindu-i deodată prezența lui Mi-au, imprevizibila siameză.

Stăteau la masă unul în fața celuilalt. Ea turnă cafeaua și ignoră șunca cu ouă, pe care Sam o însoți cu un croissant din coș.

Apoi ea îi dădu cărțulia cu adrese din piele neagră.

— Vei găsi acolo toate relațiile lui Lily. M-am gândit să o răsfoim și să-i sunăm pe toți, unul câte unul. Apoi am dat peste această carte de vizită.

El o citi.

— Mary-Lou Chen. Și are aceeași adresă ca și Lily.

Ea îl privi surprinsa.

— De unde știi?

— Recepționarul a scos-o din cartea de telefon. Am fost acolo ieri, pentru a arunca o privire. Nu era nimeni acasă.

Nu s-ar fi gândit niciodată la ceva atât de simplu, atunci când parcă totul părea atât de complicat!

— Ei bine, oricum, zise ea, eu cred că Mary-Lou e colaboratoarea lui Lily, așa că e prima pe care trebuie să o sunăm.

El se uită la ceas.

— La cinci și jumătate dimineața? Nu prea cred că doamna Chen va fi încântată. Probabil că nu-și începe activitatea până la nouă.

— OK, ai dreptate. Eram doar entuziasmată și gata să mă duc...

— Știu, știu, Rafferty. El se întinse peste masă și o bătu ușor pe mână. Dar, după ceea ce i s-a întâmplat lui Lily, cred că ar fi bine să umblăm cu mai multă grijă.

— Vorbești ca un scriitor, zise ea nerăbdătoare.

— Probabil că asta obișnuiam să fiu.

— Obișnuiai?

El ridică din umeri.

— Într-un fel oarecare, mi-am pierdut iscusința.

Privind fața aceea trasă, simți că-i e milă de el.

— Regret ce am spus aseară. Despre Leilani. Roti zațul cafelei din ceașcă evitându-i privirea. Nu știu ce m-a apucat, dar crede-mă că n-am vrut. Și doresc să-ți mulțumesc că ai venit să mă ajuți.

— E în regulă. Se ridică în picioare. Ne întâlnim aici la nouă și jumătate. Atunci o sunăm pe doamna Chen, să vedem ce știe ea. Îi rânji din ușa. Mai bine fă un duș, arăți ca vai de lume în dimineața asta.

ȘAIZECI

Nici Mary-Lou nu arăta prea bine. Răscoli prin sifonier, încercând să hotărască cu ce să se îmbrace. Conform obiceiurilor, ar fi trebuit să se îmbrace în alb, culoarea de doliu, dar nu putea face asta până când Lily nu va fi găsită. Dacă va fi găsită vreodată. La Veneția nu erau curenți provocați de maree, care măturau totul în cale? Gunoaie, bunuri, cadavre... Se ruga să fie așa.

În final își puse o pereche de pantaloni kaki și o bluză albă, pe care o legă cu un nod în jurul mijlocului. Apoi adăugă un colier de coral, brățări uriașe și cercei-creole de aur. Își perie părul scurt și negru și-și dădu cu rujul ei obișnuit roșu aprins. Nu fu satisfăcută de rezultat. Crima nu conferă senzualitate aspectului unei fete.

Aruncându-și pe ea o geacă din piele roșie, luă liftul și coborî în garaj, urcă în mașinuța pe care o ura și pomi spre Concesiunea Franceză. Viața trebuie să meargă mai departe. Trebuia să acționeze ca și cum totul era în regulă.

Se opri în curte, parca lângă SUV-ul lui Lily și apoi urca treptele goale, până la veranda unde descuie ușa.

Vechea casă părea cumplit de tăcută. Nici măcar ticăitul ceasului nu deranja liniștea. Ceasul fusese al mamei lui Lily, adus din Franța. îl furase odată cu colierul și stătuse totdeauna acolo, ca o muzică de fond în viața lui

Lily. Acuma se oprișe.

Superstițioasă, Mary-Lou se cutremură. Deschise cutia și mișcă ușor arătătoarele. Ceasul nu pomi. Căută în sertarul de dedesubt, găsi cheia și o introduse în broască. Se auzi un clinchet slab, apoi ceasul redeveni tăcut. Părea o prevestire rea, așa că aruncă cheia înapoi în sertar și-l trânti închizându-l.

Privi apoi în jur întrebându-se unde e canarul lui Lily; cel puțin cântecele lui ar fi însuflețit puțin locul. Dar pasărea nu era acolo.

Gândindu-se la colier, își aduse aminte că Lily își ținea bijuteriile personale în seiful mic de pe perete din spatele șifonierului ei. Știa unde era ascunsă cheia – sub un teanc de pulovere, pe al treilea raft de sus.

Nu erau prea multe, doar un inel cu un diamant mare, pe care îl purta Lily din când în când. Aproximativ cinci carate, estimă ea și o culoare frumoasă. îl băgă în buzunarul pantalonilor. Mai era și un colier greu de aur și o brățară asortată; niște cercei lungi din aur și jad și un pandantiv sau două. Teancul de documente pe care-l văzu erau actele casei. Nu era o pradă prea mare. Hotărând că pentru moment ar fi mai bine să lase acolo cerceii și colierul de aur, în caz că cineva va veni să cerceteze, le băgă din nou înapoi alături de documente, încuie ușa și cobora pe treptele șubrede din lemn ale pivniței spre seiful mare, când sună telefonul.

— Da? rosti ea nerăbdătoare.

— Vorbesc cu domnișoara Chen? Mary-Lou Chen?

Era vocea unei femei, pe care însă nu o cunoștea.

— Da, răspunse pe un ton ce indica că era ocupată și nu prea încântată de întreruperi.

— Domnișoară Chen, la telefon Precious Rafferty. Verișoara lui Lily de la Paris.

— Ohooo! Întâi o izbi șocul, apoi frica.

— Domnișoară Chen, sunt aici în Shanghai...

— Ești în *Shanghai*?

— Am sosit aseară. Trebuie să te văd. Am niște vești

importante.

Mary-Lou realizează imediat că probabil Precious aflase de Lily.

— Ce fel de vești?

O auzi pe Precious oftând, apoi rostind:

— Prefer să vorbesc cu tine personal, domnișoară Chen. Pot să fiu acolo într-o jumătate de oră, dacă îți convine.

Mary-Lou ezită. Dacă refuza, putea să pară suspect, la urma urmei era partenera și cea mai bună prietenă a lui Lily.

— Sunt încântată să cunosc orice rudă a lui Lily, zise ea adăugând o notă mai caldă vocii. Lily spunea că are o verișoară în Franța. Regret că nu e aici, să-ți ureze personal bun sosît, dar printr-o coincidență, se află în Europa.

— Știu, zise Precious Rafferty trimițându-i noi flori de-a lungul șirei spinării. Atunci într-o jumătate de oră, domnișoară Chen.

În ciuda surprinzătorului apel telefonic, Mary-Lou nu uită de banii aceia ascunși în seiful din pivniță, profitul lui Lily din comerțul ilegal cu comori. Mai avea încă o jumătate de oră. Suficient timp să-i împacheteze, să-i pună într-o valiză și apoi în portbagajul mașinii ei. Și vorbind despre mașini, a lui Lily era mult mai bună decât a ei. Cheile probabil că sunt încă în contact. O va lua în stăpânire mai târziu.

ȘAIZECI ȘI UNU

Sam spuse că ar fi mai bine ca Preshy să o întâlnească singura pe doamna Chen, așa că lăsându-l în ceainăria din apropiere, coborî aleea mărginită de căsuțele din spatele porților mari și arcuite din piatră. Poarta lui Lily era vopsită verde. Preshy sună la sonerie și așteaptă. Mary-Lou. Chen răspunse la interfon și apoi îi dădu drumul înăuntru.

Casa mare și veche, cu grădina ei chinezească, cu

podul, lotușii parfumați și peștișorii de aur, și cu fântâna răcoroasă ce susura, o făcu să se simtă ca și cum ar fi păstruns într-o altă lume, încărcată de pace. Mary-Lou stătea pe treptele verandei așteptând-o.

— Ești așa de bună să intri, zise ea. Lily o să fie grozav de mâhnită că ți-a ratat vizita, dar sper să mă pot descurca oferindu-ți puțină ospitalitate, în locul ei.

Îi făcu semn lui Preshy spre camera de zi indicându-i un scaun, apoi se scuză plecând să pregătească ceaiul.

Curioasa, Preshy privi în jur, notând mobilierul sumar, dușumeaua lucioasă din bambus, masa de altar cu Buddha de aur. Era simplu și destul de frumos și pentru prima oară ar fi vrut să o fi cunoscut pe verișoara ei.

Mary-Lou se înapoie într-o clipă și Preshy gândi plină de admirație cât de adorabilă e, cu părul ei negru strălucitor, ochii minunați de ambră și gura aceea plină și roșie de la rujul, pe care ea n-ar fi îndrăznit niciodată să-l folosească.

Mary-Lou turnă ceaiul, în cești mici albastre fără toartă. Apoi spuse:

— E realmente mare păcat. Lui Lily i-ar fi plăcut să te întâlnească. Ești singura ei rudă? O privi pe Preshy interogativ, în timp ce-i oferea ceașca cu ceai.

— Sunt singura ei rudă *europeană*. Nu cunosc nimic despre familia tatălui ei.

— Lily și-a urât tatăl, zise Mary-Lou fără menajamente. Ea și mama ei n-au mai ținut legătura cu familia Song după ce a murit el, și asta cu mulți ani în urmă. Lily e foarte singură, zise ea pârând plină de regrete. Am încercat adesea – o, foarte adesea, mai mult decât vei ști vreodată – să o socializez, să participe la petreceri și la diverse activități alături de mine, dar Lily e o singuratică. E dăruită muncii, adăugă zâmbindu-i candid lui Preshy. Lily are gusturi desăvârșite în privința antichităților, dar desigur cea mai mare parte a afacerii ei e negoțul cu copii pentru turiști.

— Falsuri, zise Preshy.

— Dacă vrei să le spui așa, deși n-au fost vândute niciodată ca autentice, întotdeauna au fost descrise ca niște replici.

Ridica delicat din umeri, ceea ce o făcu pe Preshy să se întrebe dacă ar fi vreodată capabilă să facă vreo mișcare lipsită de grație. Era ca și cum se uita la o mică pantera tânără, în timp ce traversa camera luând în mână o figurina de plastic. Acesta e genul de obiecte pe care le vinde Lily, continuă Mary-Lou. Ne ajută să trăim.

Preshy o privi.

— Am pentru tine niște informații rele, domnișoara Chen.

— Informații rele? Se încrunta arătând interesata.

— Lily a fost la Veneția. A avut loc un accident. Regret că trebuie să-ți spun, dar Lily s-a înecat.

Mary-Lou se lăsă pe spătarul scaunului. Mica ei față se zbârci și ochii îi străluciră de lacrimi. Își încrucișa brațele pe piept, strângând din umeri, ca și cum ar fi vrut să se protejeze.

— Dar *de ce* se afla Lily la Veneția? întrebă ea. Am crezut că s-a dus la Paris... Chiar a menționat că speră să te vadă...

Preshy se întreabă de ce Mary-Lou nu i-a spus asta mai devreme, dar se gândi că probabil acesta era modul chinezesc de comportament. Poate că n-a vrut să discute cu o străină despre treburile personale ale lui Lily, deși știa că-i e ruda.

— Regret, spuse ea amabilă. Dar realitatea e că am adus-o pe Lily acasă, pentru a fi înmormântată. Puse bucata de hârtie cu adresa și numărul firmei chinezești de pompe funebre pe masa scundă dintre ele și îi spuse lui Mary-Lou că aceștia așteptau indicații. Am sperat că ai putea să ne ajuți, continua ea. Nu cunosc obiceiurile și tradițiile chinezești, nici măcar nu știu ceva despre familia ei sau cine îi sunt prietenii.

Mary-Lou păru că se adună. Apoi îi comunica că desigur va avea grijă de tot, că nu exista nicio familie sau

prieteni apropiați, doar ea însăși. Dacă domnișoara Rafferty ar fi bună să o scuze, era puțin zguduită și avea nevoie să rămână singură. Dar să nu aibă grija, se va face tot ce e nevoie pentru Lily.

Cu promisiunea că va suna mai târziu, Mary-Lou o văzu plecată. La poartă, Presly se întoarce pentru a spune la revedere, dar ușa era deja închisă. Biata ființă, reflecta ea. A fost un șoc teribil!

Sam aștepta în ceainărie, sorbind o băutură despre care spuse că se numea ceai *longjing*, și de care pur și simplu se îndrăgostise.

— Bate votca! rosti Presly gustându-l.

— Ce ești tu, Rafferty? Un fel de reformator? O privi fix.

— Iartă-mă, iartă-mă... Nu e nevoie să fii atât de tăfnos. Apoi zâmbi. Și oricum, e adevărat. El îi arunca o privire nimicitoare, dar ea continuă: Ei bine, oricum, Mary-Lou Chen e o frumusețe și o dulceată. O, Sam, când i-am comunicat veștile proaste, tânăra aceea adorabila părea că se ofilește chiar în fața ochilor mei. Arăta ca un copil speriat.

— De ce speriat? M-aș fi așteptat să fie șocată.

Ea se uita la el. Avea dreptate!

— Realmente habar n-am, zise ea. Dar a fost de acord să aibă grijă de funeralii. Mă sună mai târziu.

Mary-Lou avu într-adevăr grijă de aranjamentele pentru funeralii și asta foarte eficient și rapid, înainte de a mai putea fi puse și alte întrebări.

— Înurmântarea va avea loc mâine, o informă pe Presly la telefon în aceeași după-amiază. La templul unde odihnește mama lui Lily. Dacă dorești să participi, te rog să fii la templu la prânz. Și te rog să nu te îmbraci în negru. Nu e obiceiul nostru.

ŞAIZECI ŞI DOI

Mai târziu, în aceeași seară, sosi Sylvie pufnind furioasă.

— Nu mă meriți, îi spuse ea lui Preshy îmbrățișându-l în holul hotelului *Four Seasons*. Mă martirizezi cu emoțiile tale, adăugă dramatizând.

— Bine, răspunse Preshy. Cel puțin pot să mă folosesc de un martir. Va fi o schimbare, în comparație cu un bețiv.

— Care bețiv?

— Sam Knight. S-a pus pe băut.

— Nu mă surprinde, dacă stă în preajma ta. Sylvie se opri și-i aruncă o privire pătrunzătoare. Ce face Sam Knight pe aici? Am crezut că s-a înapoiat în State.

— Și-a schimbat hotărârea. Preshy încercă să pară modestă, apoi râse: ori are ceva de a face cu toată afacerea asta, ori a eșuat în fața șarmului meu fatal.

— Ei bine, în mod cert, pentru Lily s-a dovedit a fi într-adevăr fatal, comentă Sylvie. Și nu ți s-a întâmplat să te întrebi, de ce dispar femeile când e prin apropiere Sam Knight, sau mai bine zis, de ce mor?

— De fapt, mi s-a întâmplat.

— Și nu te-ai oprit asupra întrebării, dacă nu cumva s-ar putea să vii *tu* la rând?

Urcară cu liftul în liniște, până la etajul lui Preshy, apoi tot în liniște se îndreptară pe coridorul luxos mochetat spre camera ei, pe care urma s-o împartă cu Sylvie.

După care, Presy zise:

— Sylvie, mă aflu la Shanghai din două motive. Unul a fost să o aduc acasă pe biata verișoară Lily. Celălalt, pentru că aici locuiește Bennett. Și Lily a spus că totul are legătură cu Bennett.

— Așa că?

— Vreau să-l găsesc, dar n-am nici adresă și nici număr de telefon, doar numărul de celular. Însă am carnetul cu adrese al lui Lily. N-am avut timp să mă uit încă prin el, dar sper să găsesc ceva acolo.

A

În timp ce Sylvie se descotorosea de neplăcerile

călătoriei cu ajutorul unui duș, Preshy răsfoi carnetul pagină cu pagină, dar nu găsi niciun Bennett James.

— Aici nu e nimic, zise ea dezamăgită, când Sylvie ieși din baie înfășurată într-un halat și cu un prosop în jurul capului.

Sylvie oftă când ridică receptorul și ceru serviciul în cameră, unde comandă ceai și pâine prăjită.

W

— Bine prăjită, îi instrui ea, și asigurați-vă că o primesc fierbinte. Și puțin somon afumat, vă rog. O salată? Nu, nu cred... Cincisprezece minute? Mulțumesc.

Căzu obosită pe un scaun și se uită prin carnetul cu adrese.

— S-ar putea să nu fie sub numele Bennett, presupuse ea. De exemplu, iată un Ben Jackson. Și aici un Yuan Bennett. S-ar putea să merite să încerci.

În timp ce Sylvie își mânca pâinea prăjită, Preshy sună la cele două numere. Primul era un negustor de antichități, care îi spuse că făcea afaceri cu Lily, dar îi părea rău să audă că a avut un accident. Mary-Lou Chen i-a comunicat asta și mâine va lua parte la funeralii. Cel de al doilea număr nu mai exista.

— Dar există o adresă, anunță Preshy descifrând mâzgăleala neglijentă a lui Lily. Poate că ar trebui să mă duc acolo, să aflui.

Sylvie îi aruncă o privire de avertisment.

— O, nu, zise ea. Fără mine nu pleci, iar eu mă culc acuma. Căscă. Nu face nimic nebunesc până nu mă scol, OK?

Dar când Sylvie începu să sforăie, în aproximativ două minute, Preshy își puse mantoul și coborî scările. Așa cum se așteptase, Sam se afla la bar.

— Nu, iar tu! rosti el întorcându-se când ea îl bătu pe umăr. Nu poate un om să bea liniștit?

— Nu când e cu mine! Nu poate. Prietena mea Sylvie a sosit chiar acuma de la Paris. I-am arătat carnetul cu adrese al lui Lily. S-ar putea să fiu pe urmele lui Bennett.

Îi dădu carnetul și el se uita la pagina cu numele Yuan Bennett.

— Crezi că e el?

Ea ridică din umeri.

— Cine știe? Dar în mod evident Lily îl cunoștea și acesta este cel mai apropiat nume de Bennett. Oricum telefonul e desființat. Poate că nu locuiește nimeni acolo.

— În regulă, mâine vom afla. Sam se întoarce la băutura lui.

Preshy se învârti câteva minute pe acolo, în speranța că el va spune „în regulă, hai să mergem”, dar n-o făcu și nici n-o rugă să rămână și să-i țină companie. În final, abandonează ideea și ieși afară.

Shanghai strălucea ca o planetă nouă, sub lumina lămpilor cu halogen și zgârie-norii luminați sclipeau ca stelele în rai. Sute de oameni umpleau străzile și aerul rece al nopții era plin de aromele picante provenite de la tarabele cu fripturi, de pe marginea străzii. Făcând semn unui taxi, Preshy urcă și-i dădu șoferului adresa lui Yuan Bennett.

Era un bloc înalt dintr-un cavartal luxos, construit din granit roz lucios și cu o pereche de lei masivi din bronz plasați afară, într-un unghi ciudat *fent shui*, meniți să protejeze bunul *chi*. O fântână luminată susura în curte și un portar în uniformă deschise portiera taxiului.

— Îl caut pe domnul Yuan Bennett, i se adresă ea plină de speranță.

— Îmi pare rău, dar domnul Yuan nu mai locuiește aici.

Deci era Bennett *Yuan* cel pe care-l căutase, nu Yuan Bennett și probabil că nu Bennett *al ei*. Totuși, trebuia să fie sigură.

— Am venit tocmai de la Paris să-l vând. Ai putea să-mi spui unde pot să-l găsesc?

— Regret mult, domnișoara, dar domnul Yuan a plecat, după ce i-a murit soția.

— Soția!

— Da, domnișoara. Ana Yuan era fiica unei foarte distinse familii din Shanghai. Doamna Yuan s-a dus la Suzhou, un loc plăcut și cu multe canale, un fel de Veneția a Chinei, așa spune lumea.

— *Veneția*, repeta Preshy înlemnită.

— Da, domnișoară. Din păcate, doamna Yuan s-a împiedicat, s-a lovit la cap și a alunecat în canal. S-a înecat, domnișoara, și n-ai văzut niciodată un bărbat mai distrus ca domnul Bennett. A încercat să descopere martori ai accidentului, dar n-a fost nimeni și nimeni nu știe de ce s-a dus ea singură la Suzhou, în ziua aceea. S-a spus că domnul Bennett a plâns în hohote la funeralii, dar n-a moștenit banii soției, așa că nu și-a mai putut permite acest apartament magnific. S-a mutat în curând după aceea, domnișoară, și de atunci nu l-am mai văzut.

Preshy îi mulțumi portarului și îl rugă să-i cheme un taxi. Înapoi la hotel, îl găsi pe Sam tot la bar. Se strecura pe scaunul de lângă el.

El o privi.

— Am crezut că ne vedem mâine. Să nu-mi spui că te-ai întors să-mi ții predici.

— Nu, deși ar trebui. Dar Sam, n-are să-ți vină să crezi! Și îi spuse povestea lui Bennett Yuan și cum soția lui s-a înecat în canalul de la Suzhou. Totuși nu pot să cred că e vorba de Bennett *al meu*, adăugă ea în final.

— Ha! De ce anume mai ai nevoie, Rafferty? De o mărturisire semnată? Sigur că el e. Sam se întoarce la Băutura lui. Și oricum, de ce te-ai dus acolo singură? Ți s-ar fi putut întâmpla orice.

— Nu, o nu, zise ea blând. Bennett nu mi-ar fi făcut râu niciodată. Și tot nu cred că e el, sunt doar niște coincidențe neesențiale.

Gemând, Sam își goli paharul.

— Rafferty, zise el, ai nevoie de un consult la cap.

— Poate că asta am să fac. Coborî de pe scaun. Și astfel aş putea să aflu dacă să mă aștept la simpatie din partea ta.

— N-ai nevoie de *simpatie*, zise el în timp ce ea se îndepărta. Ai nevoie de creier!

Înapoi în cameră, o găsi pe Sylvie sforăind încet. Deschizând televizorul fără sonor, Preshy se așează și se uită la programele chinezești până dimineața, cu mintea plină de Bennett Yuan. S-ar putea oare ca cele două accidente soldate cu înec, să fie doar o coincidență?

ŞAIZECI ŞI TREI

Nu asistau decât vreo jumătate de duzină de persoane la funeraliile lui Lily și trei dintre ei erau Preshy, Sylvie și Sam. Preshy purta mantoul alb Valentino al mătușii Grizelda, iar Sylvie vechiul ei taier bej Burberry, în timp ce Sam era îmbrăcat în negru, pentru că nu avea nimic altceva. Celelalte persoane erau: Mary-Lou Chen, splendidă într-o rochie chinezească de brocart, lungă și albă, înfășurată împotriva frigului și cu mai multe rânduri de șaluri pentru cap; Ben prietenul de afaceri cu care vorbise Preshy la telefon; și un bătrân plâpând cu o țacălie țeapănă și părul lung, îmbrăcat într-un veșmânt de ceremonie cenușiu.

La templu aprinseră pachete de tămâie parfumată și bețișoare subțiri de bambus, privind spiralele fumului ridicându-se în aer. Li s-a spus că acesta va însoți spiritul lui Lily în călătoria spre paradis. Un mic grup de bocitori plătiți mergeau în spatele sicriului, pe drumul spre terenul unde era mormântul, bătând din tobe și țimbale și îngânând un fel de cântec pentru morți, urmați de o trupă de ștregari murdari care râdeau și de un câine vagabond.

Lacrimile inundau frumoasa față a lui Mary-Lou și își aplecase capul plină de mâhnire. După înmormântare, negustorul se duse să-i strângă mâna pentru a-și exprima regretul, apoi plecă în grabă. Ea rămase lângă mormânt, cu bătrânul alături de ea, dar nu vorbeau. După câteva minute, acesta se întoarse. Se îndreptă spre locul unde stăteau Preshy și ceilalți, făcând temenele în timp ce strângea mâna fiecăruia.

— Am mai venit odată la Lily, nu cu mult timp în

urmă, zise el. Barba i se mișca în sus și-n jos în timp ce vorbea și ochii bătrâni erau blânzi de supărare. Am fost un prieten al mamei ei, care – înainte de a muri – mi-a lăsat ceva pentru Lily, pe care să i-l dau la aniversarea de patruzeci de ani. Această aniversare, după cum știți, a avut loc doar cu câteva luni înainte, așa că am venit și am vorbit cu ea. Și i-am dat colierul, în frumoasa casetă din piele roșie, spunându-i totodată splendida lui poveste și explicându-i ce valoare are.

Îl priviră surprinși.

— Un colier?

El dădu afirmativ din cap.

— Și nu un colier obișnuit, ci unul cu o istorie aproape la fel de valoroasă ca bijuteria însăși. Înflorat din cauza frigului, adăugă: dar acum nu e momentul să vorbim despre bijuterii. Sunt sigur că vei găsi colierul bunicii tale printre bunurile ei, și deci va deveni al tău. Îi băgă lui Preshy în mână cartea lui de vizită. Sunt la dispoziția ta, domnișoară

Rafferty, continuă el cu demnitate. Apoi mai făcu o plecăciune și se depărtă pe cărarea spre poartă, printre copacii ce picurau condensul ceții.

— Ce a vrut să spună cu colierul bunicii? întrebă Preshy. Oare e vorba de cel din fotografie?

— Fotografia care a dispărut, sublinie Sam.

— Ohooo, rosti ea realizând ce voia să spună și aducându-și aminte că Bennett a fost singura persoană care a intrat în apartamentul ei.

— Și aici intră în scenă Mary-Lou, bombăni Sam, care a acționat destul de normal.

Normal! Preshy nu putea să recunoască cu ușurință ce mai era acum „normal”.

Mary-Lou veni spre ei cu mersul acela deosebit de panteră, zâmbind tristă în timp ce Preshy o recomanda celorlalți.

Privindu-i în ochi, le mulțumi tuturor că au venit, cu o voce blândă și joasă.

— Am fost prietene din copilărie, Lily și cu mine, zise ea. Două mici proscrise, numai pe jumătate chinezoaice, la școala aceea plină doar de chinezi, așa că desigur ne-am împrietenit imediat. Acuma lucrurile stau altfel, cu greu mai contează cine ești sau cine au fost părinții tăi. Timpurile se schimbă, știți și voi, adăugă ea cu un zâmbet ezitant. Dar așa fi încântată dacă mi-ați face onoarea să ne ducem acasă la Lily, să bem un ceai.

Închiriaseră o mașină cu șofer și acuma o urmară pe Mary-Lou înapoi la casa lui Lily. Când ajunseră, ea își scoase șalurile și arăta calma și frumoasa în rochia ei albă chinezească, lungă până la pământ.

— Vă urez bun venit în numele lui Lily, zise ea cu vocea ei joasă și răgușită și, deși era acoperită din cap până în picioare, Preshey se gândi că într-un fel oarecare tot sexy arăta. O privire aruncată lui Sam îi confirmă că și el băgase de seamă.

Ea și Sylvie se așezară pe marginea sofalei tari și joase, dar Sam zise că preferă să rămână în picioare. Mary-Lou servi ceaiul, împreună cu ruladă umplută cu pastă dulce de lotus, apoi luă loc pe un scaun din lemn de ulm, vizavi de ei.

— Am fost tristă să văd atât de puțini participanți la funeralii, zise Preshey. Am sperat ca Lily să aibă mai mulți prieteni, care să-și ia la revedere de la ea.

Mary-Lou ridică din umeri.

— Ți-am spus că era o singuratică. Ura să se socializeze, trăia doar pentru muncă.

— Sunt surprins că a face și a vinde replici ale luptătorilor Xi an poate însemna atât de mult pentru cineva, zise Sam sorbind din ceai. Începuse să-i placă foarte mult ceaiul chinezesc.

Mary-Lou deveni brusc nervoasă.

— Pare ciudat. Dar atât Lily cât și eu am crescut într-un mediu sărac. Obsesia ei, domnule Knight, n-au fost luptătorii Xi an, ci să facă bani.

— Și a ta desigur? Ochii lui alunecară pe diamantul

de cinci carate de pe degetul ei.

Ea ridică spre el minunații ei ochi de ambră.

— Categoric. N-am găsit deloc plăcut să fiu săracă.

— Atunci Lily trebuie că a lăsat o adevărată moștenire.

O umbră de iritare îi traversează fața.

— Nu m-am uitat printre lucrurile lui Lily, domnule Knight. Dar lumea ei era foarte mică. Tot ce vedeți aici, e tot ceea ce are. După câte știu eu, adăugă apoi.

— Dar precis că are un avocat, cineva care avea grijă de afacerile ei și care a întocmit un testament pentru ea.

— Ca orice chinez, Lily își ținea afacerile personale numai pentru ea. N-am auzit niciodată să fi folosit un avocat și eu lucrez cu ea de mulți ani. Totuși, știu că este un seif în dormitorul ei. Dacă era ceva personal, orice ar fi vrut ca nimeni altcineva să nu știe de el, acolo este. Și eu știu unde ascundea cheia. Lily schimba mereu locul ascunzătorii, adăugă ea cu o jumătate de zâmbet, dar uita întotdeauna unde era acesta, așa că îmi spunea de fiecare dată și mie. Cred că acuma se află sub puloverele din șifonierul ei. Sculându-se în picioare, adăugă: De ce nu ne ducem să vedem? O urmară în dormitor și Mary-Lou pescui cheia de sub pulovere și i-o dădu lui Sam. Deschide-l, i se adresează ea dând la o parte hainele ce atârnavă și scoțând astfel la iveală ușa cenușie a micului seif.

Existau foarte puține înăuntru. Câteva bijuterii de aur, cerceii de jad și un teanc de hârtii scrise în chineză. Mary-Lou le citi.

— Acestea sunt actele de proprietate ale casei, zise ea. I-a aparținut familiei tatălui ei și în cele din urmă tatălui ei.

Mama ei l-a moștenit pe el și în final i-a revenit lui Lily. Desigur, acuma e destul de valoroasă.

— Ce se poate spune de conturile din banca, de cutiile de valori? Sam îi aruncă o privire grea, dar Mary-Lou nu tresări.

— Există, desigur, un cont de afaceri. Și aveți

libertatea, domnule Knight, să mergeți prin toată casa și să căutați orice fel de hârtii sau valori. Lily avea doar patruzeci de ani, n-avea familie și nu se aștepta să moară. Nu cred că i-a trecut prin cap să-și facă testamentul.

— Atunci ce se va întâmpla cu proprietățile ei?

Mary-Lou ridică din umeri. Acea ridicare din umeri felină, cum era obiceiul ei.

— Proprietățile ei vor reveni celei mai apropiate rude în viață. Ceea ce presupun că este domnișoara Rafferty.

Preshy o privi surprinsă:

— O, dar nu cred... Vreau să spun că ai fost cea mai bună prietenă a ei, trebuie să-ți revină ție.

— Hai să vorbim despre asta mai târziu, o întrerupse Sam scurt. Între timp, dacă ai puțin timp, poate că ai putea să umbli prin casă să vezi dacă există și altceva. Mai multe hârtii în legătură cu conturile bancare, probleme legale, lucruri de genul acesta.

— Desigur, Mary-Lou îi însoți până la ușă. Și mulțumesc din nou pentru tot ce ați făcut pentru Lily. A fost atât de tragic, să te îneci în felul acesta și la Veneția, dintre toate locurile din lume. Încă tot nu știu ce făcea ea acolo.

Când se urcă în mașină, Sam comentă:

— În mod categoric, știe.

— Ce știe? Îl privi fix Preshy și Sylvie.

— Știe ce făcea Lily la Veneția. Știe, deoarece și ea a fost acolo. Era în avionul meu Veneția-Paris.

— *O... Dumnezeu!*... șopti Preshy. Crezi că are ceva de a face cu moartea lui Lily?

— Din ce alt motiv să fi fost acolo? Și mai știi ceva? Fac pariu că a avut ceva de a face și cu fabulosul colier al bunicii tale.

ȘAIZECI ȘI PATRU

Înapoi la hotel, hotărârea ca Preshy să o sune pe Mary-Lou și să o invite la un pahar, astfel încât Sam să-i poată pune întrebări, așa că aranjă să se întâlnească la barul *Cloud 9*.

Mary-Lou sosi însoțită de o adiere de parfum scump, arătând fermecătoare, și în timp ce beau îi asigură că va cerceta toată casa după orice hârtii legale, deși se mira sincer să fi existat vreuna.

— Desigur, voi continua negocîul, adăugă ea sorbind obișnuita ei vodcă-martini cu trei măslîne.

Preshy se gîndi că arăta extraordinar în costumul ei simplu negru, cu cerceii lungi ce sclipeau de sub părul negru lucios.

— N-avea grijă, zise ea, ia-o încet. Și îți doresc noroc în afaceri.

— Mulțumesc. Mary-Lou zâmbi modest, în timp ce aruncă o privire precaută prin camera vastă. Nu se știa

351

niciodată; s-ar putea ca Bennet să se fi hotărât să revină ia Shanghai și să apară pe aici.

— De colier ce spui? întrebă Sam, observând că figura lui Mary-Lou se încorda puțin.

Luă o gură din băutură, apoi spuse:

— Mi-e teamă că nu știu nimic despre vreun colier. Lily n-a purtat niciodată prea multe bijuterii, să știți.

— Vorbesc de colierul bunicii ei, zise Sam țintind orbește și sperând că și-a atins ținta. Dar nu obținu nimic.

— Mi-e teamă că va trebui să las asta în seama domnișoarei Rafferty, zise Mary-Lou. Nu are nimic de a face cu mine.

Puțin mai târziu, Mary-Lou le spuse că trebuie să plece și își luară la revedere, privind-o cum traversa sigură de sine barul acuma aglomerat.

— Domnișoară Chen, strigă Sam după ea. Se întoarce. Pot să te întreb ceva?

Ea dădu din cap.

— Desigur.

— Ai fost vreodată la Veneția?

Ochii i se deschiseră mari.

— Regret, rosti calmă, dar n-am fost niciodată în Europa. Și se întoarce continuându-și drumul.

— Iar minte, comentă Sam. Mă întreb de ce oare?

Și Preshy se întreba. Și se mai întreba și în legătură cu Sam. Fusesse de atât de mare ajutor! Era oare scriitorul de romane polițiste în căutarea unui subiect? începuse să aibă o impresie mai bună despre el; de fapt s-ar fi putut chiar să-l placă. În alte circumstanțe, desigur.

În noaptea aceea, neștiind ce altceva să facă, și pentru a se bucura de contactul cu cultura din Shanghai, cinară la clubul *Whampoa* de pe Bund, un loc elegant pentru luat masa și pentru făcut cumpărături. Sylvie îl alesese, din cauza bucătăriei lui chinezești moderne și, continuând să discute despre Mary-Lou, se desfătă cu file crocant de țipar, pui îndopat și ouă în infuzie de ceai, ca și porc fiert înăbușit Su Dongpo. Apoi luară pere chinezești dublufierte cu migdale, ciuperci argintii și semințe de lotus, în timp ce gustau din infuziile fortifiante oferite de responsabilul cu ceaiul.

Sylvie remarcă că totul a fost de-a dreptul spectaculos și se duse să-l felicite pe bucătarul-șef, Jerome Leung, și să-i spună că o să încerce unele din ideile lui la *Verlaine*.

— Ei bine? întrebă Sam uitându-se la Preshy peste masă.

— Ei bine... ce? îi aruncă o privire pe sub breton.

— Deci, tot mai crezi că sunt asasin?

Roseața arzătoare îi încălzi obraji.

— Ohoo, niciodată... Vreau să spun... Nu am... se bâlbâi ea, apoi se opri.

— Nu mă minți, Rafferty. M-ai suspectat tot timpul că am ceva de a face cu asta. Și bănuiesc că nu ți-am dat niciun motiv să-ți schimbi impresia. Nu-i așa?

— Așa e. Dădu afirmativ din cap, apoi i-o trânti după obiceiu ei, direct din inimă: totuși, îmi place de tine.

Sam încă mai râdea, când Sylvie se întoarse.

Dar, ceea ce spusese Preshy era adevărat. În ciuda tuturor celor ce păreau împotriva lui, ea realmente „îl plăcea”.

Apoi terminară cu Shanghai-ul. Mary-Lou rămase tot un mister; Lily fusese îngropată lângă mama ei și a doua zi dimineată zburau înapoi spre Paris. Preschy spera ca verișoara ei să se odihnească în pace. Deși, știa că nu se va întâmpla așa. Nu, până când nu va afla adevărul.

ŞAIZECI ŞI CINCI

PARIS

Înapoi la Paris, Sam luă o cameră la *Hotel d'Angleterre*, puțin mai jos pe aceeași stradă cu magazinul lui Preschy. Își lăsa geanta de voiaj acolo și se întoarse în apartamentul ei.

Ea o sunase deja pe mătușa Grizelda, când erau în drum spre casă, și – știind cât de mult îi lipsea pisica – mătușa ei o expediase pe Mi-au cu un curier special. Portăreasa țâfnoasă îi dăduse drumul înăuntru și o hrănise, așa că acum sosisi alergând cu un mieunat de bun venit. Preschy o sărută și o luă în brațe vorbindu-i blând și oferindu-i niște bunătăți pisicești. Apoi făcu o cafea și se duse și se așeză pe sofaua de vizavi de Sam, privind melancolica grătarul gol al căminului.

— N-avem nicio dovadă că Mary-Lou a fost la Veneția, zise ea.

355

— Nu, dar poliția ar putea să cerceteze zborurile avioanelor și la biroul de imigrație. Nu avem dovada nici că Bennett James, sau Bennett Yuan, sau cine e el, și-a ucis soția, dar pun pariu pe cămașa mea că așa e. Și unul dintre ei a ucis-o și pe Lily.

— Cum poți să spui așa ceva? îl privi fix. Nu există nicio dovadă pentru nimic din toate astea. Și oricum, autopsia a demonstrat că Lily s-a înecat. Moartea ei a fost un accident.

— Și tot așa a fost și cea a Anei Yuan. Trebuie s-o urmărești pe Mary-Lou, insistă Sam. Cineva a ucis-o pe Lily, pentru colierul bunicii tale. Iar eu știu că ea a fost la Veneția.

— Dar nu pot, zise Preschy simțind cum o podidesc

lacrimile. Ultimele luni fuseseră extenuante; pur și simplu nu mai putea.

Sam își trecu exasperat degetele prin păr, gemând:

— *De ce nu?* Ți-e frică să afli adevărul.

Temperamentul ei se aprinse.

— Ce vrei să spui?

— Of, hai Rafferty, admite, nu vrei să afli că perfectul și dulcele Bennett, ca și frumoasa și trista Mary-Lou, au legătură cu moartea lui Lily.

— Încetează! Se întoarse. Pur și simplu lasă-mă în pace, de ce n-o faci?

Sam se ridică în picioare.

— Necazul cu tine, Rafferty, e că întotdeauna crezi numai bine despre toată lumea.

— Și necazul cu tine, Sam Knight, este ca tu *niciodată* nu crezi ceva bun despre cineva. Și oricum, nu i-ai fost de niciun ajutor poliției, în aflarea celor întâmplătoare cu soția ta.

Se priviră unul pe altul peste prăpastia de animozitate ce se deschisese între ei, ca deplasarea unor plăci tectonice la un cutremur.

Sam dădu din cap.

— Ai dreptate, zise el. Dar știi vechea zicală „două adevăruri nu înseamnă neapărat un neadevăr” Ei bine, de data aceasta vechea butadă e corectă.

Preshy îl privi cum își ia haina de pe spătarul unui scaun.

La ușă, se întoarse pentru a o privi. Își aduse aminte de ghicitorul de la templu care-i prezisese „Răspunsul la cea de a doua întrebare se află într-o femeie” și el știa că femeia aceea e Rafferty. Doar că ea nu va putea să se descurce deloc cu acest mister.

— Sună-mă, dacă te răzgândești, zise el, închizând ușa în urma lui.

Lacrimile îi înțepară lui Preshy ochii. Era epuizată din cauza zborului îndelungat cu avionul și uzată de întâmplările din ultimele câteva zile. Sam n-avea dreptul

să o trateze în felul acesta. Și nici măcar nu-i mai *plăcea* de el. N-o să-l mai sune *niciodată*. Și dacă o va suria el, nu-i va vorbi. *Niciodată* de acum înainte.

Plângând, chemă Boston-ul la telefon.

— Ce se întâmplă? întrebă Daria.

Preshy putea să audă zgomotul farfuriilor ce zdrăngăneau; în mod clar Daria se afla în bucătărie, fără îndoială pregătind ceva bun. Ar fi vrut să fie acolo, unde toată lumea era normală, reconfortantă, fără secrete și fără asasinate. Îi istorisi Dariei toată povestea și ce îi spusese exact Sam.

Când termină, nu se mai auzea niciun zgomot de farfurii și cratițe ciocnindu-se. În loc de asta, se așternuse liniștea, în final, Daria rosti:

— Și nu crezi că Sam s-ar putea să aibă dreptate, Presh? La urma urmei, a murit o femeie. Știu că s-a spus că a fost un accident, dar așa-zisa prietena a lui Lily era acolo, Sam a văzut-o. Și ea a mințit în legătură cu asta. Și ce spui de soția lui Bennett? Dacă e același om, și în mod evident Sam așa crede, chiar dacă nu și tu, Bennett nu ți-a vorbit *niciodată* de *ea*, nu-i așa? Și a murit în exact același mod ca Lily. Ceva nu e în regulă, Presh. Unul dintre ei a ucis-o și e timpul să faci față acestei realități. Și poate să faci ceva în legătură cu asta.

Cam ce? se întreba Preshy amărâtă mai târziu, în timp ce-și făcea patul. Stând lungită dar trează în întuneric, cu trupul reconfortant de cald al lui Mi-au ghemuit pe pernă și torcându-i în ureche, se gândi că cel puțind pisica nu putea pune întrebări și pretinde răspunsuri. Sau acțiune.

ȘAIZECI ȘI ȘASE

A doua zi dimineată era sub duș, când sună telefonul. Ignorându-l, lăsa apa fierbinte să-i încălzească oasele, întrebându-se de ce poșta telefonică nu prelua mesajul. Totuși, funcționase în ultimele câteva săptămâni.

Dar țârâitul continuă și continuă, și deodată îi trecu prin minte gândul îngrozitor că poate s-a întâmplat ceva.

Ceva rău... S-a întâmplat ceva cu Supe-Kid? Din ce alt motiv ar fi continuat cineva să sune așa? Înnebunită ieși de sub duș, aproape o călcă pe Mi-au, care stătea exact dincolo de ușa de sticlă pârând supărată. Nici pisicii nu-i plăcea sunetul telefonului... Și *continua* să sune...

Apucând un prosop, Preshy fugi în dormitor și ajunse la telefon exact când se opri din sunat. Căzu pe pat, ștergându-se pe cap. Așteptă câteva minute, dar când acesta nu mai sună, se întoarce în baie și începu să-și ungă picioarele cu o loțiune. Se întreba dacă n-ar trebui să o sune pe Daria, dar dacă ar fi fost Daria, în mod cert ar fi chemat din nou. Apoi.

359

s-ar fi putut să fie mătușile ei, sau Sylvie. Sau Sam, deși pentru că nu-și mai vorbeau, nu se putea să fie el. Doar dacă, gândi ea plină de speranță, n-a sunat-o pentru a-și cere iertare.

Privindu-se în oglindă, începu să se-ungă pe față cu o cremă ce garanta că înlătură ravagiile timpului. Poate că ale timpului da, dar ce făcea cu stresul? Putea chiar să *numere* ridurile fine din jurul ochilor; avea deja laba-gâștii!

Sări în sus când țârâitul telefonului străpunse din nou liniștea. Mi-au scoase un mieunat, iar ea se izbi de pat cu degetul mare de la picior, când alergă să răspundă. Înflorată de durere, țopăind pe un picior și cu celălalt strâns în pumn, apucă telefonul. Pur și simplu știa că e Sam și nu mai voia să-l lase să continue să sune, iar și iar, în felul acesta.

— Dacă ești tu, Sam Knight, zise ea rece, nu mai vreau să vorbesc cu tine niciodată.

Se lăsă o lungă tăcere, apoi o voce familiară rosti:

— Preshy, sunt eu, Bennett. Rămase un întreg minut înlemnită din cauza șocului. Sângele păru că i se scurge din creier și avu impresia că va leșina. Genunchii îi cedară și căzu pe pat, cu telefonul încă strâns în mâna amorțită. Preshy? Te rog răspunde-mi, continuă el. Am nevoie să vorbesc cu tine. Am nevoie să-ți explic...

Bennett vorbea cu ea... spunea că are nevoie să o vadă, să-i explice...

— Te rog, vorbește cu mine, Preshy, zise el cu un ton cald și insistent, ce-i aminti miile de momente intime, petrecute chiar acolo în patul ei. Poate că n-ai să mă ierți, dar cel puțin permite-mi să-ți spun varianta mea din toată povestea. Te rog, Preshy, te rog, iubito, vorbește cu mine.

— Nu vreau să mai vorbesc cu tine niciodată, zise ea surprinsă să descopere că totuși avea glas.

— Înțeleg. Crede-mă! Știu ce simți, dar vreau să mai știi, Preshy, că indiferent ce s-a întâmplat, eu întotdeauna te-am iubit. Tot ce-ți cer este să ne vedem, măcar timpul necesar cât să mă explic. Preshy, nu mai pot să continui viața, cu aceasta povară a vinovăției pe umeri.

Ea se întinse pe perne, cu ochii strâns închiși. Lacrimile i se strecurau pe la colțuri, pe obraji și în urechi. Nu se așteptase să se simtă astfel. Crezuse că a terminat cu el. Se terminaseră și Zilele Regretelor... Mergi mai departe... O nouă viață înainte... Viața cu Vmare... Și numai în câteva minute a fost redusă la o epavă tremurătoare...

— Întotdeauna te-am iubit, Preshy, insista Bennett. Dar ți-am ascuns adevărul; de aceea nu mai pot trăi așa. Iată de ce nu mai pot suporta. Și, cu toate că e prea târziu, nu văd altă cale de ieșire. Adevărul e că nu aveam bani, Preshy. Eram un tip sărac, nenorocit pentru că mă îndrăgostisem. Adu-ți aminte noaptea când ne-am întâlnit. Ți-am spus că te-am urmărit? M-am îndrăgostit chiar în acea clipă, și de atunci nu s-a schimbat nimic. Și n-am putut să te mint, n-am putut să mă însor cu tine și să trăiesc cu minciuna cu care mă înconjurasem. Și nici nu puteam să-ți spun adevărul. Totul devenise prea mult pentru mine. Singura soluție era să plec. N-am vrut să te rănesc. Mi s-a părut cel mai corect lucru pe care puteam să-l fac. Ea nu scoase nicio vorbă.

Preshy, mai ești pe fir? Se lasă o lungă tăcere, în timp ce el aștepta răspunsul. Vorbește cu mine, iubito, continuă

el cu ceva în voce, parcă plângea - ca și ea.

— Nu știu de ce m-ai sunat, Bennett, rosti ea în sfârșit ridicându-se și uscându-și lacrimile. N-avea intenția să se mai lase din nou cucerită de cuvintele mieroase și de declarațiile lui de dragoste.

— Trebuie să te văd, zise el. Trebuie să mă lași să-ți explic. Trebuie să mă ierți, Preshy, deoarece numai atunci pot... am putea... să mergem mai departe. Sunt aici, la Veneția. Locul unde am fost atât de fericiți. Să ne întâlnim la Veneția, draga mea. Te implor. Dacă ai putea să mă vezi, Preshy! Stau în genunchi și te implor să ne întâlnim aici și să mă lași să-ți explic. Trebuie să ai încredere în mine. Închise ochii din nou, tăcută, imaginându-și-l pe Bennet în genuncheat și implorând-o. Mai e ceva, continuă el cu vocea liniștită deodată. Știu cine a ucis-o pe Lily. Și n-am fost eu. Crede-mă! Îți voi spune totul când vii aici. Și, ești și tu în pericol, Preshy.

Doamne, Dumnezeu! Oare ce zicea? se gândi la biata Lilly, care o avertizase și ea că e în pericol, iar acum Bennett îi spunea același lucru. Trebuia să-l vadă. Să afle adevărul. Pentru liniștea ei personală. Să pună în ordine toate lucrurile. Sau o vor urmări întreaga viață.

— Am să mă întâlnesc cu tine, Bennett, zise ea calmă. Voi fi acolo la noapte.

Vocea lui păru că se înalță de bucurie și ușurare, când spuse:

— O, iubito, va fi minunat să te văd din nou. Are să-ți placă aici. E vremea Carnavalului, festivalul acela păgân, când toată lumea poartă măști și e costumata, pretinzând că e cineva care de fapt nu e. Știi, adăugă el pârând inspirat, am să iau bilete la bal. De ce să nu-ți aduci și tu un costum? Vom pretinde că nu ne cunoaștem unul pe altul și vom lua totul de la început, ca doi proaspăt cunoscuți.

Preshy încercă să-și imagineze cum ar fi fost, dar nu putu. Trecutul era prea bine fixat în mintea ei, pentru a pretinde că e altcineva. Părea că pentru moment a uitat totul despre Lily și despre pericolul ce o pândea și pe ea,

atât era de încântat de ideea de a o vedea din nou.

— Dă-mi numărul de telefon, fu tot ce rosti ea. Te sun când sosesc.

— Nu numai că te iubesc mai mult ca oricând, Preshy, au fost ultimele lui cuvinte, înainte de a închide. Dar întotdeauna am făcut-o.

Și în ciuda ei însăși, în ciuda tuturor evenimentelor petrecute, în ciuda lui Lily, în ciuda tuturor întrebărilor din mintea ei, Preshy încă se mai întreba dacă nu cumva e adevărat.

Stătu pe pat îndelung, gândindu-se la Bennett. N-avea nicio îndoială că ceea ce intenționa ea să facă era corect. Trebuia să pună un sfârșit, în privința morții lui Lily și întregului acest episod dezastruos. Și, de asemenea, avea nevoie să afle adevărul despre el și cine era el în realitate.

ȘAIZECI ȘI ȘAPTE

Repede, înainte de a-și schimba hotărârea, sună și obținut un loc într-un avion de la prânz spre Veneția. Apoi începu să împacheteze. Poate că sugestia lui Bennett, în legătură cu deghizarea pentru carnaval, era la urma urmei o idee bună. Putea să se uite la el, fără ca el să știe.

Îmbrăcămintea de la nuntă încă mai atârna în fundul șifonierului, unde o ascunsese în punga de plastic. Acuma scoase capa tivită cu blană. Va fi o costumație perfectă; capa de nuntă pe care ginerele n-o văzuse niciodată. O strânse fără milă într-un pachet și o îndesă în sacul de voiaj. Îmbracă blugi negri, un pulover negru col-roule și niște cizme moi, cu tocul jos. N-avea nevoie de altceva, deoarece nu avea intenția să-și piardă timpul pe acolo. Ceea ce îi aminti că totuși avea nevoie de un loc unde să stea.

Sună la *Bauer*, dar ei îi comunicară că din cauza Carnavalului nu mai aveau camere libere. Toate hotelurile din Veneția sunt pline, i-au spus ei. Așa că sună la Informații

Turistice și primi numele unei *pensione* mică, de

lângă Rialto. Acolo se va duce!

O suna pe portăreasă și o convinse să vină în lipsa ei să hrănească pisica, apoi se întrebă pe cine să mai sune.

În mod cert pe Sam nu-l va suna, deoarece n-ar fi făcut decât să se bage în treburile ei și în afară de asta, nu mai vorbeau. Și avea nevoie să facă această treabă singură. Nu o sunănici pe Sylvie din același motiv și pentru că ar răsturna cerul și pământul și i-ar spune că e nebună, ceea ce era adevărat, dar acesta era felul în care trebuia să acționeze. Nu o va suna nici pe Daria. Dar trebuia să o sune cel puțin pe mătușa Grizelda, pentru a-i spune unde se duce. Și de ce.

Totuși fu ușurată când nu i se răspunse, deoarece știa care ar fi fost comentariul mătușilor. Că își pierduse mințile și că nu trebuia pentru nimic în lume să se ducă. Jeanne menajera nu răspundea niciodată când mătușile erau plecate, deoarece adesea interlocutorii vorbeau limbi străine și o zăpăceau, așa că mesajul fu preluat de robot.

— Bună, eu sunt. Vreau doar să vă spun că mă duc la Veneția să mă întâlnesc cu Bennett. Vrea să mă vadă, pentru a se explica. Mi-a spus că știe cine a ucis-o pe Lily. Nu el. Trebuie cel puțin să-i dau ocazia de a se justifica. Nu-i așa? adăugă ea mai puțin sigură decât voia să pară. Oricum, mă duc la Veneția să mă întâlnesc cu el. Am nevoie să fac asta. Acolo e vremea Carnavalului și toate hotelurile sunt pline, așa că voi sta fi la pensiunea Mara, lângă Rialto. Lăsa numărul de telefon și continuă: sunt acolo doar pentru o noapte. Asta e tot ce-mi trebuie, pentru a rezolva situația.

Cel puțin așa sper. Și realamente am nevoie să știu adevărul despre Lily. Totuși, nu vă faceți griji, nu intenționez să fac nimic „nebunesc”, adăugă cu un mic râs nervos. O să fiu bine. E ceva ce trebuie să fac singură. Vă iubesc...

În curând îl va vedea iar pe Bennett și, în timp ce avionul se rotea deasupra aeroportului *Marco Polo*, se întreba cum se va simți în clipa aceea.

Țipatul Grizeldei îi făcu pe toți să alerge. Venea din camera ei și Mimi, Jeanne, Maurice și câinii sosiră toți în câteva secunde. Incapabila să vorbească, Grizelda se afla în pat, frecându-și fața cu mâinile pentru a nu leșina. Arătă spre telefon și îngână cuvântul *mesaj*. Mimi apăsă butonul și vocea lui Preshy umplu camera: „*Mă duc la Veneția sa mă întâlnesc cu Bennett... Vrea să mă vadă, să se explice... spune că știe cine e asasinul lui Lily... am nevoie să fac asta...*”

— *O... Doamne... Dumnezeule!* Mimi căzu pe pat lângă Grizelda, în timp ce Jeanne se grăbi să aducă pahare cu apă cu gheața, iar Maurice deschise ferestrele după aer. Nebuna naibii! exclamă Mimi. Trebuie s-o oprim!

Grizelda dădu din cap aprobator.

— Sună-l pe Sam, zise ea gâlgâind apa. Trimite-i un avion. Spune-i că ne întâlnim cu el la Veneția.

Mimi făcu ce i se spusese. Sam răspunse de la primul apel.

— Dacă ești tu, Rafferty, adu-ți aminte că nu vorbim.

— Ei bine, în curând o veți face, așa sper, răspunse aspru Mimi. Apoi îi spuse toată povestea. Du-te la aeroportul *Orly*, adaugă ea. Te va aștepta un avion. Ne întâlnim pe *Marco Polo*. Chiar acum, Sam!

Nu trebui să i se spună de două ori. În mai puțin de cinci minute se afla în taxi și, o oră mai târziu, era în avionul particular Cessna, cu patru locuri, în drum spre Veneția.

La fel și Mimi cu Grizelda, dar ele erau într-un Gulfstream. Pentru moment stăteau încordate și tăcute. Totuși, din când în când Grizelda gemea:

— Cum poate fi atât de proastă? Cum poate? Iar Mimi răspundea:

— Pentru că încă n-a învățat totul despre bărbați, de asta. Nebuna naibii încă își mai închipuie că e îndrăgostită.

Pe *Marco Polo*, îl așteptară pe Sam timp de o oră. În sfârșit, veni alergând spre ele, lung și subțire în geaca lui de piele neagră și cu blugi. Luară un taxi acvatic până la

Rialto și se îndreptară spre pensiunea *Mar a*, unde li se spusese că *signorina* și-a făcut rezervarea la ei, dar acum nu era acolo.

Sam încercă să sune pe celularul lui Preshy, dar era închis, așa că Grizelda sună la *Cipriani* și folosindu-și toată influența, căpătără camere. În timp ce așteptau pe malul canalului, lângă San Marco, pentru ca șalupa de la *Cipriani* să-i ia, Sam o sună din nou pe Preshy. Tot fără răspuns.

La hotel, pe când cele două mătuși urcară să se refrișeze, găsi barul și rămase meditănd cu un triplu-espresso în față. Era în pom – avea nevoie să nu-și piardă cumpătul, pentru nimic în lume, dacă voia să o scoată pe Preshy din toate astea. Îi era foarte frică pentru ea.

Când se lăsă întunericul, Veneția se trezi la viață. Gondolele pline de petrecăreți costumați bizar și mascați străbăteau canalele, iar bărcile cu motor înțesate se grăbeau în sus și-n jos, însoțite de valuri înspumate, cu încărcătură lor de doctori de pe vremea ciumei cu ciocuri în loc de nas și de prostituate cu părul roșu, înfășurate în plase de pescuit și cu pene stacojii în păr. Muzica se dezlănțui când începură balurile și străzile înguste mișunau de petrecăreți mascați. Răsetele și cântecele izvorau de dincolo de zidurile vechi, stârnind ecoul peste lagună, iar jocurile de artificii umpleau cerul cu milioane de stele. Era Carnavalul de la Veneția.

Sam se afla la cel de al doilea espresso, când formă din nou numărul lui Preshy. *Nimic*. O sună la *pensione*. *Nimic*. Grizelda și Mimi i se alăturaseră și stăteau tăcute, privind artificiile fără să le vadă. Fețele lor erau trase de grija și el nu găsi niciun cuvânt de încurajare.

— Nu știu unde e, rosti el, dar mă duc până acolo.

Ele săriră în picioare.

— Venim cu tine.

— Nu. Nu trebuie! Nu voia să le sperie spunându-le cât de periculos era. Vă rog, zise el, lăsați-mă să am eu grija de tot. Vă sun imediat ce aflu ceva.

— Promiți? întrebare amândouă deodată și el dădu afirmativ din cap, dar reflecta că aceasta doar dacă va reuși să dea de Preshy la telefon, pentru că șansele de a o găsi prin oraș, ale cărui străduțe înguste erau pline de petrecăreți anonimi, erau mai mici decât se putea imagina. Oricum, mătușile nu-i respectară dorința. În loc de asta, luară următoarea ambarcațiune cu motor spre Piazza San Marco. Se aflau chiar în spatele lui.

ȘAIZECI ȘI OPT

VENEȚIA

Preshy stătea la *Quadri's*, dar nu se gândea la Bennett, se gândea la Sam. Ședea chiar la aceeași masă de lângă fereastră, unde stătuseră împreună ciorovâindu-se, cu băuturile în față. Acuma, aproape că ar fi dorit să fie aici, cu ea. *Aproape*, reflectă ea, dar nu de tot. Era o femeie pe picioarele ei și avea nevoie să-și dovedească ei însăși că putea să facă asta singură.

Era îmbrăcată cu capa de brocart de la nuntă, cu gluga tivită cu blană lăsată pe spate, și o mască cu pene pe față. Cu părul ei, cu noua tunsoare scurtă, se îndoia că Bennett o va recunoaște, ceea ce-i convenea de minune. Sigur, ea îl va recunoaște. Cum să nu poată, când fiecare linie a feței și a trupului lui era gravată pentru totdeauna în mintea ei?

Nervoasă, luă o nouă înghițitura din cafeaua fierbinte cu alcool. Acum înțelegea ea de ce bea Sam. Era în căutarea curajul bețivului, bând pentru a-și trece zilele, de când dispăruse soția lui. Cu excepția faptului că, spre deosebire de Leilani, Bennett s-a întors.

Afară se făcuse întuneric și ceața începuse să se rostogolească peste lagună, așa cum se întâmpla iama, în vârtejuri mari de vaporii cenușii, ca în filmele horror alb-negru din anii cincizeci, când era vorba de zombi și de creaturile din Lagunele Negre.

Își scoase telefonul din geantă, îl deschise și sună la

numărul lui Bennett. El răspunse imediat, ca și cum l-a așteptat, gândi ea.

— Preshy, zise el cu voce răgușită, plină de emoție. Știa că era ea; așteptase telefonul ore întregi. Sunt așa fericit, de-abia aștept să te văd.

Ea nu răspunse, în loc de asta întrebă:

— Unde ne întâlnim?

— N-ai să ghicești niciodată unde are loc balul. La Palazzo Rendino! M-am gândit că va fi un loc perfect pentru reîntâlnirea noastră. De ce să nu ne întâlnim acolo? Și apoi vom discuta.

Ea consimți.

— OK!

— Eu voi fi costumat, sper că și tu ți-ai adus ceva?

— Da.

— Port un costum de doctor de pe vremea ciumei, zise el cu o urmă de râs în glas. Ca aproape mii de alți țiți, în seara asta. Mantie neagră, pantaloni trei sferturi negri, pălărie tricorn și pe față o mască albă. Crezi că o să mă recunoști?

— Cum s-ar putea să nu? afirmă ea.

— Și *tu* cum vei fi deghizată?

— Va trebui să aștepți și să vezi. Ne întâlnim la *Palazzo*, adăugă apoi și închise.

Telefonul sună aproape imediat. Nu răspunse. După câteva minute totuși, curiozitatea puse stăpânire pe ea și ascultă mesajul:

— Rafferty, unde dracu' ești? striga Sam. Mătușile tale mi-au spus ce s-a întâmplat. Ți-ai pierdut complet mințile? Am încercat să te sun, iar și iar, și acuma mă aflu în mijlocul lagunei, în drum spre Piazza San Marco. *Știu* că acolo ești. Sună-mă. Și nu face nimic, mai tâmpit decât ai făcut deja.

Era la Veneția. „Nu face nimic mai tâmpit!” spunea el. Cum ar fi să *te* întâlnesc *pe tine*, gândi ea. Sam avea talentul să i se pună mereu în cale. Aproape că era consolator să fie din nou în compania lui Bennett. Cel puțin

el a fost întotdeauna drăguț cu ea. E drept, înainte de a o părăsi.

ȘAIZECI ȘI NOUĂ

Bennet mergea pe aleea ce se desfășura pe o latură a Palazzo-ului Rendino și unea mica piațeta pavată cu pietre pătrate, cu canalul. Muzica răzbătea zgomotoasă prin ferestrele deschise și felinarele luceau în ceața ce acoperea totul ca o mantie cenușie, ajungând la câțiva centimetri deasupra apei. Bărți și gondole festive, pline cu tineri beți, apăreau în continuare din ceață, în zarva țipetelor și a hohotelor de râs. Toți erau mascați, toți erau anonimi. Nici nu se putea o scenă mai perfectă, pentru ceea ce voia el să facă.

Costumul lui era însoțit de instrumentele purtate de doctorii care îi îngrijeau pe bolnavii de ciumă, în timpul mării epidemii care a bătut Veneția în Evul Mediu, așa că ducea cu el „toiagul ciumei”, un băț folosit pentru a-și atinge pacienții când îi examinau, evitând în felul acesta să se molipsească. Cu excepția faptului că bățul lui Bennett era mai greu, dar mascat în joacă cu niște panglici frumoase.

Nu era prea diferit de cel pe care-l folosisese când și-a ucis soția, pe Ana apoi pe Lily.

Se uită la ceas. Era aproape o oră de când a vorbit cu Preshey. Era nerăbdător să o vadă sosind.

Piazza San Marco fu inundată de mulțimea agitată a dansatorilor. Pentru orchestră fusese montată o scenă și sunetul trompetelor țâșnea din uriașele megafoane, izbindu-se de vechile ziduri și stârnind ecou. Tot orașul se distra în marile piețe, în palate și pe ambarcațiuni.

Dar străzile înguste, mărginașe, ce duceau în aceste piețe, erau goale. Magazinele și restaurantele erau închise și ceața se rostogolea ca niște fuioare de bumbac, apropiindu-se atât de mult de figura lui Preshey, încât de-abia putea să vadă la treizeci de centimetri în față. Splendida ei capă de nuntă tâlăzuia în urmă, în timp ce se

grăbea, cu tocurile joase ale cizmelor ei negre și moi ciocănind pietrele pavajului. După câteva minute se opri și privi în jur. Nu văzu decât ziduri cenușii anonime, învăluite în ceață. Nu-și aminti să fi trecut mai înainte pe acest drum, dar în seara asta totul părea altfel, ca și cum însăși Veneția se deghizase. Pe aici nu existau trecători și nervoasă, grăbi pașii. Sigur, în curând va da peste un punct de reper, o cafenea, un magazin pe care să le cunoască.

În timp ce traversa podulețul de piatră, auzi pași în spatele ei. Brusc un doctor al ciumei țâșni din ceață, urmat de o jumătate de duzină de alți bărbați și femei mascați. El flutură spre ea toiagul ciumei și ea țipa îngrozită, dar râsul lor se auzi batjocoritor și plecară mai departe.

Mai puțin sigura acuma că era corecta hotărârea luată, ar fi vrut să-l fi rugat pe Sam să vină cu ea. Scoțându-și telefonul din buzunarul blugilor, forma numărul. Răspunse imediat.

— Te rog spune-mi unde ești, rosti el. Te implor, Rafferty, spune-mi.

— Mă aflu în drum spre *Palazzo Rendino*. Se presupune că acolo mă voi întâlni cu Bennett. Are loc un bal din cadrul Carnavalului. El e îmbrăcat cu un costum de doctor al ciumei și poarta mască albă. Am crezut că totul va fi în regulă, dar acuma mi-e frică. Deodată, la capătul aleii, observă o piațetă pe care o cunoștea. Sunt aici, continuă ea în timp ce ușurarea o făcu să realizeze ce înspăimântată fusese în realitate. Totul va fi bine, doar că am fost îngrozită, singura pe străzile astea mărginașe.

— Stai acolo! îi porunci Sam. Așteaptă-mă. Și Rafferty... indiferent ce faci, *nu* vorbi cu Bennett. Nu te apropia de el. Okay?

— Okay, răspunse ea cu voce slabă, după care el închise.

Telefonul lui Sam sună imediat. Era Grizelda.

— Unde ești? întreba ea.

— În drum spre *Palazzo Rendino*, se întâlnește acolo

cu Bennett.

— Nu, fără mine n-o va face, se repezi Grizelda și închise telefonul.

Preshy se opri ezitând într-un colț al piațetei. Se întreba care ar trebui să fie următoarea mișcare, când simți o pereche de brațe cuprinzând-o și inspira parfumul familiar al coloniei lui Bennett.

— Iată-te, adorabila mea Preshy, îi șopti el în ureche. În sfârșit!

Se răsuca în brațele lui – și privi terifianta mască albă a doctorului ciumei. Totuși erau ochii extraordinar de albaștri ai lui Bennett ce străluceau în spatele ei; vocea lui Bennett ce spunea cât e de fericit că o vede; Bennett mărturisindu-i cât de bine era că a venit și că îi va permite astfel să-i explice... să-i poată explica tot și că va avea grijă de ea și o va păzi de asasinul lui Lily.

Hipnotizată, îl privea fix.

— Arăți atât de frumoasă, zise el, și chiar mascată te-am recunoscut după mers. Gluga îi căzuse pe șapte și el ridică mâna pentru a-i atinge casca aurie a părului. Ți-ai tăiat părul, zise el părând întristat. Părul a fost primul lucru pe care l-am observat la tine. Îți amintești că ți-am spus, Preshy?

Ea continua să-l privească fix, ca un mic animal surprins în farurile ochilor lui. Muzica ce izvora din *Palazzo* îi bâzâia în urechi. Parcă nu era ea însăși, parcă nu era realmente acolo, parcă era altă femeie care îl asculta pe Bennett și cădea iar sub vraja farmecului său.

În străfundurile minții auzi vocea Dariei: „Treizeci de Zile de Regrete, spunea ea. Treizeci de zile în care pod plânge și geme... apoi totul a trecut... Mergi mai departe... Ai o nouă viață înainte...” îl auzi și pe Sam spunându-i că nu era o Precious. În mod chir ești o Riiffert/1, îi spusese el. Era puternică, era o femeie nouă. Era ea însăși, nu mai era cățelușul lui Bennett.

Se smulse din brațele lui.

— Spune-mi de ce m-ai chemat aici. Și fă-o bine,

Bennett, pentru că n-am încredere în tine. Vreau să știu exact de ce m-ai părăsit în fața altarului. Vreau să știu cine a ucis-o pe Lily. Și spune-mi adevărul despre tine. Explică-mi tot. Ascult.

Un motoscaf plin de flori lansă un semnal din sirena, când trecu pe alături, iar pasagerii sunară spre ei din trompete. Bennett îi ignora, cu ochii fixați într-ai ei.

— Am să-ți spun exact de ce sunt aici, rosti el cu tonul acela blând persuasiv, pe care îl folosisese întotdeauna când vorbea cu ea. Desigur te iubesc, ți-am spus asta, dar mi-a fost rușine. Și am să-ți spun și despre Lily. Dar mai înainte, tu deții ceva de care eu am nevoie! Brusc, o apucă de capa aurie și o smulse deoparte privindu-i gâtul, ca și cum se aștepta să vadă ceva acolo. Spune-mi unde e colierul, întreba el în continuare, cu vocea aceea blândă ce-i stârnea fiori lui Preshy pe șira spinării.

Îngrozită, făcu un pas napoi. Desigur! De aceea a vrut să vină la Veneția. A crezut că are la ea neprețuitul colier. *O Doamne, O Doamne*, și așa nebună cum era, căzuse în capcană! se întreba disperată unde era Sam. Aruncă repede o privire în jur prin piațeta pustie căutând o scăpare. *Palazzo* și petrecăreții dinăuntru erau atât de aproape, dar ar fi putut tot atât de bine să fie la milioane de kilometri depărtare.

— Nu am colierul, zise ea, a fost furat de mult.

— Ba da, îl ai. *Știu* că ți l-a dat Lily. O înconjură din nou cu brațele, ținând-o atât de strâns încât nu putea să se miște. E pentru noi, Preshy, adăugă el. Am un cumpărător. Vom fi bogați și voi putea să mă însor cu tine, fără să-mi fie rușine. Tot ce te rog e să-mi spui unde e.

— E în camera mea de la *pensione*, minți ea. Apoi imediat ar fi vrut să n-o fi spus, deoarece dacă se vor duce la *pensione*, Sam nu va putea să o mai găsească. Și nu putea nici să-i dea telefon. *Unde, of Doamne, oare unde era?*

Bennett o apucă de mână.

— Vom lua o barcă până acolo, rosti și o trase după

el, în timp ce cobora scările ce duceau spre canal. Observând o gondolă goală apropiindu-se, îi dădu drumul la mână o secundă, pentru a-i face semn să oprească. Preshy nu-și dădu seama cum, dar în acea clipă pur și simplu zbură de lângă el, cu capa fluturându-i în urmă ca niște aripi, și ajunse din nou sus, pe alea de lângă *Palazzo*.

Continuă se fugă pe aleile întunecoase și tăcute. Ceața i se lipea de ochi. De-abia putea să vadă. Cu răsuflarea tăiată, trebui să se oprească. Și atunci auzi pași.

Se întoarse, alergând acuma înapoi de-a lungul canalului, aproape la întâmplare. *Trebuia* să-l întâlnească pe Sam la *Palazzo*. Era singura ei șansă. Dar iar se rătăcise. Și oare nu erau pașii lui Bennett ce se auzeau în fața ei? Sau în spate?

Luminile de la *Palazzo* străbătură deodată ceața și cu un strigăt de mulțumire alergă într-acolo.

Dar Bennett apăru din alee. O apucă, încleștându-i brațul în jurul gâtului și apăsându-l cu putere.

Se sufoca, gâfâi după aer și ochii îi ieșiră din orbite. Acuma îi vorbea din nou și cuvintele diavolești păreau că tâșnesc din el, în timp ce-i spunea în sfârșit adevărul.

— N-am simțit *nimic* pentru tine, Precious, zise el. *Absolut nimic*. Nu am vrut decât banii tăi și am plănuit să o ucid mai întâi pe Grizelda, pentru a fi sigur căți vor reveni. Apoi te-aș fi ucis și pe tine. Grizelda a reușit să scape, dar oricum, când am aflat că nu-ți lăsa ție banii și că nu exista niciun fel de testament, am plecat. Ești o femeie neînsemnată, Preshy, rosti el cu voce joasă, calmă, mătăsoasă. Ca toate celelalte. Nu contezi în viață. Nu oferi nimic, ca și cealaltă entitate aruncată în canal. Singura ta valoare e colierul. Acuma, fii fată bună, Preshy, și spune-mi unde e *pensione*, și unde ai ascuns colierul. Ori te ucid chiar în clipa aceasta.

Cuvintele lui o izbiră cu niște pumnale. Toate visele ei trecute, atât de frumoase, se prăbușiseră. Nu mai rămăsese nimic de jelit, cu excepția propriei ei prostii

personale. N-o iubise niciodată. Nici măcar n-o unse. Pentru el nu însemna nimic. O ucisese pe Lily. Și acum era pe cale să o ucidă și pe ea.

Furia o pătrunse ca o descărcare de adrenalină. Să fie blestemată dacă va muri. Dar nu era suficient de puternică să se lupte cu el și să scape. Trebuia să se gândească rapid. Dacă i-ar spune unde se află colierul, ar ucide-o. Dacă nu i-ar spune, tot ar ucide-o. Panicată, luptă să se elibereze dar brațul lui se strânse și mai tare în jurul gâtului ei, încât nici măcar nu putea să țipe. Însă auzi pași apropiindu-se, ciocănitul feminin al unor tocuri înalte răsunând pe alea din spatele for.

Le auzise și Bennett. Întoarse capul doar o fracțiune de secundă... Și se trezi uitându-se în țeava unui pistol.

Mătușa Grizelda stătea acolo, înfășurată în cea de a doua cea mai bună blană de nurci a ei, cea tunsă și de culoare bleumarin, ținând ceea ce i se păru lui Preshy a fi un revolver cu mânerul bătut cu perle. Mimi se afla alături de ea, toată în alb și argintiu, cu părul ei blond sclipind din cauza condensului ceții, arătând ca o Valkyrie răzbnătoare. Cele două păreau că ieșiseră din filmele cu James Bond ale anilor șaizeci.

Vocea Grizeldei tremura ușor când spuse:

— Dă-i imediat drumul nepoatei mele, sau te împușc.

— Hai! Trage! Bennett o ținea pe Preshy în fața lui, cu brațele reținute la spate. Deși, de ce vrei să mă împuști, nu-mi dau seama. Tocmai îi spuneam nepoatei tale ce mult o iubesc, îi ceream scuze și îi explicam ce s-a întâmplat. Tot ce trebuie să faci e să-mi spună unde e colierul și apoi e a voastră.

Privind umbrele din spatele lui, Mimi încercă să tragă de timp.

— Ce colier? întrebă ea.

Dar Bennet observase unde i se îndreptase privirea. Se întoarse pentru a se uita, exact în clipa în care Sam se aruncă asupra lui. Îi dădu drumul lui Preshy și ea căzu jos cu o bufnitură, cu Bennett deasupra ei și cu Sam deasupra

lui. Grizelda se îndrepta spre ei, continuând să agite revolverul iar Mimi începu să strige după ajutor.

Apoi Preshy nu mai fu sigură ce s-a întâmplat. Întinsă la pământ, cu fața lipită de pietrele pavajului și lipsită aproape de respirație, auzi împușcăturile ce parcă se sincronizau cu muzica și zgomotul unor picioare ce alergau. *Apoi altă împușcătură.*

O, doamne! Mătușa Grizelda l-a ucis.

Se ridică în picioare și o văzu pe Grizelda uitându-se la pistolul ce fumega în mâna ei, pe Mimi cu mâinile lipite de urechi țipând, iar pe Sam fugind după Bennett.

Acesta ajunsese la canal, dar Sam era chiar în spatele lui. Acolo se afla o ambarcațiune goală de la petrecere, ancorată de stâlpul vârgat cu albastru al debarcaderului *Palazzoului*. Bennett voi să sară în ea, piciorul i se împiedică de margine, alunecă și căzu, izbindu-se cu capul de stâlpul în dungii. Se clătină pe picioare, se balansă încoace și-n colo, apoi cu o plescăitură căzu în apă, pe spate.

Preshy alergă spre canal, împreună cu ceilalți. Apa neagră și rece se unduia blând. Ceața cenușie o acoperi ca un giulgiu. Nici urmă de Bennett. Era un accident perfect.

ȘAPTEZECI

— L-am împușcat, rosti mătușa Grizelda cu voce tremurătoare.

— Nu pe Bennett l-ai împușcat, Grizelda, ci pe mine. Sam își scoase geaca și îi arătă sângele ce se scurgea încet din brațul lui.

Șocată, Grizelda își acoperi gura cu mâinile.

— O, regret așa de mult! Oscar îmi spunea întotdeauna că sunt o trăgătoare îngrozitoare și că probabil cândva am să omor pe cineva.

— Dar nu astăzi, mulțumesc lui Dumnezeu. Sam o privea pe Preshy, care continua să fixeze apa. Ca și cum, gândi el furios, se așteaptă ca Bennett să învieze în orice clipă. Dumnezeule, va învăța vreodată ceva? Omul acela

tocmai încercase să o ucidă. Aducându-și aminte să fie amabil, chiar dadă ea îi făcuse pe toți să intre în încurcătura asta, ce acum va trebui descurcată cu ajutorul poliției, cu care în felul acesta va avea din nou de a face, continuă: Haide.

Rafferty! Bennett s-a dus și niciunul dintre noi nu-l va regreta. Nu mă îndoiesc că și-a ucis soția și pe Lily. Omul era cel mai periculos tip de sociopat. Ar fi ucis pe oricine i-ar fi stat în cale.

— Știu, răspunse cu amar Preshey. Cuvintele lui Bennett încă o ardeau și clătină din cap, încercând să le uite. Tot ce *trebuia* să-și amintească era răutatea ce se ascundea în spatele ochilor aceia de un albastru intens, în spatele vocii melodioase ce știa cum să rostească vorbe atât de dulci și în spatele acelui șarm, pe care-l modela cu mare artă. Regret că te-am băgat în toate astea, adăugă ea obosită. A fost vina mea și accept toate responsabilitățile. Își scoase telefonul, în buzunar. Sun la poliție și le spun tot.

Sam o apucă de mână.

— O, nu, nu face asta! Ia-le pe Mimi și pe Grizelda și duceți-vă la hotel. Am eu grijă de poliție.

Preshey îi aminti că nu trebuia să-și permită să aibă legătură cu o altă moarte misterioasă, iar el intenționa acum să-și ia întreaga responsabilitate în privința poliției. Putea deja să vadă titlurile ziarelor: „*Suspect de crimă implicat într-un alt deces*”.

— Nu te pot lăsa să faci asta, zise ea.

— Nu ai de ales. Și, o dată pentru totdeauna Rafferty, fă ceea ce ți se spune.

— Dar ce se întâmplă cu brațul tău? întrebă Grizelda îngrijorată.

— Sunt încântat să afirm că unchiul Oscar avea dreptate în ce te privește. Dar am văzut mai mult sânge curgându-mi din nas. Așa că, du-te. Plecați toate. Ne întâlnim în curând. Și amintiți-vă, a fost un accident. Nu știți nimic de el. Nici măcar n-ați fost vreodată pe aici.

Nimeni nu vă va întreba, desigur, pentru că numele voastre nu vor fi menționate. Stați liniștite. În regulă?

Cele trei femei se îndreptară încet spre Piazza San Marco, unde luară prânzul la *Cipriani*. Sus, în apartamentul Grizeldei, comandară cafea și fursecuri dulci asortate, pentru că spunea Mimi, aveau nevoie de un aport de zahăr, după toate cele prin câte trecuseră. Apoi Preshy le povesti exact ce s-a întâmplat cu Bennett, că el a fost cel care a încercat să o arunce pe mătușa Grizelda de pe șosea și tot ce i-a spus ei.

— Mă simt... neînsemnată, zise ea cu lacrimi în glas. Sunt doar o altă entitate, cum a spus el, și - dacă m-ar fi ucis - era exact ceea ce mi se cuvenea.

— Oamenii ca Bennett sunt neînsemnați, zise Mimi cu violență. Nu i-a păsat de nimeni niciodată, în afară de el însuși.

— Și uite unde l-a dus asta. Grizelda se așeză lângă Preshy. O înconjură cu brațele și continuă: *Chérie*, nu e posibil să crezi ceea ce ți-a spus omul acela înspăimântător. Fiecare cuvânt a urmărit doar să te rănească. Arunca cu săgețile otrăvite ale cuvintelor în tine, cu intenția să te doboare, pentru ca el să te poată manipula. Sunt încântată că a murit, Preshy. Și știi ceva? Nici măcar nu mi-ar fi păsat dacă l-aș fi împușcat eu. Maître Deschamps m-ar fi apărat. *Crimă pasională*, ar fi numit-o el și sunt sigură că n-aș fi luat decât vreo doi ani într-una din închisorile cele mai drăguțe. Aș fi suportat de bunăvoie condamnarea, pentru tine, fetița mea.

— Dar acuma Sam face asta, zise Mimi.

Și apoi comandară și mai multă cafea și mai multe dulciuri.

— După toate cele întâmplate, cred că avem nevoie de o schimbare, i se adresa Grizelda gânditoare lui Mimi. O croaziera în jurul lumii, poate?

— Va trebui să mergem la cumpărături, zise Mimi. Ia gândește-te la toate lucrurile bune, pe care le putem cumpăra pe prețuri de nimic în China.

— Mimi! Grizelda o privea fix.

— O, ei bine, poate că vom ocoli China, fu repede de acord Mimi. Se spune că Japonia e de preferat pentru perle, totuși.

Mimi întotdeauna vorbește fără să gândească, îi trecu prin minte Grizeldei, resemnată.

ȘAPTEZECI ȘI UNU

Se iviseră zorile când Sam părăsi în sfârșit *polizia*, după ce-și făcuse depozitia. Le spusese că a văzut un om căzând în canal lângă Palazzo Rendino. Credea că numele lui e Bennett Yuan sau Bennett James. Poliția i-a pus întrebări, i-a controlat pașaportul, au vrut să știe ce ocupație are, ce făcea acolo, și unde stătea.

— Sunt împreună cu contesa Von Hoffenberg, la *Cipriani*, răspuse el. Mă duceam la balul de la *Palazzo*, când am văzut ce s-a întâmplat. Desigur, am alergat să văd dacă-l pot ajuta, dar era prea târziu. N-a mai dat niciun semn de viață.

Totul e adevărat, Bennett a murit într-un accident provocat de el însuși, gândi el obosit, în timp ce se îndrepta spre hotel prin aleile pline de urmele sărbătorii, pe lângă perechi obosite îmbrăcate tot în costumele lor fanteziste, pe lângă orchestrând ce-și strângeau instrumentele, în Piazza San Marco; apoi într-o șalupă a hotelului, ce pluti pe canalul ce-i luase lui Bennett James Yuan viața, ca o justiție finală, pe care familia chineza a soției lui ar fi găsit-o meritata. Zeii rai ai Fluviului Dargon l-au cerut și l-au luat. Și nici Sam, nici Rafferty, nici mătușile nu aveau nicio responsabilitate în asta.

Înapoi la hotel, când Sam intra pe ușă, cele trei femei stăteau una lângă alta pe sofa, cu ceștile de cafea strânse în mână, cu ochii mari și alerti, așteptându-l.

— Ei bine? întrebă Grizelda pentru toate.

— E în regulă. Totul s-a terminat. Polițistul a spus că nu va fi singurul cadavru pe care-l vor pescui din canal în dimineața aceasta. Oamenii beau, apoi se ceartă; se

întâmplă la Carnaval.

Mimi îi turnă niște și cafea el o sorbi recunoscător. Se simțea gol pe dinăuntru, secătuit. Rafferty ar fi putut să fie ucisă și n-ar fi fost decât vina lui, pentru că o lăsase singură. Exact cum o lăsase și pe Leilani. Deodată, aproape doborât de oboseală și emoție, căzu pe un scaun.

În timp ce-și bea cafeaua, le povesti tot ce a vorbit cu *polizia*, și că erau liberi să plece.

— Dar ce se va întâmpla cu Bennett? întrebă Preshey cu voce mică. Nu putea să se abțină, trebuia să știe.

— Când îl vor găsi, îl vor identifica. Și îl vor expedia la Shanghai, bănuiesc. Ridică din umeri. Nu mai e problema noastră.

Preshey simți cum i se ia o greutate de pe inimă. Și ea însăși era cu aproximativ cinci kilograme mai ușoară, puțin cam ca atunci când a trebuit să-și tundă părul.

— Hai să ne întoarcem la Paris, zise ea obosită. Am nevoie să mă duc acasă.

Trupul lui Bennett fu găsit a doua zi dimineată și identificat după pașaport și de la biroul de imigrații. Călătorea sub numele Bennett Yuan și consulul chinez informă familia Yuan de moartea lui. După autopsie, cadavrul fu returnat familiei Yuan din Shanghai.

Și în mod ironic, Bennet urma să fie înmormântat ca un om bogat, așa cum voise toată viața lui să fie.

ȘAPTEZECI ȘI DOI

Mary-Lou auzi știrea despre Bennett, când dădu peste fata de la clubul de sănătate.

— Tragic, rosti fata cu ochii înlăcrimați. Un bărbat așa de frumos, așa de încântător. De ce oamenilor buni li se întâmplă totdeauna numai lucrurile rele? întrebă ea tristă.

— Într-adevăr, de ce? comentă calmă Mary-Lou, deși în sinea ei tremura.

Desigur, moartea lui Bennett Yuan reținu atenția mass mediei, dar spre deosebire de soția lui, nu i se acordă

mare importanță și nici înmormântării lui. Mary-Lou nu simțea nimic. Doar ușurare. Se întreba ce se întâmplase cu colierul, dar amintindu-și că acesta fusese cauza tuturor necazurilor ei, hotărî că nu mai vrea să știe.

Acuma avea propria ei viață, ocupându-se de negoțul cu antichități al lui Lily. Nimeni altcineva nu venise să pretindă ceva, așa că preluase afacerea în întregime și de la moartea lui Lily locuia singura în căsuța aceea frumoasă, unde cândva complotase distrugerea prietenei ei.

Dacă Mary-Lou ar fi avut conștiință, ar fi judecat mai clar. Furase câțiva dolari aici, câțiva dincolo – așa că ce? N-a ucis pe nimeni, nu-i așa? Și acuma se întâlnea cu cineva pe care îl cunoscuse și Lily, un elvețian care acționa ca agent pentru un colecționar de artă bogat. Dacă ar fi avut colierul, acuma ar fi fost momentul.

ȘAPTEZECI ȘI TREI

VENETIA

Preshy sorbi din grappa, încercând să se adune. Se simțea tot nesigură. Totul se întâmplase atât de repede, abia acuma începuse să-și amintească în amănunt oroarea îngrozitoare de a fi prinsă în cursă de Bennett, știind că intenționase să o ucidă. Singurul lucru bun ce ieșise din asta era că nu căzuse din nou sub fascinanția ochilor lui albaștrii și a vorbelor de dragoste mieroase. I se împotrivise, îi spusese că nu voia să mai audă nimic. Tot ce voia era adevărul și slavă Domnului, asta a fost ceea ce a primit. O lovise în toate sentimentele ei și Bennet avusese sfârșitul pe care-l merita. Un sfârșit de care doar el era vinovat. Iar Sam, dragul de Sam, pe care îl suspectase atât de nedrept că e implicat, a fost de fapt eroul ei. El și mătușile i-au salvat viața.

Ochii îi întâlneau pe ai lui peste buza paharului și îi zâmbi. Surânsul lui de răspuns era plin de tandrețe.

Apoi sună telefonul. Și clipa fu ratată.

Răspunse Sam. Vorbi foarte puțin, nu puse nicio întrebare. Când lăsă receptorul jos, se întoarse spre ele.

Ochii lui îi întâlnește din «ou pe ai ei.

— Era agentul meu, care suna de la New York, zise el cu o voce perfect calmă, ceea ce o făcu pe Preshy să se simtă prost. Mi-a spus că a fost găsită o geacă roșie, pe stâncile de lângă casa de pe plajă. Poliția crede că e a soției mele. Vor să mă întorc acolo. Bănuiesc că trebuie să mă duc de bunăvoie, sau mă vor ridica pentru interogatoriu.

Preshy auzi cum mătușilor li se tăiase răsuflarea.

— Ce vei face? întrebă ea șocată.

— Desigur, am să mă duc. Cunosc geaca. *Este* a lui Leilani, dar era grea și de ce ar fi îmbrăcat-o ea într-o noapte caldă de vară, nu știu.

Preshy nu ezită.

— Vin cu tine. Auzi din nou suspinul mătușilor.

— Nu, n-ai să vii.

— De ce?

— Pentru că nu vreau să fii implicată. În afară de asta, ai trecut prin destule.

— Dar sunt implicată, răspunse ea cu violență. Sunt implicată în problemele tale, Sam

Knight. Tocmai mi-ai salvat viața. Chiar te aștepti să plec, atunci când ai necazuri?

— Hei, ridică el din umeri, n-ai nicio obligație!

— Vin, și asta e tot! rosti ea în final.

— Destul de corect, fu de acord mătușa Grizelda.

— Și am veni și noi să te susținem, adăugă Mimi, dar probabil că ești încântat să fii doar cu Preshy.

Sam dădu din cap zâmbind, în timp ce le mulțumea.

— O să fie bine, zise el. Dar singur, adăugă apoi privind-o pe Preshy.

— Ea va merge cu tine, interveni energică mătușa Plecați, plecați imediat! Ocupă-te de tot. Am un avion ce vă așteaptă pe aeroportul *Marco Polo*. El încerca să protesteze, dar ea refuza să asculte. Și, Sam, continua ea în timp ce se depărtau. Suntem alături de tine, din toată inima.

Sam fu foarte tăcut în timp ce avionul îl ducea spre casă. Stătea cu ochii închiși și Preshy spera că a adormit. Arăta atât de epuizat. De fapt, secătuit, ca un om care ajunsese la capătul puterilor. Nu mai bea. În ultimele zile, curajul bețivului fusese lăsat în urmă.

ȘAPTEZECI ȘI PATRU

ȚĂRMUL PERIFERIC

Până la urmă aterizară pe micul aeroport local. De acolo, Sam plecă direct la secția de poliție, în timp ce Preshy își făcea rezervarea la un motel. Se va afla acolo pentru el, pentru când va avea nevoie de ea.

Stătea lungită în pat, uitându-se la canalul CNN, ascultând cum trec minutele, gândindu-se la Sam, cum s-au întâlnit cu totul întâmplător și cum viețile lor par acum inexorabil împletite.

Închise ochii și-i văzu fața îngustă și ridată, ochii căprui îngrijorați în spatele ochelarilor demodați, trupul înalt și subțire, ce era în largul lui în blugi și în geaca veche de piele, acum cu o gaură în ea de la glonțul rebel al mătușii Grizelda. Sam era felul de bărbat care n-ar fi părăsit niciodată o femeie la greu și de aceea știa, fără nicio umbră de

m) i îndoială, că ar fi protejat-o pe blânda Leilani cu propria lui viață. Exact în felul în care a protejat-o pe ea.

Telefonul sună.

— Vin să te iau, zise Sam obosit. Cumpărăm ceva de mâncare și mergem la casa de pe plajă. Dacă îți convine și ție!

Preshy îi spuse că e de acord și ieși afară să-l aștepte. Când Mustang-ul negru împrumutat trase lângă ea, sări în sus și aruncă o privire rapidă spre fața lui. Era încruntată.

— Cum a fost? întrebă ea.

— În regulă. Ridică din umeri. Conduseră în liniște cam două cvartale, apoi el se opri lângă un magazin, intrară și cumpărară pâine, unt, lapte, cafea și două cutii cu bame.

Drumul pe strada ce se întindea de-a lungul coastei era sălbatic și bătut de vânt, cu oceanul cu talazuri mari și înspumate înaintând și retrăgându-i-se, prevestind începutul unei furtuni de iarnă. Cotiră apoi pe o alee nisipoasă, ce-i conduse printre șirul de copaci de tamarisk pe care îi plantase Sam acum zece ani, spre casa simplă acoperită cu șindrila cenușie, înconjurată de verandă și cu vedere larg deschisă peste dune, spre ocean.

Umerii lui Sam căzură. Pe fața lui se citeau emoții diferite: plăcere, ușurare, disperare. Își îndreptă spatele și o privi.

— Bine ai venit acasă la mine, zise el blând. Apoi o luă de mână și urcară împreună treptele de lemn, până în casă.

Înăuntru era doar o singură cameră mare și simplă, cu un cămin masiv din piatră în centru și pereții acoperiți de picturi mari și sumbre, executate, ghici Preshey, de Leilani.

Dar când Sam deschise obloanele electrice din metal, ce protejau casa de vijelii și de furtunile de iarnă, se umplu deodată de o lumină clară, magică și cenușie ce părea, îi trecu ei prin gând, ca și cum apăruseră zorii. Atât de translucidă și perlată, atât de curată și clară; era ca și cum te-ai fi aflat la prora unui vapor mare, în mijlocul oceanului.

— Nici nu e de mirare că o iubești, zise ea. Îți taie răsuflarea.

— Atunci ieși afară și respira, zise el. Și plecară rămânând pe punte, inhalând aerul rece, proaspăt și sărat, ascultând vântul ce șuiera printre copaci și marele ocean tălăzuind.

— Mai jos, chiar pe plaja există un râu cu apa calmă și mlaștini, spuse Sam. Sunt și sâlcii, unde rațele își fac cuibul și mangrove cu rădăcinile lor răsucite înfipite adânc în nămol și acoperite cu perdele de mușchi spaniol, ca niște pânze de păianjen de Halloween. Și vara e o altă lume, plină de soare, cu mici ambarcațiuni cu pânze albe

strâbilitând orizontul și o lumină cu totul diferită, mai aurie și mai albastră.

— Fac pariu că e și umed, zise Preshy gândindu-se la părul ei și reușind să-l facă să râdă. E mai bine, gândi ea. Cel puțin poate să râdă, deși tocmai petrecuse două ore cu polițiștii care-i puseseră întrebări în legătură cu dispariția soției lui. Ea încă nu-l întrebaseră ce s-a întâmplat. Știa că dacă va voi, îi va spune.

În timp ce Sam făcea focul, ea încălzi bârnelor și taie câteva felii din franzelă. El aduse o sticlă de vin și două pahare.

— Roșu de Carolina? întrebă ea gustând suspicioasă.

— Ei? răspunse el, ridicând o sprânceană întrebătoare.

— Ei bine, nu e Bordeaux, răsă ea. Dar e al naibii de bun, în special într-o după-amiază friguroasă și vântoasă, după o călătorie lungă și extenuantă.

— Și după un interogatoriu extenuant, rosti el obosit așezându-se lângă ea la blatul de la bucătărie placat cu ceramică albă. Ea luă o gură din vin și așteptă să continue. Au găsit geaca lui Leilani, zise el, aruncată pe plajă nu departe de aici. O geacă roșie căptușită, de iarnă. „Era vară și cald în noaptea în care a dispărut soția ta” mi-a spus detectivul. „De ce crezi că a trebuit să se îmbrace cu o astfel de geacă?” I-am răspuns că nu știu, era o enigmă. „Deoarece, căptușeala ei se îmbibă mai bine cu apă, ajutând astfel pe cineva să se ducă la fund!” a adăugat polițistul. Preshy respiră adânc, nervoasă. I-am spus că așa bănuiesc și eu. Sam își scoase ochelarii și se frecă ostenit la ochi. „Am să-mi amintesc ideea în următoarea mea carte” i-am mai spus eu. După care, mi-au arătat ce au găsit în buzunarul închis cu fermoar. Ridică mâna stângă pentru a-i arăta. Ochii li se întâlniră. Verigheta lui Leilani. Exact ca a mea.

Ea își puse mâinile pe ale lui, ca pentru a-l proteja. Era un om care se nâruiă chiar în fața ochilor ei.

— Probabil că și-a scos-o înainte... Se opri

nemaivoid să continue și se uită la Sam care se ridicase în picioare.

— Ies afara sa mă plimb puțin. Scotoci în șifonier după o geaca. Mă întorc mai târziu, adăugă el și închise ușa în urma lui.

Îngrijorată, Preshy o sună pe Daria.

— Sunt aici cu Sam, o informă ea.

— Știu, mi-a spus Sylvie. Daria părea supărată. De data asta ce mai e, Presh? E vorba de dragoste?

— Sunt nervoasă numai când mă gândesc la „dragoste”. N-am simțit niciodată așa ceva înainte, un fel... Un fel de interes, îngrijorare, *implicare* în soarta unui om. Poate fi asta dragoste, Daria?

— Probabil. Și acuma ce-mi mai spui?

— Trebuie să-l ajut. O, Daria, n-ai văzut niciodată un bărbat mai devastat și polițiștii îl hăituiesc pentru că au găsit geaca soției lui pe plajă, cu verigheta în buzunar. Ei cred că el a ucis-o și Sam știe asta. Iar eu nu știu ce să fac.

— De ce nu pleci pur și simplu acasă, iubito, rosti Daria blând. Stăpânește-ți emoțiile și lasă-l pe Sam să-și vadă de destinul lui.

Dar Preshy știa mai bine. Știa că ceea ce simțea ea era real.

— Voi rămâne cu el până la urmă, zise ea. Deoarece aceasta a fost ceea ce a făcut și el pentru mine.

Și mai știa că ar face-o din nou, dacă ar fi nevoie. Era salvatorul ei, eroul ei. Și voia să fie și iubitul ei. Dar asta nu se va putea niciodată.

ȘAPTEZECI ȘI CINCI

Sam înainta pe nisipul bătătorit până chiar la marginea apei, unde valurile înspumate îi trecură peste ghețe și fluierarii își luau zborul din fața lui. Era singur cu murmurul oceanului și țipătul tânguios al păsărilor ce se roteau deasupra capului, cu bufnitura brizanților pe bancurile de nisip și trosnetul copacilor desfrunziți. Și mugetul permanent al vântului. Era natura sălbatică, primordială, numai zgomot și putere. Puterea oceanului.

Ridicându-și gulerul jachetei, continuă să meargă. Leilani se dusese. Nu o va mai vedea niciodată și inima sa va purta cicatricea aceasta pentru totdeauna. Indiferent ce s-a întâmplat, el va trebui să părăsească acest loc pe care-l iubea. Nu va putea niciodată să fie la fel, fără ea.

Fața ghicitorului de la templul din Shanghai îi apăru în minte, clară ca o fotografie. „Caut două persoane” i-a spus Sam. „Vreau să știu dacă le voi găsi”. Cuvintele ghicitorului îi răsunau din nou în urechi. „Prima persoană pe care o cauți e o femeie. Iar răspunsul zace în propriul tău suflet”, îi răspunsese el. Întrebarea se referise la Leilani. Și știa în străfundurile inimii lui că ceea ce-i spusese omul era adevărat. Acuma era în căutarea propriului lui suflet, întrebându-se unde a greșit, cum de a lăsat-o să se ducă.

Înfundându-și mâinile mai adânc în buzunarele jachetei, își goli mintea de toate gândurile, pânî se păru că se confundă cu celelalte elemente purtate de vânt și doar cu mugetul oceanului drept companie. Palma stângâi se strânse în jurul a ceva ce se afla adânc între cutele buzunarului. O bucată de hârtie.

Probabil o chitanță veche, gândi el, scoțând-o și mototolind-o, gata să o arunce. Apoi văzu că era o bucată de hârtie verde, de felul celor pe care le folosea întotdeauna Leilani. Verdele fusese culoarea ei favorită, spunea cât se pare liniștitoare. Văzu de asemenea că avea pe ea ceva scris. Și primul era numele lui.

„Mult iubitul meu Sam” începea scrisoarea.

Mă uit la câinele nostru drag, stând aici lungit lângă mine, pe veranda de sus, unde stau și încerc să nu privesc oceanul, acolo unde știu că te afli în această noapte și despre care, din dragoste pentru el, din felul cum îl cunoști, poți să spui că e al tău, personal. Câinele e bătrân acum, Sam. Ochii lui au pălit, respirația e superficială. Nu mai are mult de trăit în această lume și nu-ți poți închipui cât de mult îl invidiez.

N-am putut niciodată să Jubesc” în felul în care o

face câinele tău, în felul în care o faci tu însuși, atât de direct, atât de lipsit de complicații. Atât de ușor. Am așteptat ca inima mea să-mi arate cum, dar mi-a înghețat în piept, grea ca plumbul, trăgându-mă în jos. Am așteptat să vină și la mine sentimentele acestea, să-mi trimită în zbor o fericire simplă, cum era a ta în această seară, când fluierai în timp ce-ți pregăteai uneltele de pescuit și-ți curățai mica ta barcă. De ce nu pot să fiu și eu așa, m-am întrebat pe mine însămi?

Toată viața am încercat și toată viața n-am reușit. Uneori am putut să mă pierd în pictură, și acesta a fost sentimentul cel mai apropiat de ceea ce aș putea numi, fericire", sau ceea ce am crezut că e fericirea. Dar în cele mai multe cazuri, Sam, eram pierdută. Și acum știu că niciodată n-am să mă regăsesc.

Nu-mi aparțin. Nu-ți aparțin ție, Sam. Nu-i aparțin nici câinelui. Și nu mai pot să suport. Tot ce vreau, dragă Sam, este să fiu, jiejant" și la noapte îmi voi atinge scopul, în sfârșit. În câteva minute voi pleca spre micul golfuleț și spre bancul de nisip, care rămâne descoperit doar la reflux. Voi sta acolo și voi privi apa care se îndreaptă spre mine. Numai tu știi cât de frică îmi este de ocean. Se spune că asta e o soluție lașă, dar pentru mine e ceva plin de curaj, Sam, nu-i așa?

Și atunci, mult iubitul meu, voi fi în sfârșit liberă. Amândoi vom fi liberi. Aceasta e fericirea, nu-i așa?

Obişnuiam să-mi amintesc cum se simte libertatea, dar s-a pierdut în întuneric.

Nu mă plânge nici pe mine, nici pe iubitul tău câine, care știu că în curând mă va urma.

Trebuie să mergi mai departe, Sam. Fii, fericit"! Știu că ai capacitatea de a fi, și de a iubi. Și crede-mă, dacă aș fi știut cum să iubesc, aș fi fost ca tine".

Semnase, feilani Knight".

Sam împături cu grijă bilețelul. îl puse înapoi în buzunar, unde îl lăsase ea, așteptându-se ca el să-l găsească imediat, deoarece întotdeauna îmbrăca geaca

aceea, când ieșea cu câinele la plimbare pe plajă. Și a vrut să se asigure că numai el îl va găsi și-l va citi. Mesajul era destinat numai lui.

Cu mâinile adânc vârâte în buzunare, continuă să meargă susținut de-a lungul plajei, în timp ce vântul îi usca lacrimile. Când sosi la locul menționat de Leilani, unde bancul de nisip era descoperit și acuma pentru că era reflux, se opri și privi.

Mareea revenea și văzu primul val trecând cu forță peste banc, apoi retrăgându-se și lăsându-l curat și gol.

Lacrimile îi înțepau ochii.

— Te-am iubit, Leilani, strigă el vântului. N-am să te uit niciodată.

ȘAPTEZECI ȘI ȘASE

Când Sam intră pe ușă, Preshy văzu de pe figura lui că s-a întâmplat ceva. îl privi neliniștită cum își dădu jos geaca și o aruncă pe un scaun. Apoi scoase din buzunar bucata de hârtie verde împăturită și rămase cu ea în mână privind-o pe Preshy.

— Aceasta îmi era destinată doar mie, zise el încet. Dar cred că ți se cuvine o explicație.

Ea luă scrisoarea, continuând să se uite la fața lui trudită. Parcă viața se scursese din ochii lui și brusc își dădu seama de ce.

— E de la Leilani, nu-i așa? întrebă ea.

El dădu afirmativ din cap.

— A lăsat-o în buzunarul jachetei mele, crezând că o voi găsi imediat. A fost ascunsă într-un pliu, încât n-au descoperit-o nici polițiștii. Se îndreptă spre cămin și puse un nou butuc, zgândărindu-l până se aprinse. Te rog, citește-o, zise el.

Preshy se duse la geam și începu să o citească. Când termină, rămase acolo un lung moment, luptându-se cu propriile ei emoții.

— Dar de ce? *De ce?* rosti ea până la urmă cu violență. Avea toate motivele pentru care să trăiască.

Sam se aruncă pe un scaun.

— Boala maniaco-depresivă e ceva serios. Leilani mi-a spus că-și lua medicamentele, dar... Ridică din umeri. Se pare că n-o făcea.

Preshy se duse și îngenunche la picioarele lui, privindu-l neliniștită.

— Acuma ai răspunsul. Poliția nu-ți va mai pune alte întrebări, odată ce vor citi asta.

— Dar n-o vor citi niciodată.

— Ce vrei să spui? Sigur că le vei arăta scrisoarea.

— Nu! Răspunsul lui fu sălbatic. Nu vreau să citească ultimele cuvinte ale lui Leilani. Mi-au fost destinate doar mie.

Ea își puse capul tandră pe genunchii lui.

— Este singurul mod de a scăpa, Sam, zise ea blând. Trebuie să o faci.

Ridicând-o, se sculă la rândul lui în picioare și începu să străbată camera.

— N-am vrut să expun boala lui Leilani, vulnerabilitatea ei, în fața polițiștilor și n-am s-o fac nici acum.

— Dar trebuie, zise ea cu încăpățănare. E ceva serios, Sam. Ai văzut și tu *cât* de serioase sunt lucrurile în după-amiaza aceasta, când te-au interogat. Dacă nu le arăți scrisoarea, te vor aresta acuzându-te de asasinat. Și nu asta a vrut Leilani să se întâmple. Știi că așa e.

Ochii lor se întâlniră un lung moment, apoi el oftă și spuse că, în mod cert avea dreptate.

Ea se duse la bucătărie, umplu două pahare cu vin roșu de Carolina și se întoarse la el.

— O să închinăm pentru ea, rosti în timp ce el îi lua paharul din mână.

Știa ce a vrut să spună, așa că zise:

— Pentru Leilani, iubita mea soție. O prezență fermecătoare în viața mea!

Și-și ridicară amândoi paharele, apoi băură.

ȘAPTEZECI ȘI ȘAPTE

Sam sună la poliție. Le arată scrisoarea lui Leilani și

ei o confruntare cu alte mostre ale scrisului ei. Apoi îi dădura înapoi geaca roșie și verigheta, își exprimară regretul pentru pierderea suferită și-i confirmară că acest caz era de acum închis. Totul se termină atât de repede, încât era ca și cum nu se întâmplase niciodată nimic.

Preshy rămase la casa de pe plajă alături de Sam. Se simțeau bine împreună, ca niște prieteni, ciorovâindu-se blând așa cum făcuseră întotdeauna, dar cu mai mare ușurință acum, ne-mai fiind rivali. Făcură lungi plimbări însoțite de vânt, gătiră preparate simple, băură vin lângă foc și discutară noaptea fără încetare. Ea îi spuse povestea vieții ei și ascultă poveștile lui. Era ca și cum se cunoșteau de când lumea, așa legați cum erau prin evenimentele tragice petrecute.

Timpul trecu, întâi câteva zile, apoi o săptămână... Și mai mult. Dar Preshy știa că nu mai poate rămâne acolo, uitată, prietenă dar nu iubită. Trebuia să se întoarcă la Paris.

Apoi într-o după-amiază târzie, Sam o apuca de mână și spuse:

— Hai să facem o plimbare, să apucăm apusul de soare.

Pentru moment vântul scăzuse și atmosfera era calmă.

Chiar și oceanul de abia murmură, în loc să urle, așa cum făcea întotdeauna. Rândunelele de mare se năpusteau pe deasupra valurilor și aerul purta cu el aroma sării și a pinilor marini. Mâna lui Sam tot o mai strângea pe a ei și ea îi simțea căldura reconfortantă, în timp ce urcau dunele de nisip, până ce ajunseră la o depresiune mai adăpostită. Atunci el îi dădu drumul și se aruncă jos, rămânând întins cu mâinile sub cap privind-o.

— Vino lângă mine, zise zâmbind.

Și așa făcu, întinzându-se alături, potrivindu-și silueta ei lângă a lui, în timp ce rămaseră așa, privind cerul auriu al serii, cu nuanțe de coral furate de la soarele ce apunea. Și foarte curând totul se termină. Soarele

plecase și astfel și timpul ei alături de Sam, era convinsă Preshy. Trebuia să se întoarcă acasă.

— Rafferty?

Ea întoarse fața spre el.

— Da?

— Ești o prietenă bună.

Ea dădu din cap.

— Sunt încântată.

— Dar...

Ea aștepta, însă el nu mai continuă.

— Dar, ce?

— Mi-e teamă să spun asta - nu cumva să distrug prietenia noastră.

Ea se ridică privindu-l.

— Să spui... ce?

— Cred că m-am îndrăgostit de tine, Rafferty.

— Ohooo... Fața ei se luminează de un zâmbet. Și eu cred că m-am îndrăgostit de tine.

— Ar putea să fie oare adevărat, ce crezi?

Ea ridică din umeri.

— Nu știu. Apoi schiță o grimasă. Dar nu-mi pasă!

Ricană la rândul lui.

— Nici mie. Doar încercam apa, lăsându-mi o porțiță de scăpare, în caz că spui nu. Pentru că vezi tu, eu știu sigur că te iubesc. Ești unică, una singură de acest fel, o fată dintr-un milion. Nu mă părăsi, Rafferty, n-am să găsesc niciodată pe cineva asemănător ție.

— Ohooo, murmură ea din nou, dar acum buzele ei erau doar la câțiva centimetri de ale lui. Și când brațele lui o înconjură și o sărută, ea îi întoarse sărutul. Nisipul rece i se strecură pe sub gulerul puloverului, dar mâinile lui calde se aflau deja dedesubt, în timp ce o trăgea și mai aproape. Nici măcar nu-i păsa de nisipul din păr. Deoarece așa trebuia să fie. Începuturile „iubirii”. Făcură dragoste pentru prima oară sub cerul serii înstelat, doar cu zgomotul oceanului și briza mângâindu-le trupurile goale și doar cu primele stele care-i priveau. E, gândi Preshy, un

frumos început.

Mai târziu în noaptea aceea, rămaseră pe veranda închisă, cu paharele de vin în mâini, privind valurile uriașe și cenușii rostogolindu-se la nesfârșit, în timp ce o adiere blândă fremăta printre copacii de tamarisk.

— Trebuie să-ți fac o mărturisire, zise ea preocupată.

— Oho! Și care ar fi asta? El zâmbea când se întoarse să o privească.

Rușinată ea rosti:

— Te-am suspectat că ai ceva de a face cu moartea lui Lily. M-am gândit că s-ar putea chiar să-l cunoști pe Bennett, să fii implicat în poveste. Desigur, atunci nu te cunoșteam cu adevărat, adăugă repede făcându-l să râdă.

— Așa că, să nu mai faci asta niciodată, zise el.

— N-am s-o mai fac, promise ea.

— Astă e tot?

— Mărturisirea, vrei să spui? Da, asta e tot.

— În regulă. Te iert. Având în vedere circumstanțele, zise el și râse. Vino, Rafferty. E în regulă. Ai avut tot dreptul să te întrebi care era locul meu în poveste. Dar acuma totul a trecut.

— Da, fu ea de acord simțind ușurarea cum îi pătrunde în suflet. Trecutul devenise într-adevăr trecut, și viața trebuia să meargă înainte.

Stăteau în veranda închisă, privind valurile mari și cenușii rostogolindu-se fără încetare, în timp ce-o adiere blândă fremăta printre copaci.

— Ce vei face acuma? întrebă ea.

El se gândi

— Am să vând locul acesta. Am să mă mut, poate cumpăr o altă ambarcațiune, alt câine... Am să-mi încerc din nou mâna la scris.

— Pentru mine sună bine, comentă ea.

El întoarse capul pentru a o privi.

— Dar despre tine ce spui?

— O! Ridică un umăr într-o mișcare nonșalantă. Cred că mă voi duce pur și simplu acasă. Înapoi la Paris.

— Cel mai frumos oraș din lume. Ochii li se întâlniră. El întinse mâna și o luă pe a ei. Nu mă părăsi, Rafferty, rosti blând.

— De ce nu?

— Pentru că te iubesc.

Cuvintele îi făcură sentimentele să se avânte în înalt.

— Ciudat mod de a mi-o arăta, zise ea cu o strălucire în ochi. De ce nu vii să mă săruți?

Și chiar așa făcu. Și un lucru duce la altul și până la urmă mai trecu o săptămână înainte de a se îndrepta în sfârșit spre „casă” la Paris și spre o nouă viață. Împreună.

ȘAPTEZECI ȘI OPT

PARIS

Preshy era plecată de multă vreme și Mi-au era singură și plictisită. Stătea exact în mijlocul patului lui Preshy, cu picioarele grațios încrucișate, cu o privire dură pe fața îngustă, ca și cum ar fi complotat ceva. După un timp se ridică, întinse un picior ciocolatiu lung și subțire cât putu de mult înainte, apoi făcu același lucru cu celălalt. După care, plecă în căutarea unei activități oarecare.

Prima ei oprire fu la bucătărie, unde amușină mâncarea pe care portăreasa i-o lăsase în dimineața aceea și hotărî că e împotriva ei. Sări apoi pe blatul bucătăriei și începu să patruleze pe toată lungimea, împletindu-și elegant picioarele în timp ce cerceta ce se afla pe acolo, până ce ajunse la un mic ambalaj de carton pentru ouă, pe care portăreasa îl adusese împreună cu o franzelă, pentru întoarcerea lui Preshy.

Mi-au găsi că e ceva interesant. Adulmecând și lovind cu laba, în curând cutia se deschise. O așteptau acolo șase oua cafenii, ca niște mingi cu care să se joace. Scoase unul afară și-l rostogoli pe blat. Apoi ițindu-și capul peste margine, îl privi cum cade cu o plescăitură satisfăcătoare pe pardoseala de gresie. Privi curioasă mica minge ce se transformase într-o pată galbenă, apoi se întoarse după alt ou. îl rostogoli și pe acesta până la margine și-l privi

plescăind. După care tropăi încă de patru ori spre carton, până ce cele șase ouă zăceau sparte pe pardoseala bucătăriei. Apoi se uită ce altceva mai putea să facă.

Cu coada în sus – cozile siamezelor sunt întotdeauna ridicate – se îndreptă spre sufragerie, puțin cam obosită după atâta activitate. Bolul antic de sticlă, frumos și mare, din mijlocul mesei era tentant. Și avea chiar mărimea potrivită pentru a se încolăci în el. Puse o labă dinainte pe marginea lui, apoi se săltă pentru a sări înăuntru. Bolul antic se înclină sub greutatea ei și căzu sfărâmându-se într-o duzină de bucăți. Mi-au îl privi nedumerită, apoi își croi cu grijă drumul printre cioburi, sări jos și se duse să vadă ce e de făcut în camera de zi.

Se așează pe locul de la fereastră, privind afară traficul și oamenii. Plictisită, îndreptă o labă spre geam, căutând un mod de a scăpa. Imposibil.

Plină de o bruscă energie fioroasă, se răsuci într-o poziție ghemuită. Apoi traversă camera, peste sofale, sus pe speteaza unui scaun, în dormitor, zburând peste pat doar dintr-o singură săritură uriașă, se învârti pe loc, adunând cuvertura într-o grămadă încâlcită, apoi se azvârli din nou înapoi, peste pat, peste sofa și sus pe rafturi, răvășind fotografiile și artefactele.

După care se ghemui pe un raft, cu labele adunate, un răufăcător grațios, arătând foarte încântată de ea însăși. Își puse capul pe statuia de teracotă a luptătorului Xi an, frecându-și urechea de el. Apoi se sprijini mai tare. Luptătorul se clătină o clipă și se răsturnă. Stătea atârând peste margine. Apoi alunecă încet mai departe. Interesată, Mi-au se întinse și ea, doar atât cât să-i mai facă vânt ultimii câțiva centimetri. Apoi căzu. Se duse la marginea raftului privind în jos la el, spart în sute de bucăți pe dușumea.

Era ciudat, dar ca și ouăle care începuseră ca niște mingi frumoase cafenii și sfârșiseră ca niște pete galbene, nici statuia nu mai era ceea ce fusese la început.

Plictisită iar, se duse înapoi pe locul de la fereastră,

se răsuci în jur de câteva ori, apoi în final se așează pe perna ei favorită pentru a o aștepta pe Presly să vină acasă.

ȘAPTEZECI ȘI NOUĂ ÎN DRUM SPRE PARIS

Sam dormi aproape tot zborul spre „casă”. E somnul unui om ușurat, gândi Presly, privindu-l tândră. Punea pariu că nu dormise așa de ani întregi. Dar acum, cu un nou început pentru amândoi, pornind în viață împreună, și cu oroarea de a fi suspectat de crimă și tristețea morții lui Leilani lăsate în urmă, cu Bennett în sfârșit eliminat, ea știa că viața era pe cale să se schimbe pentru amândoi.

Cuvântul *fericire* îi dansa în fața ochilor. Va fi oare până la urmă *fericită*? Sam va fi? Aruncându-i din nou o privire, fu de părere că ea oricum va fi.

Parisul apăru sub ei la orizont, încă presărat cu pete de zăpadă, totuși cel mai frumos oraș de pe pământ.

Pilotul îi informă că vor ateriza și ea îi dădu lui Sam un ghiont blând.

— Suntem aproape acasă, rosti ea zâmbind în timp ce el se freca la ochi și o privea cu totul amețit. Știi ceva, continuă ea inspirată, în seara asta am să-ți fac cea mai bună omletă pe care ai mâncat-o vreodată.

— Sună destul de bine, zâmbi el.

— Nimic nu e ca întoarcerea acasă, rosti puțin mai târziu, în timp ce ea descuia ușa. Afară era lapoviță și frig, dar în casă caloriferele zbârnâiau de calde ce erau și auziră țipătul de încântare al pisicii, care se aruncă asupra lor din întuneric.

— Micuț, Micuț! Presly o strânse în brațe râzând, în timp ce o împingea ușor cu cotul pentru a ajunge la comutator. Luminile prinseră viață și cei doi rămaseră înlemniți în fața scenei dezastruoase ce le apăru în fața ochilor.

— Pare să fi avut loc o competiție de distrugere pe aici, zise Sam plin de respect.

— O, Mi-au, ce-ai făcut? privi oripilată Presly la bolul

antic și scump de sticlă, ce zăcea pe masă transformat în cioburi și la fotografiile și artefactele răsturnate. În dormitor cuvertura era adunată într-o grămadă încâlcită și pe pardoseala bucătăriei era plin de ouă sparte.

— Suficiente pentru o omletă, comentă Sam din bucătărie.

Dare Preshey studia distrugerile din camera de zi.

— Sam, ia vino puțin, zise ea cu urgență în glas. Colierul își trimitea spre ea scânteierile din bucata de mătase purpurie cu care fusese înfășurat. E colierul bunicii, continuă înfiorată. Trebuie că Lily l-a ascuns în statuie și mi l-a trimis mie, pentru a-l păstra în siguranța. Uită-te, Sam, ce magnific e!

Ridicându-l își plimbă un deget pentru a pipăi perla gigantica. Se simțea rece și, amintindu-și de unde provenea, o puse repede jos pe masa din sufragerie. Râmaseră, uitându-se la el.

— Pentru ăsta a ucis-o Bennett pe Lily, rosti Sam. Probabil că valorează o avere. Pun pariu că și pe soția lui a omorât-o tot pentru bani și când n-a reușit să pună mâna pe ei, a trebuit să găsească o altă sursă de venit. Din păcate, Rafferty, aceasta erai tu. Când a descoperit colierul, Bennett s-a agățat de el, dar Lily se afla între acesta și el. Apoi când ea nu i l-a dat, a ucis-o. Dar tot nu avea colierul. Și urma ducea înapoi, la tine, via Mary-Lou Chen.

— Și acuma ce se va întâmpla? Privea perla sinistră a cadavrului strălucind ca razele de lună pe masa neagră de sticlă. Luând-o în mână, Sam prinse colierul în jurul gâtului ei. Bijuteria scliffea sumbru.

— E magnific! rosti el mișcat.

Preshey se cutremură.

— Nu-mi aparține. A fost furat de la o împărăteasă moartă. Aparține istoriei. Trebuie să se întoarcă înapoi, în locul căruia îi aparține, înapoi în China. Îl voi dona lor. Probabil că-l vor expune într-un muzeu.

El dădu aprobator din cap.

— Voi lua legătura cu ambasada. Sunt sigur că vor fi uluiți de darul tău.

Ea ridică pisica în brațe.

— Dacă n-ai fi fost tu, Miauț, neastâmpărat-o, nu l-am fi găsit niciodată, zise sărutând urechile moi de ciocolată ale pisicii.

Mi-au se cățără cu labele pe umărul lui Preshy și-l privi triumfătoare pe Sam. Putea să jure că pisica râdea de el. Se duse în bucătărie și începu să curețe ouăle de pe jos. În seara aceasta nu va exista nicio omletă.

Preshy îl urmă și el se întoarse pentru a o privi. Un zâmbet îi lumină fața îngustă și subțire.

— Pune pisica aia jos și vino încoace, Rafferty, zise el deschizând brațele.

De pe locul ei din vârful blatului de bucătărie, Mi-au se uita la ei, în timp ce Preshy se îndrepta spre el. Apoi fețele lor se topiră într-un sărut.

Viața va fi puțin cam altfel aici, în viitor.

SFÂRȘIT